உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

அஷ்டாஷ்டமூர்த்தங்களாகிய

சிவபராக்கிரமம்.

இதனை,

சென்னைக் கிறிஸ்டியன் காலேஜ்

தமிழ்ப்பண்டிதர்

ஈக்காடு - இரத்தினவேலு முதலியார்

அறுபத்துநான்கு திருவுருவப் படங்களோடும்

வேதாகமாதி வடநூன்மேற்கோள்களோடும்

திராவிடநூற் பிரமாணங்களோடும்

வசனரூபமாகச்செய்து

சென்னைப் பண்டித மித்திர யந்திரசாலையிற்

பதிப்பித்தனர்.

மூன்றாம்பதிப்பு.

கீலக வருஷ விருச்சிகரவி.

1908

7034
7·7·62

அஷ்டோத்தரசதோபநிஷத்.

ஹிமசேதுவரையிலுள்ள எல்லா ஆரியமதஸ்தர்களுக்கும் உபயோகப்படும்படி வேதாந்த ஸாராம்சமாயும், எல்லாத் தத்துவங்களையும் போதிக்குந் தன்மையுடையதாயும், வேதோபப்ரம்ஹணமாயும், ஈசாவாஸ்யமுதல் முக்திகோபநிஷத்வரையிலும் அடங்கிய உபநிஷத்துகள் நூற்றெட்டும், நமக சமக புருஷஸூக்த ஸ்ரீஸூக்த தைத்திரீய நாராயணபத், சாந்தி ஆப்ரம்ஹ மஹாவாக்கிய ரத்நாவளி ப்ரம்ஹஸூத்ரத் தழுவிய ஒன்பது ப்ரகரணங்களுடன், சிறந்தஞான நூல்வல்ல வித்துவான்களைக்கொண்டு பிழையறப் பரிசோதித்து, கனத்த பளபளப்புள்ள கடிதத்தில் புதிய எழுத்தில் கிரந்த லிபியில் 900 - பக்கங்களுடையதாய் அச்சிட்டு இத்தான்பயி[illegible] விற்பனைக்குச் சித்தமாயிருக்கின்றது.

இதன் விலை ரூபா 4. வி-பி. தபாற்செலவுடன் ரூபா 4-6.

முருகன் றுணை.

முதற்பதிப்பின் சிறப்புப்பாயிரம்.

புரசை-அஷ்டாவதானம்-சபாபதிமுதலியாரவர்கள் மாணாக்கரும்,
சென்னைக் கிறிஸ்டியன் காலேஜ்
தமிழ்ப் பிரதம பண்டிதருமாகிய ம-ள-ள-ஸ்ரீ
திரு - சின்னசாமிப்பிள்ளையவர்களியற்றிய

நிலைமண்டில அசிரியப்பா.

பிறையணி சடிலத் திறையுல கனைத்தும், பூத்தினி தளித்து
நீத்தருள் புனிதன், விண்ணிடைப் பறந்து மண்ணுற வகழ்ந்தும்,
அயன்மா லறியா வியன்பெருஞ் சோதி, செவ்விதி னவ்வவ் வமயத்
தடியார்க், குறுதுயர் தவிர்த்து நிறைவளம் பொழிவான், சகளீகரி
த்த புகழ்சேர் மூர்த்தம், எட்டெட் டிணையு மட்டறு கருணையின்,
திருவாய் மலர்ந்தருள் புரிவா யெமக்கெனப், புவன மதிக்குஞ் சவு
னகர் முதலா, மாத்தவ ரெவரு மேத்தியிறைஞ்ச, வேதமே யுருவா
ஞ்சூதனுட் களிகூர்ந், தன்னவர் தமக்குப் பன்னிய மேன்மை, சிவ
யோகக் கிரமமா முவமையின் மாண்பியம், மாசிலாத் தலைக்கிறை கே
சிமா முனிவரன், சீரியல் போங்க வாரியத் தமைத்தனன், செப்பரு
மேன்மை யப்பெரு நூலை, எண்டகு சீர்த்தித் தண்டமிழ்ப் பாஷை
யின், மொழிபெயர்த் தெவரும் பழுதறத் தேர்வான், இமிழ்தரு வே
தா கமவுப நிடதப், பிரமா ணங்கள் திரமுறக் காட்டி, வச
னகா வியமா விசைதர வியற்றினன், ஆக்கமே பெருகு மீக்கா
டதன்கண், கங்கையங் குலம்வி ளங்கவந் துதித்தோன், புங்கவர்
புகழு மரங்க சாமிமால், நற்றவ மனைத்தும் பெற்றிசே ருருவா,
யுதித்ததென் றமிழோர் மதித்திடு புலவன், ஒழுக்க மனைத்தும் விழு
த்தக வமைந்தோன், கலைவலார் புகழ்தரு நிலைமையாளன், அரனடி
யவரை யரனெனப் போற்றுறூஉம், பத்திமை தழைந்த ரத்தினவே
லேந்தலே.

எஸ்-பி-ஜி-ஹைஸ்கூல் தமிழ்ப்பண்டிதர்
திருமயிலை ம-ள-ள-ஸ்ரீ

சண்முகம்பிள்ளையவர்க ளியற்றியன.

தண்ணேர்ந்து மலர்தமிழ்த் தொடையேந்து சசியேந்து தனிக்கோ
மாத், தெண்ணேர்ந்து மொருவனைமுன் னிமயவரை யீன்றெடுத்த
வெம்பி ராட்டி, பண்ணேர்ந்து மொழிப்பாவை புன்னையங்கா னலின்
மயிலாய்ப் பரிவி னோத்தும், கண்ணேர்ந்து தென்மயிலை நகரொருசா
ருடைத்தொண்டை நாட்டின் மாதோ.

ஈக்காட்டி லாடுகின்ற சிந்தையினோர் திருத்தொண்டு செறிவன்
றொண்டர், வாய்க்காட்டிற் புதஞ்சாலுங் கோலுதவு நன்னீர்மைமலி
வெண் பாக்கம், பூக்காட்டி னிறைபொலியும் பாகூரென் றொருதல
னுயபுடைய கொண்ட, ஈக்காட்டுக் கோட்டத்து ளீக்காடென்
றொருநகர மிலங்கு மாலோ.

இன்னகர் வயிற்றொண்டர் சீர்பரவு மெங்கள்பிரா னினிது
தோன்றும், நன்னர்மர பினிலரங்க சாமியெனப் புவிபுகழு நல்லோ
ஞற்றும், இன்னறவிர் மாதவத்தி னங்குரமா விரத்தினவே லென
யுந் தீண்டித், தன்னிகரில் சைவமெனும் பயிர்வளர்ப்பான் மிகச்செ
றிந்தான் றனோரே ரில்லான்.

பிறந்தபய னரனடியே பேணுவதென் றுளந்தேர்ந்து பிறங்கினோ
னன், கறந்தபால் கன்னலொடு நெய்கலந்தா லெனக்கவிதை கழற
வல்லோன், மறந்துமவ னடியாரை யவ்விறைவ னெனக்கருது மா
ண்பினனல், அறந்தவா வுள்ளத்தா னரன்றொண்டே மிகப் புரிய
மார்வ மிக்கான்.

முப்பொருளென் றுரைசாலும் பொருளினனி சிறந்தோங்கு
முன்னூ லெல்லாம், இப்படியென் றுரைத்திடவொண் ணைப் பதி
யைக் கேசியெனு மிருடி யந்நாள், செப்பியதோத்திரமென்னச் செ
ம்பாரக் ரமமெனத்தகுஞ் சிந்தை யோர்ந்திட், டற்புதச் செந்தமிழி
னமக் கிந்தனான் றுதவினறு லடைவி னம்மா.

இன்னநா லாதத்த ரப்பதிக் கிதர்முன்னோ ரெடுத்தஞ் ஞான்ற,
சொன்னநா லெனச்செழிக மற்றிதனைக் கற்கின்றோர் துணைவி
னெந்தை, மன்னுமல ரடிப்பத்திமருவுகமற் றவன்சீர்த்தி மாமூரெத
ன்று மிந்நிலமேலினி திலக கேட்குநரிங்கானருடானெய் மன்னே.

இரண்டாம்பதிப்பின்

சிறப்புப்பாயிரம்.

சென்னைக் கிறிஸ்தியன்காலேஜ் தலைமைத் தமிழ்ப்பண்டிதர்
பிரமஸ்ரீ-வி-கோ-சூரியநாராயணசாஸ்திரியாரவர்கள். பி. ஏ
இயற்றியது.

அருவுருவ மானபிரா னவ்வவம யங்களினி லடியர்க் காகத்,
திருவுருவங் கலையளவாக் கொண்டருளித் திகழ்ந்தமையைத் தேர்ந்
தஞான, குருவனைய கேசிமுனி வடமொழியி னளிவகுத்துக் குறை
யொன் றின்றிவ், விருநிலத்தோ ருணர்ந்துயச்செய் திட்டசிவபராக்
கிரம மென்னு நூலை. (க)

பொற்புறுதென் மொழிபெயர்த்து வடமொழிமேற் கோள்கள்
பல பொருந்தக் காட்டிச், சிற்பநெறி யஞ்சான்ற திருவுருவப்பட
ங்குயிற்றிச் செறித்தாங் காங்குத், தற்பரனூர் சீர்விளங்கத் தனிவிரி
த்துச் சித்தாந்த சைவ மோங்க, வற்புதவா சகநடையினிரத்தினவே
லறிஞனினி தமைத்தா னம்மா. (உ)

சைவப்பிரசாரணர்
யாழ்ப்பாணத்து மேலைப்புலோலி
ம-ா-ா-ஸ்ரீ, நா - கதிரைவேற்பிள்ளை அவர்கள்
இயற்றிய
ஆசிரியச்சந்த விருத்தம்.

சீரனி யாமிரு காவின டக்தொரு செம்பொரு ளோங்குதிகழ்
செழுமறை யுரைமிரு திகண்முடி புராணமொ டருண்முறையிப்
பாரனி மாகலை யாமெழு வம்பா முற்றவை கொண்பெருடைப்
பரிதிரு தவனென வருவுட னணிதக ரமிதுபடஇ

யோஎளி பாரச மேயினி சொற்பொரு ளின்குழு றற்றழுவி
யெமர்பவ வெயிலினை யஞர்தப சிவகுளி ரவணுழு றத்
தாரளி மாசில வாடலெ ணெண்ணமு தத்தரு ரத்தினவேற்
றஞகலை வலனருள் பெருகுறு கவிகரு முகிறனைழயே

நேரிசைவெண்பா

அன்பிரு னல்லருளா லார்பொருளா லீகையிரு
லின்பிரு லென்று மிலகிடலாற்—றன்பொழியெண்
ணெண்ணுருவா லின்புகழா லெந்தை பராக்கிரமத்
தெண்ணிப் பராக்கிரம மே.

மூன்றும் பதிப்பின் சிறப்புப்பாயிரம்.

இந்நூலாசிரியர் மாணவர்களிலொருவராகிய

சி. வீரபத்திர ஐயரவர்களியற்றியது.

வபராக் கிரமஞ் சிலர்பொரு ளைசையா றுட்டினிற் பலபட
வியற்றி, அவபராக்கிரம மாகியே யிரிய வாரிய மறைகளை யளவோர்.
நவபராக் கிரமம் வடமொழிக்காட்டுத் தண்டமிழ்க் கத்தியம்பட
சேர், சிவபராக் கிரமர் தருபிரத் தினவேற் செந்தமிழ்க் குரவனைப்
புகழ்வாம்.

அபிப்பிராயம்.

அஷ்டாஷ்டக விக்ரக லீலையென்பது சிவபிரான் அறுபத்து நான்கு திருவுருவமைந்து அடியார்கட் கருள்செய்த திருவிளையாடலெனப்படும். இதனையே அஷ்டாஷ்ட மூர்த்தமெனவும் சிவபராக்ரமமெனவும் வழங்குவர்.

இவ்விக்ரஹலீலையை வேதாகமபுராணங்களுள், வேதம் தியானரூபமாகவும், ஆகமம் அதனை விரித்துச் சகளத் திருமேனியில் அடியார்கள் வழிபட்டுய்யும்பொருட்டு க்ரியாரூபமாகவும், புராணங்கள் அவ்வாறு வழிபட்டுப் பேறுபெற்றோ ரிவரெனக் கதாரூபமாகவுங் கூறும். இன்னும் பலவாகக் கூறுஞ்சரிதங்களியாவையு மிதனுளடங்கும்.

புராணங்கள் கூறுஞ் சரிதங்களின் சுருக்கத்துடனும், பூஜிப்போருணரும் வண்ணம் திருவுருவப்படத்துடனும், த்யானிப்போருக்குப் பயன்பட த்யான ஸ்லோகத்துடனும், இஃது வெளியிடப்பட்டது. இதனை நன்காராய்ந்து தத்தமக்கு வேண்டிய பலன்கள் சித்திக்கும்பொருட்டு அவ்வவற்றிற்குரிய திருவுருவங்களை அவ்வவற்றின் நியமப்படி த்யானித்தும் பூஜித்தும் வழிபடுவோர்க் கெய்தாதன வுலகங்களு ளொன்றுமில்லை; திண்ணம்.

இந்நூல் பல வருடங்களாகப் பலரால் அச்சிட்டு வெளியிடக் கருதியும், ஸ்வலாபத் தேட்டத்தாற் சரித்திரங்களை யெழுதிப் பூர்த்திசெய்யாது சிவபுண்ணியத்தைக் கைக்கொள்ளாது விடுத்தனர். மில்லர் துரைக் கல்விச்சங்கத்து உபாத்தியாயர் ஸ்ரீ - இரத்தினவேலு முதலியாரென்பவர் இச்சரித்திரங்கள் யாவும் யாவரு முணர்ந்து இடுக்கண்தீர்ந்து இஷ்ட சித்திகளடைந்து சிவபுண்ணியத்தை மேற்கொளச் செய்தனரால், இவரும் பெறுதற் கரிய சிவபுண்ணியத்தைப்பெற்றுச் சிவானந்தமுற்று வாழ்வாரென்பதே உண்மை! உண்மை! உண்மை!

சிந்தாதிரிப்பேட்டை. }
ஜய௵ மார்கழி௴ }

இங்ஙனம் :
 கோ- ஷண்முகசுந்தரமுதலியார்

சுதேசமித்திரன்.

1895௵ ஏப்ரல்௴ 30௳

சிவபராக்கிரமமென்பது சிவபிரான் தனது அடியார்களுய்யும் பொருட்டு அவ்வவ் வமயங்களிற் சகரீ கரித்த அறுபத்துநான்கு அவசரங்களையும்பற்றிக் கூறுமோர் நூல். இவ்வறுபத்து நான்கு அவசரங்களையும் அஷ்டாஷ்ட மூர்த்தங்களென்பர். அஷ்டாஷ்ட மூர்த்தங்களும் அநாதியாய்ச் சிவாகமங்களிலேயே கூறப்பட்டுள்ளன. ஆதலி னிவ்வாறு சிவாகமங்களிற் சிறப்பித்துக் கூறப்படும் சிவபராக்கிரமமென்னும் அஷ்டாஷ்ட விக்கிரக லீலையானது வடநூல் வல்லார்க்கேயன்றி யேனையோர்க்குப்பயன்படாதிருத்தல்கண்டு, அதனைத் தமிழ்ப்படுத்துவான் முயன்று ஸம்ஸ்கிருதவல்ல சாஸ்திரிகள் உதவிகொண்டு, சென்னைக் கிறித்தவ கலாசாலைத்தமிழ்ப் பண்டிதர்களு ளொருவராகிய ம-ா-ா-ஸ்ரீ, ஏக்காடு-இரத்தினவேலு முதலியாரவர்கள் இனிது செய்து முடித்திருக்கின்றனர். இதனைச் செய்து முடித்தல் அருமையினு மருமையென்பது இந்நூலை ஒருமுறை பார்த்தவர்களுக்கு நன்கு விளங்கும். இதற்கு முன்னே இந்நூலை மொழி பெயர்த்து அச்சிடுவான் முயன்று விளம்பரம் வெளிப்படுத்தினோர் பலர். அவர்தம் விளம்பரமெல்லாம் வெற்றுரையாய் முடிந்தன. அவ்வாறு அவர்தம் முயற்சி வீணாயினதெல்லாம் ஆகம சாஸ்திரவாதாரங்கள் கிடைத்தற் கருமைபற்றியும் திருவுருவப் படம் வரையச் சிற்பப்பிரமாணங்கள் அகப்படாமை * * * * பற்றியுமேயாம். இதுநிற்க, நந்தமிழ்ப்பண்டிதர் செய்து பிரசுரித்த சிவபராக்கிரமமானது ௨௬௭-பக்கங்களும், ௬௪ - மூர்த்தங்களுக்கேற்ப, ௬௪ - சிற்பநூல் விதிவழுவாத திருவுருவப் படங்களும் உடையதாய் விளங்குகின்றது.

இவர் இதன் கண், சரித்திரங்களைக் கூறுமிடத்து வெறுங்கதை கூறும் வீணர்போலாது, அநேக வடமொழிச் சாத்திரப் பிரமாணங்களோடும், பற்பலதென்மொழி நூன் மேற்கோள்களோடும் விரித்து விளக்குகின்றனர். இதனை இவர் வசன நடையில் வரைந்துளர். இதன்க ணமைந்த வாசக நடையோ, செந்தமி ழருஞ்சொற்கள் விரவப்பெற்று இழுமெனுமோசையினொழுகு மருவி போற் செவ்வனே செல்லுகின்றது. இஃது சைவ சம்பந்தமான கதைகளை யெல்லாங் கூறுதலின் தற்காலத்து ஆங்கிலம் பயிலு மாணாக்கர்களுக்குப் பெரிதும் உபயோகப்படலாம். சைவசமய பிரசங்கியார்க்கும் இதன்பயன் இவ்வளவினதென்பது சொல்லாமே விளங்கும். மேலுமிது சைவசமயிகளாவார் யாவர்க்கும் இன்றியமையாத நூலாம். இத்தகைய பயன்களையுடைய இச்சிவ பராக்கிரம நூலினைப் பரீட்சாபாட மேற்படுத்துஞ் சர்வகலாசாலைத் தமிழ்ச்சபையார் சிறிதுகண்ணோட்டஞ் செய்து இதுவும் பிரவேச பரீட்சைமுதலியன வற்றிற்குப் பாடமாமாறு முயலுவார்களென்று நம்புகின்றோம். அவ்வாறு அவர்கள் செய்வார்களாயின் நந்தமிழ்ப்பாஷையில் உழைத்துவரும் உத்தமக் கல்விமான்களுக்கு ஒரு பேருதவியாம். இப்புத்தகத்தை யாவரும் வாங்கிப் படிக்கும் வண்ணம் வெகு சரசமான ரூபாய் 1—4—0 விலைக்கு விற்கின்றனர். இத்தன்மையான பரோபகார காரியங்களில் தலையிட்ட நம் இரத்தினவேலு முதலியாரவர்கட்கு வந்தனந் தந்து அவரை இன்னுமிது போன்ற நூல்கள் செய்யுமாறு வேண்டிக்கொள்ளுகின்றோம்.

இந்நூலினுதகரித்த பிரமாணங்களாவன :

ஸம்ஸ்கிருத நூல்கள்.

இருக்வேதம்
எசுர்வேதம்
அதர்வணவேதம்
காமிகாகமம்
ரௌரவாகமம்
வாதுளாகமம்
கைவல்யோபநிஷத்
அதர்வசிகோபநிஷத்
ஸ்வேதாஸ்வதரோபநிஷதம்
மந்த்ரோபநிஷத்
தைத்திரிய சுருதி
ஸ்ருதிவாக்கியங்கள்
சித்தாந்தசாராவளி
ஸ்மிருதிகள்
ஸ்காந்தபுராணம்
சைவபுராணம்
இலிங்கபுராணம்
வாமனபுராணம்
கூர்மபுராணம்
விஷ்ணுபுராணம்
பிரமாண்டபுராணம்
நரசிம்ஹபுராணம்
ஆதித்யபுராணம்
பாராசரபுராணம்
ஈசானசங்கிதை
உமாசங்கிதை
வாயுசங்கிதை
சநத்குமாரசங்கிதை
சிவரஹஸ்யகண்டம்
காசிகண்டம்
காளிகாகண்டம்
பிரமோத்தரகண்டம்
சதுர்த்தஸ்கந்தம்
அஷ்டமஸ்கந்தம்
நவமஸ்கந்தம்
தசமஸ்கந்தம்
உருத்திரகோடி மகாத்மியம்
தானவுக்ரீடை
இராமாயணம்
சாந்திபர்வம்
ஸௌத்திகபர்வம்
அநுசாசனிகபர்வம்
ஸௌந்தரியலஹரி
ஹாரதத்தர்வாக்கியம்
மஹிம்நஸ்துதி
திகண்டு

திராவிட நூல்கள்.

திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார் தேவாரம்
திருநாவுக்கரசுநாயனார் தேவாரம்
திருவாசகம்
திருவிசைப்பா
திருமந்திரம்
பதினொன்றாந்திருமுறை
திருத்தொண்டர்புராணம்
சிவஞானபோதம்
சிவஞானசித்தியார்
உண்மைவிளக்கம்
இலிங்கபுராணம்
பாகவதபுராணம்
கூர்மபுராணம்
கந்தபுராணம்
உபதேசகாண்டம்
காசிகண்டம்
காந்தச்சுருக்கம்
சீகாழிப்புராணம்
திருவாலவகாட்டுப்புராணம்
திருவிளையாடற்புராணம்
ஆகமத்திரட்டு
பாரதம்
சிலப்பதிகாரம்
சிந்தாமணி
பஞ்சாரதீயம்
முதலியன.

இரண்டாம் பதிப்பின்

உபோற்காதம்.

உலகெலா முணர்ந்து மறிவரும்பொருளாய், அலகிலாச்சோதி
யாகி யுருகுணம், செயன்முதற் கற்பனாதீதமாய் நிலவிடு, ஒருபரம்
பொருளே வருமலப் பசுக்கள், இருண்மயக் கொழிஇத், தெருண்மல
ரடியினிற் சேர்வான்கொண்ட, அன்பே யென்பா வருளே யுருவா,
இன்பே குணனாவெடுத்தடையுண்மை, அன்பர் துன்பொழித் தின்ப
வர்க் கருளிய பற்பல திவ்யமூர்த்தங்களுள்ளுஞ் சிறந்தனவாய அஷ்
டாஷ்டமூர்த்தங்களையும் அவற்றின் பெருமைகளையுந் தெரிக்கிற
பது சிவபராக்கிரமமேயாம். இதனைக் கிரமமாக விரித்துக் கூறு
தலை வடமொழியிலேனுந் தென்மொழியிலேனும் இதுகாறும் ஒரு
வருஞ் செய்திலர். வடமொழிக்கணுள்ள வேதாகமாந்த மிருதி புரா
ணாதிகளிலே ஆங்காங்குப் பெயர்மாத்திரை யாகவுஞ் சுருக்கமாத்தி
ரையாகவுங் கூறப்பட்டுள்ளது. ஆயினும், வடமொழியிலே ஸ்காந்த
புராணத்து ஸநத்குமார ஸம்ஹிதையில் மூர்த்திவிசேட முரைத்துழி
மாத்திரம் கேசிமுனிவரால் இம்மூர்த்தங்கள் பெயர்மாத்திரையானே
துதிக்கப்பட்டுள்ளன. தென்மொழியிலோ "பூமன் * * * சேவக
மே" என்னுங் கட்டளைக்கலித்துறையில் அஷ்ட பராக்கிரமங்களை
பகறப்பட்டுள்ளன. ஆகவேயிவற்றையும், மற்ற வற்றுள் இலைமறை
காய்போல மறைந்துகிடந்தன வற்றையும், பண்டை யாசிரியர்கள்
தண்டமிழ்க்கண் மொண்டு மொண்டு கூறப்பட்டவற்றுள் அன்டின
வற்றையும் ஆதாரமாகக்கொண்டு, வடமொழிக்கடலை நிலைகண்டுண
ர்ந்த விற்பன விவேக சற்சனர் பலரினுதவியால் அம்மூர்த்தங்களின்
சரிதங்களை யேற்றவாறு சுருக்கியும் விரித்தும் கற்றோரு மற்றோரு
மெளிதிலறிந்தொழுகுமாறு செந்தமிழ் நடையிற் செவ்வனே வரை
ந்தும், சரிதங்களை யெழுதுங்கால் வேறுங்கதை வரையும் வினை

போலாது விஷயங்களை முழுமிருத்தல் அவசியமென்னுங் கருத்தாற் கடின சந்திமுதலியனவின்றி ஆங்காங்குச் சிற்சில அரும்பதங்களைப் புணர்த்தியும், பிரமாணங்களை யுதகரித்தும், மூர்த்தலக்ஷணங்களைக் காசிப சிற்ப விலக்கணத்திற் கூறியாங்கு எழுதுவித்தமைத்தும், வெகுபிரயாசையோடு பூர்த்திசெய்து வெளிப்படுத்தி யுள்ளேன். இந்நூற்காக வேண்டிய சாஸ்திரங்களைச் சம்பாதித்தற்கும், சம்பாதித்தவற்றுள் ஏற்ற பிரமாணங்களை யெடுத்தற்கும், எடுத்தவற்றை யுள்ளவாறமைத்தற்கும் யான் பட்ட கஷ்டங்கள் இவ்வளவிற்றென்பது இந்நூலைவாசிக்கும் அறிவுடையோர் யாவர்க்கும் இனிது புலப்படுமென்க. இவ்வாரிய நூலை 1895௵ பிப்ரவரி௴ த்தில் எனக்கே சுதந்தரமான காப்பிரைட்டோடும் அச்சிடுவித்து எனது கஷ்டநஷ்டங்களை நோக்காமே சுலபமான விலையும் வைத்து விற்பனை செய்து வரலாயினேன்.

முதற்பதிப்புப் புத்தகங்கள் செலவாய்விட்டமையானும், சிவநேயச்செல்வர் அநேகர் விரும்புகின்றமையானும், இரண்டாவது பதிக்கத்தொடங்கி முன்னுள்ளவற்றோடு சில பிரமாணங்களையுஞ் சொற்பொருள்களையும் புதுக்கியும் விளக்கியும் கூட்டியும் பெருப்பித்து, அச்சியந்திரசாலைக்காரருட் சிற்சிலர் செய்யும் அநியாயங்களையும் அலைசல்களையும் நஷ்டங்களையு நோக்கி அவர்களிடஞ் சாராது, இதனையும் இதுபோன்ற பரமஞானத்தை விளக்கும் அருமையான நூல்கயும் வெளிப்படுத்தவும் வெளிப்படுத்துவிக்கவு மெண்ணி "பண்டிதமித்திரன்" என்னுமோர் அச்சியந்திரசாலையைச் சொந்தமாகத் தாபித்து என்கருத்தை யொருவாறு நிறைவேற்றி இதனையும் பதிப்பித்து வெளியிடலானேன். இதுகாரணமாக அழுக்காறு குடிகொண்டமனத்தார் சிலர் பொருளாசைகொண்டு இவ்வரிய நூலைப் புரட்டி, கடவுட்கும் அவரா லருளப்பட்ட சாஸ்திரகட்கும் அவற்றைக் கைக்கொண்டொழுகும் அறிவுடையோர்க்கும் மாறாகவும், இந்நூற் பெரு

மையைக் குறைப்பார்போலவும், சுவைத்த கரும்பைச் சுவைப்பார் போலவும், உழுத நிலத்திற் பின்னுமுழுவார்போலவும், வேறுமாறாய் இந்நூலை மாற்றிப் பதிக்க யோசிக்கின்றனரெனக் கேட்டு ஆச்சரிய முறுகின்றேன். உலகர்க்குப் பிரயோசனமாக இந்நூலிற் காணப்படாத விஷயங்களைச்சேர்த்து வெளியிடும் பெருநன்மையாரேல், சிறியேற்கு அவற்றைத் தெரிக்கின், யானவர்க்குப் பெருநன்றி கூறிப் புத்தகத்தும் அவரது நாமத்தையும் நன்மையையுங்காட்டி வெளியிடற்குப் பேரவாவுடையவனா யிருக்கவும் அதனைமறந்து துணிந்தமை, கடவுட்கும் "ஒளவித் தழுக்கா றுடையானைச் செய்யவள் தௌவையைக் காட்டி விடும்" என்றதொல்லாசிரியர் சொல்லை நம்பிய அறிவுடையோர்க்கும் வெளிச்சமே யன்றோ? ஆயினும் இவை நிமித்தமாக வண்மை வெளிவருமாயின் அதுவுஞ் சந்தோஷிக்கத்தக்கதேயாம். இங்ஙனமாக யானெழுதியவற்றுட் குறையிருப்பினும் பாலுண்ணுங் குருகார்போல நிறையெடுத்தாளல் அறிவுடையோர் கடமையேயாம்.

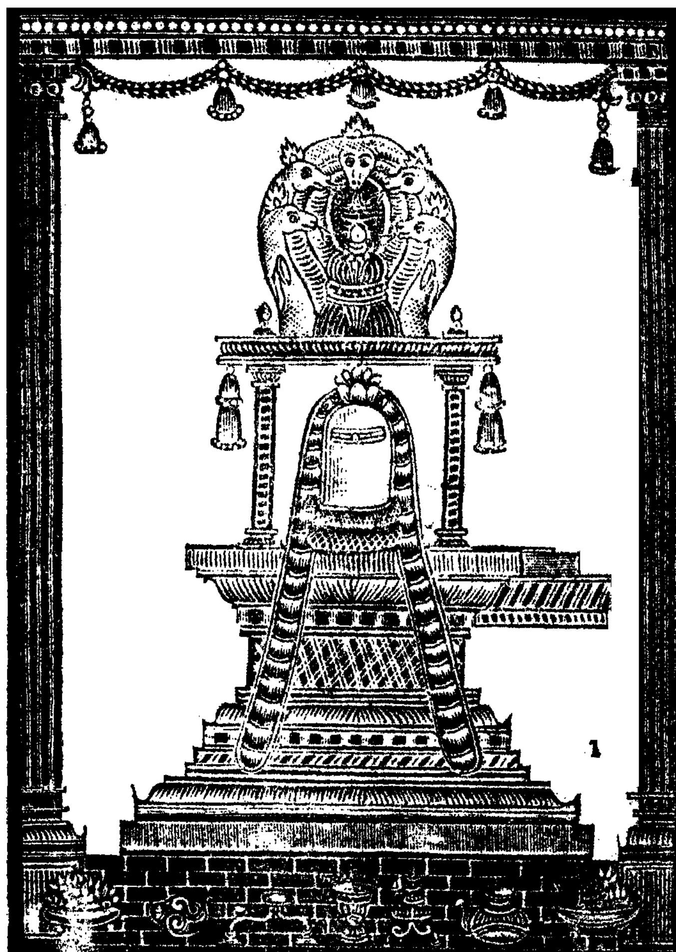
மூன்றாம்பதிப்பின் உபோற்காதம்

முற்பதிப்பின்றகுறித்த இப்பெயர் நூலொன்று வெளிவரக் கண்டேயான் அதில் நூதனமாகச் சேர்த்துள்ளவை யெவையெனவாராய்வுழி, பிஷ்டாடகம் சார்த்தூலஹதம் தக்ஷயஞ்ஞஹதமெனும் பிரயோகங்களில் அந்தர்கதமாக விளங்கிய மழுவேற்றமை தாடியேற்றமை மூவுலகளைப்படைத்தமை ; சந்திரன் சூரியன் திருமகள் நாமகள் முதலினோர்ற்ற தண்டங்கள் ; இத்தகைவிடயங்களைத் தனிப்பெயரிட்டுப் படஞ்செய்திருந்தமையன்றி, வேறொன்றும் இந்நூலிலில்லாதது நவீனமாகக் கண்டிலேன். இவ்விடயங்கள் நமதுநூலின் உபோதி சிறுவிடயமே யெனத்தீர்மானித்தேன்.

இரண்டாம் பதிப்புஞ் செலவாய்விட்டமையாலும் இன்னுஞ் சிலவேண்டியார் பலர் இப்புத்தகம் வேண்டுமெனக் கேட்டலாலும் மூன்றாம்பதிப்பு வெளியிடலாயது - சுயம்!

க. இரத்தினவேலு முதலியார்.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

அஷ்டாஷ்ட மூர்த்தங்களாகிய

சிவபராக்கிரமம்.

பாயிரம்.

விநாயகர் துதி.

திருவி னாயகன், மருக னாகிய,
ஒருகை மாமுகன், சரண மோதுவாம்.

கடவுள்வாழ்த்து.

சபாநாயகர்.

கானேந்துகுழற்கவுரிவிழிகளிப்பவிருமுனிவர்களிந்துபோற்றத்
தேனேந்துமலர்ப்பொழில்சூழ்தில்லைநடந்தனையியற்றுதேவதேவ
வானேந்துமைம்பூதவகையினைத்தன்னுருவாவயங்கக்காட்டு
மேனேந்துகரத்தொருவன்மலரேந்துசரணமலர்வழுத்திவாழ்வாம்

சிவகாமவல்லியார்.

சிலையொருகையடக்கியலைகடலொருகையடக்கியபின்செழுந்தமிழ்க்
கலையதனைவயக்குமமர்முனிவனுக்கோர்மொழியுதவுமலைனத்தந்த
தலைமகளைக்கலைமகளையணிவிழியாக்கொண்டவிலமளிக்குந்தெய்வ
மலையரையன்பயந்தபாம்பணையடியையிறைஞ்சிமனவாட்டந்தீர்வாம்.

பாயிரம்.

குமாரக்கடவுள்.

அன்றோங்கிச் சூர்தடிந்திட்டறனேனைக்கு மமரர் துயரனைத்துமோட்டிச், சென்றோங்கிவருதகரையூர்ந்திமையா விழிபடைத்த தேவர்க்கெல்லா, நன்றோங்கவருளையுநாகிதவிக்கல்லாநலக்கமேவுங், குன்றோங்குமொருகுகனைக் குறைநீங்கநெஞ்சகத்தாற்குறித்துவாழ்வாம்.

சமயாசாரியர்.

கடகரணைமலையனாருழை காழிவருமறைக்கன்றைநக் கயிலைதன்னை, வர்புயில்சீரையாந்திருக்கண்டகருட்பெருங்கடலையானையூர்ந்து, கொந்தவிழ்காண்மலர்க்கொன்றை யான்பறம்புகண்டகுணைக் குன்றையன்று, மந்திரர்கள்பெருந்தகையாய் வாதவூர்வருமணியை வழுத்திவாழ்வாம்.

அறுபத்துமூவர்.

சித்த மாசகல், முத்தி சேரறு
பத்து மூவர்கள், கத்த ராவரே.

அவையடக்கம்.

மதிவளர் சடாடவி மன்ற வாணனோர்
விதியுளி பூசைபோல் விதியில் பூசையுங்
கதுமெனக் கோடலாற் கடையன் புன்சொலு
மதியுடை யறிஞர்கண் மரபிற் கொள்வரே.

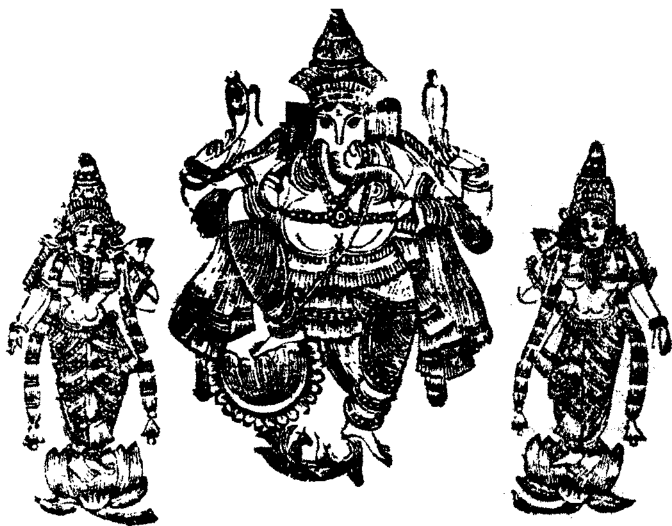
பாயிர முற்றிற்று.

சிவமயம்.

நூலவரலாறு.

திவ்விய மங்கள தேஜோமயமாகிய சிவபெருமானே பரம்பொருளென் றுணர்ந்த உண்மைஞானத்தை யுடைய வசிட்டர்-வேதாரணியர்-புலத்தியர் - துருவாசர்-சுகர்-மாண்டவியர் - சம்வர்த்தர்-காச்சேபர் - சம்புபத்தர்-சதாநந்தர்-அத்திரேயர்-சௌநகர் - புலகர்-சமதக்கினி - சங்கர்-மாதேசர்-லிகிதர்-பாராசர்-ருத்ரர்-கற்தூர்-சாரதர்-விச்சுவாமித்திரர்-பாத்துவாசர்-உத்தாலகர் - காசிபர் - வாமதேவர்-என்னுமவர் முதலாகிய ருஷிசிரேஷ்டர்கள் முன்னொரு காலத்தில் நைமிசாரண்ணியத்தில் திருவெண்ணீறு சண்ணித்து, திரிபுண்டரமணிந்து, அக்கமாலை சூடிச் சிவத்தியானபரராய், வேதாகமங்களாற் பசுபதியைத் துதித்துவாழ்ந்திருந்தனர். அக்காலத்துச் சதுர்வேத ஷடங்க அஷ்டாதசபுராணங்களை வியாதமுனிவர்பால் ஐயந்திரிபற வுணர்ந்த புண்ணியவடிவினராகிய ஸூதபுராணிகர் அங்கே வந்தருள, முனிவர்கள் கண்டு எதிர்கொண் டழைத்து அருக்கிய பாத்திய ஆசமனாதிகளா லுபசரித்துத் தகுந்த ஆசனத்திருத்தி "மும்மலமற்ற முனிபுங்கவரே! எமது தவப்பேற்றால் தேவீர் ஈண்டெழுந்தருளப்பெற்றோம். சிவபிரானே அகில லோக சிருஷ்டியாதி பஞ்சகிருத்தியகாரணரென்றும், அவரது திருவடியே அழிவற்ற நற்கதியை யளிப்பதென்றும், அவரை மகிழ்ச்செய்வது ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரமந்திரமேயென்றும் யாங்கள் உணர்ந்திருந்தும், அப்பெருமானது புகழைக்குறிக்கும் பல புராணங்களைத் தேவீர் அடியேங்கட்குபதேசித்திருந்தும், அம்மகாதேவன் அடியார்க்குற்ற இடுக்கண்களைந்து இஷ்டசித்திகளை யருளும்படி அநாதியே சுவீகரித்த அவசரங்களென்னும் அஷ்டாஷ்டமூர்த்தமாகிய சிவபராக்

கிரமத்தை நன்குணரும்படி அநுக்கிரகஞ் செய்யவேண்டும்" என்று
விண்ணப்பிக்க, ஸூதமுனிவர் "நைமிசாரணியவாசிகளே! பெரி
யோரைச் சேவித்தது வீண்போகாமற் சிவபுண்ணியத்தைப் பெறச்
செய்தீர்கள்" என்று கூறிச் சிறிதுநேரம் அசைவறச் சிவயோக
நிஷ்டை கூடி வீற்றிருந்து, காளகண்டமுங் கண்ணொரு மூன்றுந்
தோளொருநான்குஞ் சுடர்முக மைந்துமுள்ள சுயஞ்சோதியாகிய
சிவபிரானை யுள்ளத்திருத்தி "நீங்கள் விரும்பிய சரிதை பதினெண்
புராணங்களினுஞ் சிறந்த புராணரத்நமாக விளங்கும் ஸ்ரீ ஸ்காந்த
மகா புராணத்திலுள்ள சநற்குமாரசங்கிதை - சூதசங்கிதை - சங்
கரசங்கிதை- விஷ்ணுசங்கிதை - பிரமசங்கிதை - சூரியசங்கிதை
யாகிய ஆறு சங்கிதைகளுள், சநற்குமாரசங்கிதையில் மூர்த்திமான்
மிய முரைத்த சர்க்கத்தில், திருநந்திதேவர் சநற்குமாரமுனிவருக்
குக் கூறியதாக வுள்ளது. இதனை அவர்பாற்றெரிந்த வியாதமுனி
வர் எனக் குபதேசித்தருளினர். அதனை ஒருவகையாகக் கூறுகின்
றேன். திரிகரண சுத்தியோடு கேட்பீர்களாக" என்று சூதமுனி
வர் எம்பெருமானது அஷ்டாஷ்டமூர்த்தங்களின் பிரபாவத்தைக்
கூறக்கேட்டு உரை குழற, உடலசைய, உள்ளமுருக, இன்பவெள்
ளம் பெருகப் பரவினர்-பாடினர்-ஆநந்தக்கூத்தாடினர். பரவசராய்
அத் திருவுருவங்களை யருச்சித்து அரிய புண்ணியத்தைக் கைக்
கொண்டு எழுந்தருளியிருந்தனர்.

ஸ்ரீ சித்தி புத்தி விநாயகப்பெருமான்.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

அஷ்டாஷ்டமூர்த்த நாமத் தியாநம்.

"லிங்கம்லிங்கோத்பவஞ்சைவ முகலிங்கம்ஸதாஶிவம்
மஹாஸதாஶிவஞ்சைவோ மாமஹேஶபரம்
ஸுகாஸநமுமேஶஞ்ச ஸோமாஸ்கந்தந்ததைவ ச
சந்த்ரஶேகரமூர்த்திஞ்ச வ்ருஷாரூடம்வ்ருஷாந்திகம்
புஜங்கலளிதஞ்சைவ புஜங்கத்ராஸமேவ ச
ஸந்த்யாந்ருத்தம்ஸதாந்ருத்தம் தாண்டவம்ஜாஹ்நவீதரம்
கங்காவிஸர்ஜநஞ்சைவ த்ரிபுராந்தகமேவ ச
கல்யாணஸுந்தரஞ்சைவ அர்த்தநாரீஶ்வரந்ததா
கஜயுத்தம்ஜ்வராபக்நம் ஶார்தூலஹரவிக்ரமம்
ததாபாஶுபதஞ்சைவ கங்காளம்கேஶவார்த்தகம்
பிக்ஷாடநஞ்சஸிம்ஹக்நம் சண்டேஶ்வரப்ரஸாதகம்
தக்ஷிணாமூர்த்திபேதம் யோகவீணாதரந்ததா
காலாந்தகஞ்சகாமாரிம் லகுளேஶ்வரபைரவம்
ஆபதுத்தாரணஞ்சைவ வடுகம்க்ஷேத்ரபாலகம்
வீரபத்ரமகோராஸ்த்ரம் தக்ஷயஜ்ஞஹரந்ததா
கிராதம்குருமூர்த்திஞ்ச அஶ்வாரூடம்கஜாந்திகம்
ஜலந்தரவதஞ்சைவ ஏகபாதத்ரிமூர்த்திகம்
த்ரிமூர்த்தித்ரிபதஞ்சைவ ததாகௌரீவரப்ரதம்
சக்ரதாநஸ்வரூபஞ்ச கௌரீலீலாஸமந்விதம்
விஷாபஹரணஞ்சைவ கருடாந்திகமேவசமவச
ததாப்ரஹ்மஶிரச்சேதம் கூர்மஸம்ஹாரமேவ ச
மத்ஸ்யாரிந்துவராஹாரிம் ப்ராத்தநாமூர்த்தமேவ ச
ரக்தபிக்ஷாப்ரதாநஞ்ச ஶிஷ்யபாவந்ததைவ ச
ஷடாநந்தராஷ்டாஷ்ட. விக்ரஹம்பாவயேத்ஸதா."

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பரமபதயே நமஃ

முதலாவது

இலிங்கமூர்த்தி.

ஒலி முதலிய புலன்க ளின்றி மனோ வாக்குகளுக் கெட்டாத தாய அளவில்லாத பேரொளியாய்த் தனக்குமேல் நாயக மில்லாத தாய் அருவமாய் நின்மலமாய்க் குணாதீதமாய் அநந்தகுணமணியாய் வண்ணமற்றதாய்ச் சாசுவிதமாய்ச் சர்வஜகத்துக்கும் ஏதுவாய் அவ்யக்தமெனப் பழமறை பகர்வதாகி யுள்ளது கடவுளே. மேற்கூறிய விலக்கணங்களை யுடைய அப்பரசிவம் ஆன்மாக்களின் இயாபயா வனுக்கிரகித்தம் நிட்கள சகளத் திருவுருக் கொண்ட நிலை இலிங்க மெனப்படும். அவ்விலிங்கத்தின் பிண்டிகையானது சத்தியுருவாம். இலிங்கமானது சிவரூபம். ஆகவே, இலிங்கம் ஞானசத்தி வடிவம். பீடம் கிரியாசத்தி வடிவம். ஆதலின் இவ்விரண்டுஞ் சிவனதிஷ்டிக்குந் தேகம். இத்தேகத்தை யதிஷ்டித்துள்ளவனாகிய பரசிவன் இலிங்கியாம். முன்னர்க் கூறிய அவ்விலிங்கம், வ்யக்தம் - வ்யக்தாவ்யக்தம் - அவ்யக்த மென மூவிதமாம். அவற்றுட் சந்திரசேகரர் முதலிய பல திருவுருவங்களையுடைய சகள வுருவமே வ்யக்தம். சகளநிஷ்களமே வ்யக்தாவ்யக்தம். நிஷ்களமே அவ்யக்த மென்பர். இனி வ்யக்தாவ்யக்தம் சிவலிங்கவுருவமாம். அதன் திருவுருவில் விருத்தமே ருத்ரபாகம். பீடத்தின் அதோபாகத்தின் அடிநான்கு மூலை பிரமபாகம். நடுவின் எட்டுமூலை விஷ்ணுபாகம். இவற்றுட் பிரமபாகம் பும்ஸலிங்கம். விஷ்ணுபாகம் ஸ்திரீலிங்கம். உருத்திர

பாகம் புல்லிங்கமாம். இதுவேபிரணவமுதற்பொருள். இதன்சொரூ
யுருவமே மகார அகார உகாரமா யிருக்கும். அகார வாச்சியமே
சிவம். உகாரவாச்சியமே சத்தி. மகாரவாச்சியமே பரம் எனவும்,
அகாரம் நாதம், உகாரம் விந்து, மகாரம் கலை எனவும், வேதங்
கூறும். இவை சிவனது அவ்வியக்தவுருவாகிய லிங்கனம். இவ் வோங்
கார சிவசத்திலிங்கத்திற் சதாசிவாதியர் தோற்றலயமாவர். அகாரங்
கண்டம், உகாரங் கோமுகம், மகாரம் வட்டமாய், சிவசாதாக்கியம்-
அமூர்த்திசாதாக்கியம்-மூர்த்திசாதாக்கியம் - கர்த்திருசாதாக்கியம்-
கன்மசாதாக்கியமாகும். அவற்றுள் சிவசாதாக்கிய மாவது கரணை
வியாத்தியதீதமாய் அதிசூக்குமமாய் மகாசோதியுருவாய் நிரஞ்சன
மாய்ப் பராசத்தியால் அதிஷ்டிக்கப்பட்டுள்ளது. இதுவே லயத்தா
னம். இதை யதிஷ்டிக்குஞ் சத்தி சாந்தியதீதை. அமூர்த்தி சாதாக்
கியமாவது வடிவறுதியாய்க் கலைகளுக் கப்பாற்பட்டு அநேக சூரிய
ருதித்ததையொத்த தாணுலிங்க மத்தியத்திற் காண்டற்கரிய திரு
வுருப்பெற் றெழுந்தருளியிருப்பது. இஃது அமூர்த்தமாகிய சாந்தி
யென்னுஞ் சத்தியால் அதிஷ்டிக்கப்பட்டிருக்கும். மூர்த்திசாதாக்
கியமாவது காணப்பட்ட வடிவையுடைத்தாய்க் காலாக்கினி தேஜ
ஸையுடையதாய் இலிங்கவடிவாகி யூர்த்தபாகத்து ஒரு திருவதன
மும் இச்சை ஞானக் கிரியைகளாகிய மூன்று திருநேத்திரங்களும்
அகண்டிதமானமூர்த்தமுமுடையது. இது வித்தை என்னுஞ் சத்தி
யால் அதிஷ்டிக்கப்பட்டிருக்கும். கர்த்திருசாதாக்கியமாவது சுத்
தாய், சுத்தபடிகவொளிகொண்ட இலிங்கமாய் நாலுதிருமுகமும்
பன்னிரு திருநேத்திரங்களுமுடைத்தாய் வலப்பாற் சூலம் கட்கம்
வாள் அபயம், இடப்பால் நாகம் பாசம் மணி வரதம் ஆகியவற்றைப்
பெற்றுக் கருத்தாவுக்குக் குணமாய்ப் பிரதிட்டாசத்தியை அடைந்தி
ருப்பது. கன்மசாதாக்கியமாவது தொழிலென்னும் யோகநாமத்தை
யடைந்துநாதமயமானஞானலிங்கமும், அபேதவிந்துமயமானகிரியா
பீடமுங்கூடிப்பஞ்சகிருத்தியஞ்செய்வது. இது நிவிர்த்திசத்தியுடன்

கூடியிருக்கும். சிவ சாதாக்கியம் அமூர்த்தி சாதாக்கியம் மூர்த்தி சாதாக்கியம் கர்த்திரு சாதாக்கியம் இவை நான்கும் நாதத்தின்றொழில் அறுதி. கன்மசாதாக்கியம்தொழில். நிவிர்த்தி பிரதிட்டை வித்தை சாந்தியென்னுஞ் சத்திகள் நான்கும் விந்துவிற்றொழில். சாந்தியதீதையில்தொழிலறுதி. இவ்வகைத்தொழிற்கொண்ட நிவிர்த்தியே முதலான பீடமும், தொழிலறுதியான கர்த்திருமுதலானவிலிங்கமும், கன்மசாதாக்கியமானவிலிங்கமும், சாந்தியதீதையான நான்கும் தந்தொழில்களையுள்ளடக்கித் திரண்டு குடிலாபீடத்து வியாபினி முதலிய சத்திகளாற் பிரேரேபிக்கப்பட்டுள்ள இந்திகை யாதியாய் நாதகலைகளைந்தும் பொருந்தின இடம் நாதமயமான இலிங்கமாம். இந்நாதமயமானவிலிங்கத்தின்கண் இடை குடக்கு வடக்கு தெற்கு கிழக்கு முதலிய திசைகளினுள்ள சதாசிவன் ஈசன் பிரமன் ஈசன் ஈசானன் முதலிய மூர்த்திகட்கிடத்துச் சாதாக்கிய முதலிய ஐந்தும்பொருந்தியுள்ள அவசரம்கன்மசாதாக்கியமாம். முன்னர்மொழிந்த ஐவகைச் சாதாக்கியங்களுட் சிவசாதாக்கியம் பரமசிவத்தையும், அமூர்த்திசாதாக்கியஞ் சிவசாதாக்கியத்தையும், மூர்த்திசாதாக்கியம் அமூர்த்திசாதாக்கியத்தையும், கர்த்திருசாதாக்கியம் மூர்த்திசாதாக்கியத்தையும், கன்மசாதாக்கியங் கர்த்திருசாதாக்கியத்தையும் பொருந்திநிற்கும். இஃது அழிவில்லாப் பொருள்கட்கெல்லா மாதாரமாய் அழிபொருள்களை யதிஷ்டிப்பித்திருப்பது. இது பஞ்சமூர்த்திகளுடைய ஒருமைப்பாட்டிலுண்டாதலாலும், அண்டத்துட்பிண்டங்கட்குயிராய் நிற்றலாலும், பிண்டிகையெனப்பட்ட பீடத்தில் எழுந்தருளியிருத்தலாலும், பிண்டமானசத்திதாமே திருமேனியாதலாலும், கருணைநிலையான நிஷ்களமும் பெருமையுற்ற சகளமுந் திரண்டு பிண்டமென்னும். பெயரையுடையதாயிருக்கும்

பிரம விஷ்ணு ருத்திரரை யதிஷ்டிக்கப்பட்ட பீடமும், அதற்கு ஏதுவான மகேசுரரை யதிஷ்டிக்கப்பட்ட கல்வயத்திரமும்,

இவ்வகைய சிவபீடத் தெழுந்தருளியிருக்குஞ் சிவமூர்த்தியான சதாசிவமும், அவர் திருமுகமுதலிய திருவுறுப்புகளையதிஷ்டிக்குஞ் சிவசத்தி கிரியைகளாகிய வித்தியாதேகமும், அதற்கு மூர்த்திமானாகிற சிவோபாதி ஐந்தும், அபரநாதம் அபரவிந்துவையும்பரநாதம் பரவிந்துவையும் அதிஷ்டிக்கப்பட்ட சாதாக்கியமென்று பெயருற்றதே இலிங்கம்.

பின்னும் சிவபெருமான் அதிகாரத் தானமாகிய சதாசிவ ரெழுந்தருளியிருக்கும் பதுமத்தின்கிழங்கு பிரமாண்டமாகிய பிருதிவிதத்துவம். அப்பு முதலிய கலையீறாகச்சொல்லிய இருபத்தொன் பதுதத்துவமும் நாளம். அமரேசமுதலிய புவனமெழுபத்திரண்டும் நாளத்தின் கண்டங்களாகிய முள்ளுகள். புத்தி குணமாகிய பஞ்ச சற்பாவம் நாளத்தின் சூத்திரமானநூல். புறவிதழைச் சமந்துநிற்கும் முடிச்சுப்படம் மாயாதத்துவம். உள்ளிதழ் சுத்தவித்தியா தத்துவம். சுத்தவித்தியா புவன கலாசத்திகள் அறுபத்துநான்குங் கன்னிகை. கலை யறுபத்துநான்குங் குண்டலி. வித்தை ஐம்பத்தோரக்ஷரம். வட்டம் நான்கும் ஞானங் கிரியை யிச்சையாதி சத்திகளால் வியாபிக்கப்பட்ட சூரியன்-சந்திரன்- அக்கினிமண்டலமாம். பிருதிவி முதலிய முப்பத்தொரு தத்துவங்களையு மதிஷ்டிக்குஞ் சுத்த வித்தையினுடைய வியாத்தியான சத்திமண்டல மென்னும் அபர விந்து, அபரநாதம், பரவிந்து, பரநாதமாயிருப்பது சிவாதனமாம் சுத்ததத்துவ மிருபத்துமூன்றும் இவற்றை யதிஷ்டிக்கும் சமனை யுன்மனைகள் திருமேனியாம். இவ்வகைப்பெருமை யுற்றதே தியாந லிங்கம். இலிங் - லயம், கம் - தோற்றம்; ஆகவேசிருஷ்டியாதி பஞ்ச கிருத்தியத்தைச்செய்யுமீசுரப்பிரபாவம் இலிங்கமெனப்படும்.

வாதுளாகமம்.

'ஸௌவீர்யம்நாஸ்திதத்தேஹ மாம்ஸாஸ்திருதிரந்ச
இச்சாபதிலாகாஸே தர்ப்பணேப்ரதிபிம்பவத்.

அமூர்த்தத்வாத்கலாஹீநம் தத்ரூபம்லிங்கவத்பவேத்
ஸூர்யகோடிப்ரதீகாஶம் ஜ்யோதிஸ்தம்பாக்ருதிஸ்திதம்
ஏதஸ்யாக்தர்க்கதாமூர்த்தி ரமூர்த்தாதிரிஹோச்யதே."
"ஏதத்வை திவ்யலிங்கந்து மூலஸ்தம்பமிஹோச்யதே
லிங்கேஸர்வம்ஸமுத்பந்நம் லயஸ்தத்ராவசோச்யதே
ஸ்ருஷ்டிஸ்ஸம்ஹாரஏவோக்தம் லிங்காநாமஸ்யசோச்யதே."

திருமந்திரம்.

"மலர்ந்த வயன்மா லுருத்திரன் மகேசன்
பலந்தரு மைம்முகன் பரவிந்து நாதம்
நலந்தரு சத்தி சிவன்வடி வாகிப்
பலந்தரு லிங்கம் பராநந்தி யாமே.
அகார முதலா வனைத்துமாய் நிற்கும்
உகார முதலா வுயிர்ப்பெய்தி நிற்கும்
அகார வுகார மிரண்டு மறியில்
அகார வுகார மிலிங்கம தாமே."

இலிங்கமூர்த்தயோகம்.

இரண்டாவது

இலிங்கோற்பவமூர்த்தி.

இரண்டாயிரஞ் சதுர்யுகம் பிரமனுக் கொருநா ளாதலின் ஆயிரஞ் சதுர்யுக மகல ஒரு பகல் கழிதலாற் பிரமன் துயின்றனன். அப்பொழுது சூரியர் சந்திரர் நக்ஷத்திரங்கள் நவக்கிரகங்கள் முனிவர்கள் தேவர்கள் முதல் மாறிய பதினான்கு மநுக்களும், பதினான்கு இந்திரர்களும், யாவரும் மகலோக முற்றனர். கர்யார்ந்த வெள்ளந்தோன்றி உலகிலுள்ள உயிர்களை யழித்தது. மகா முனிவர் சனலோகஞ்சேர்ந்தனர். கடற்பெருக்கால் உலகமறையத்

திருமால் ஓராலிலையின்மேற் குழந்தைவடிவுகொண்டு சித்தியா
னத்துடன் நித்திரைசெய்தனன். அதைச் சநலோகத்துள்ள முனி
வர் கண்டு துதிக்க விழித்துப் பழைய வுலகைத்தேட, அது பாதா
லத் தாழ்ந்ததனால் வராகவுருவேற்றுப் பிலத்தின் வழியேசென்று
கண்டு தனது கொம்பிற் குத்தி யெடுத்துவந்து முறைப்படி நிறுத்
திப் பாற்கடலிற் படுத்து யோகநித்திரையி லிருந்தனன். இதனுள்
ஆயிரஞ் சதுர்யுகங் கழிய, பிரமனுக்கு இரவு நீங்கிப் பகற்கால
மெய்தியதனால், கண்விழித்துலகைப்பார்த்துத் தேவர் அசுரர் மனி
தர் விலங்கு முதலிய தாவர சங்கமங்களைச் சிருட்டித்துத் தேவ
லோக பூவுலகங்களை நிரப்பி இந்திரனை அரசிலிருத்தி அட்ட திக்
குப்பாலகரை அவரவர் பதவியில் வைத்துத் தான் துயின்றால் உல
கந் துயிலுந் தானெழுந்தால் உலக மெழும் ஆதலின், தன்னை விட
வேறே கடவுளில்லை யென்று தருக்கெய்தித் தரணிமுழுவதும் பார்
த்துவருகையில், க்ஷீராப்தியிலே திருமால் இறுமாந்து யோகநித்தி
ரை செய்வது கண்டு அகந்தையால் மார்பிற்றட்டி "எழுந்திரு"
என, விண்டுவிழிக்க, பிரமன் "நீயார்?" என்று வினவ, "யானுன்
தந்தை" என, "நீ யின்னும் விழிக்கவில்லை; நீ யென்மகன்; யானே
யுன்னைப் படைத்தேன்" என, திருமால் "நீ யென்னுந்தியிற் பிறந்
தோ னல்லையோ?" என, பிரமன் "பிருகு முனிவன் சாபத்தா லுன்
னைப் படைத்துப் படைத்துக் கை சிவந்திருக்கின்றனம் பார்" என,
திருமால் "நான்முக! உனது நடுச்சிரத்தைச் சிவபிரான் கிள்ளிய
போது அச்சமுற்றதை மறந்தாய்" என்று பலவகையாகக்கூற, கமலா
தனன் கடுஞ்சினங்கொண்டு "நாமிருவரும் போர்புரிந்தால் நம்மில்
வெற்றியுற்றவனே பெரியவன்" என, இருவருஞ் சம்மதித்துப்
போர்க்கோலங்கொண்டு வில்லை வளைத்துப் பல்வகைப் பாணங்க
ளைப் பிரயோகித்துச் சமர் புரிகையில் அவ்வத்திரங்கள் அவனி
முழுவதுந் திரிந்தமையாதலாற் பலரிறந்தனர், பலர் கரிந்தனர், பலர்
கயிலைமலையை யடைந்தனர், மேகங்கள் கரிந்தன, தேவலோகமும்

பூவுலகமுமெரிந்தன, கடல்கள் முழுவதும் நீர் வறந்தன, இவ்வாறு பெருஞ்செய்கையிற் சிவாக்கினையினால் நாரதமுனிவர் அங்கு வந்து "நீங்களிருவரும் நான்முதல் நான்முதலென்று சண்டைசெய்கிறீர்கள். உங்களிருவரில் ஒருவரு முதல்வரல்லர். முதல்வன் சிவபிரான். இன்னும் போர்செய்வீரேல் முதற்பொருள் சோதிவடிவாய் வரும்" என்று தேற்றிப்போகவும், அதனைக் கவனியாமல் இருவரும் முன்போலவே சமர் விடாதிருக்கக்கண்ட சிவபெருமான், இன்னுஞ் சமரைத் தடுக்காதிருந்தால் உலகமழியுமென்று திருவுளங்கொண்டு, யாவர்க்கு முற்ற விடுக்கண் களைவாராய் ஓரக்கினிஸ்தம்பமாய் இருவரு மஞ்சும்படி அவர்க்கிடையே தோன்றினர். அப்பொழுது அசரீரி "சிறுவர்களே! உங்கள் வல்லமையைச் சோதிக்கக் கருதி, சிவபெருமானே சோதிவடிவாய் எழுந்தருளினர். இதனடிமுடிகளை யறியுங்கள்" என, பிரம விஷ்ணுக்கள் அவ் வொளிப்பிழம்பைத் தரிசித்து அசரீரியைக் கேட்டவுடனே கோப மொழிந்தும் அகந்தை நீங்காதவர்களாய் "இதன் முடியையும் அடியையுந் தேடுவோம். அவற்றி லொன்றைக் கண்டவரே மேலோர்" எனச் சபதஞ்செய்து, பிரமன் "யான் முடியைக் காண்பேன்" என்றும், விஷ்ணு "அடியைக் காண்பேன்" என்றுந் தம்முள் மநத்தீர்மானஞ் செய்துகொண்டனர்.

மாயவன் வராக வடிவேற்றுக் கொம்புகளாற் பூமியைத் தோண்டி அதலம் விதலம் சுதலம் ரிதலம் தராதலம் ரசாதலம் பாதலமென்னுஞ் சத்தலோகங்களுந் தேடிச் சென்று மேலுஞ் செல்லுகையில் அநேககாலமாகியும் அடியைக் காணவில்லை. நாவறண்டு ஒளி மழுங்கிக் காதடைப்புற்றுச் சலித்த திருமாலுக்குப் பண்டையவுணர்வு தோன்றியது. மீண்டு வரவுஞ் சக்தியற்றுத் திரிநேத்திரனைப் பலவகையாகத் துதித்து "அடியேன் அறியாமையாற்செய்த பிழையைப் பொறுப்பீராக" என்று பிரார்த்தித்துப் பெருமானரு

ளாற் சிறிது வலிபெற்றுப் பூமியை யடைந்து சோதிலிங்கத்தைச் சமீ
பித்து வணங்கி நின்றனன். இது நிற்க. முடிகாண்பதாகச் சபதஞ்
செய்த பிரமன் அன்னப்புள்ளை வடிவேற்றுப் பூலோகம் புவர்லோ
கம் சுவர்லோகம் சனலோகம் தபோலோகம் மகாலோகம் சத்திய
லோகமென்னுஞ் சத்தலோகங்களுந் தேடி ஆயிரவருஷந் திரிந்து
திரிந்துழன்றும் முடியைக் காணாமல் திரும்ப விரும்பானாய் "திரு
மால் அடிகண்டு வருவான். தலைவனாவானே. யான் முடிகண் டல்
லது திரும்பேன்" என்று மேலுஞ் சென்றமையாற் கண் சுழன்று
சிறகுகள் சோர்ந்து காலோய்ந்து மனந் திரிந்து துன்புறுகையில்
"ஐயோ இவ்வன்னம் இன்னுஞ் சிறிதுநேரம் பறந்தாலிறக்கும்.
சோதியைச் சிவமென் றறியாதோ? அம்முடியைக் காணமுடியு
மோ? திருமாலை அடியைத் தேட முடியாமற் சிவனே சரணெ
னத் திரும்பிச் சோதியை யடைந்தனன்" எனச் சித்தர் சிலர் செப்
பக்கேட்டு அவரை வணங்கிச் சிவபிரானது புகழைச் சிந்தித்து,
சிவார்ச்சனை செய்யத் துணிந்து திரும்பிப் பூலோகத்தையடைந்து,
சோதியருகே தொழுது நிற்கும் வாசுதேவனைக் கண்டு "மாலே!
நாமிருவரும் மால்கொண்டு கெட்டோம். அடிமுடி தேடி யறியா
மற்போனோம். இனி அவனை யருச்சித்து அவனருளா லதனைக்
காண்போம்" என, இருவரு மொத்து ஆங்கோர் சிவலிங்கப் பிர
திட்டைசெய்து, திருமஞ்சன முதலியவற்றை யியற்றி ஆகம
முறைப்படி யருச்சிக்க, பெருமான் நீலகண்டமும், மான் மழு வர
தாபயம் பொருந்திய சதுர்ப்புஜமும், நெற்றிக்கண்ணும், நிலவணி
சடையும், பார்ப்பதி பாகமுமாகக் காட்சியளிக்க, இருவரும் அஷ்
டாங்க பஞ்சாங்க சாஷ்டாங்க நமஸ்காரங்களைச் செய்து "யாங்க
ளறியாமற் செய்த பிழையை க்ஷமிக்கவேண்டும். புத்திரர் செய்த
குற்றத்தைப் பெற்றவர் பொறுக்கவேண்டு மன்றோ" என்று பல
வகையாகப் பிரார்த்திக்க, சிவபெருமான், "மைந்தர்களே! அஞ்சா
தீர்கள், உங்கள்பிழையைப் பொறுத்தோம். நீங்கள் செய்த பூசைக்

ளுக் களித்தோம். உங்கள் பதவியை யளித்தோம். வேண்டிய வரங்களைக் கேளுங்கள்" எண, பிரம விஷ்ணுக்கள் "தேவரீர் திருவடிகளில் நீங்காத அன்பு அநுக்கிரகிக்க வேண்டும்" என்று வேண்ட அம்பிகாபதி அருளிச்செய்கின்றார்.

"மைந்த நின்னையென் வலப்புறத் தீன்றனன் மறிய
பைந்து ழாய்மது வண்ணனை யெனதிடப் பாலிற்
றந்த னித்தனன் னீவிர்வெங் கரிமுகன் றழல்வேற்
கந்த னேயெனக் கருணையி னுச்சிமோந் துரைத்தான்."—

என்றபடியே "பிரமனே! நீயென் வலப்புறத்திற் பிறந்தாய். திருமால் என்னிடப் புறத்திற்பிறந்தான். நீங்களிருவரும் எனக்குக் கணபதியுங் கந்தனும்போல்வீர். பகையின்றி ஒற்றுமைபெற்று வாழக்கடவீர்." என்றருள்செய்து 'உங்கட்கு ஞானமுண்டாகக்கடவது" என்றாசீர்வதித்து அந்தர்த்தானமாயினர். சோதி சிறிது சிறிதாகச் சுருங்கி மலைவடிவாய் உலகத்தாரால் துதிசெய்ய நின்றது. [இஃது அருணாசலம் என்பர்.] பிரமவிஷ்ணுக்கள் அம்மலையை மும்முறை வலஞ்செய்து பணிந்து தத்தம் பதவியடைந்து பண்டுபோல் வாழ்ந்திருந்தனர். இவ்வகைய அத்தாணுவில், தோன்றிய திருவுருவமே இலிங்கோற்பவமெனப் பெயர்பெறும்.

வாயுபுராணம்.

ததஃபிதாமஹோதேவஃ கேசவஸ்சஜகத்பதிஃ
ஆஜக்மதுஸ்தமுத்திஸ்ய யத்ரலிங்கம்வ்யவஸ்திதம். இத்யாதி
சைவார்த்தமம்பராத்ப்ராஹ்மா விஸ்மிதஃபுராரகஃ
விஷ்ணுர்கத்வா தபாதாளாந் ஸப்தலோகபராயணஃ
சக்ரபாணிர்விநிஷ்க்ராந்தோ லிங்கம்நலப்தேமுநே
விஷ்ணுஃபிதாமஹஸ்சோபௌ ஹரலிங்கம்ஸமேத்யஹி
க்ருதாஞ்ஜலிபுடௌபூத்வா ஸ்தோத்ரந்தேவஸ்யசக்ரதுஃ"
இலிங்கோற்பவாயநமஃ

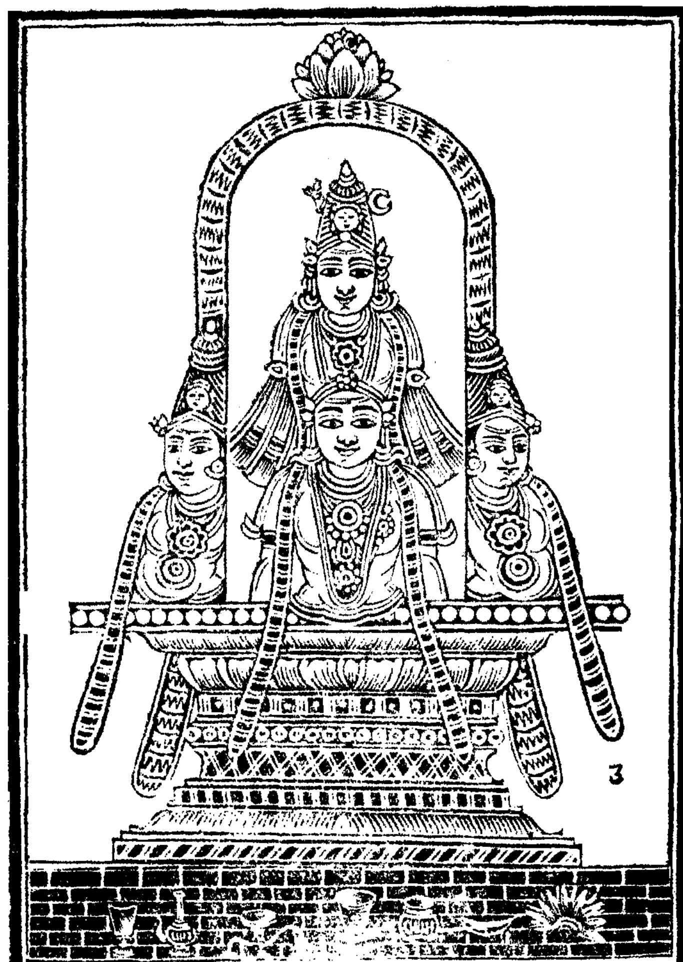
மூன்றாவது

முகலிங்கமூர்த்தி.

மேல்லிங்கப் பிரபாவத்திற் பிரதிபாதித்த சிவலிங்கம், திருமுகங்களைப் பெற்றிருக்கின் முகலிங்கமெனப்பெறும். அதுதான் ஆட்யம், அநாட்யம், ஸுரேட்யம், ஸர்வஸமம் என நான்குவகைப்படும். ஆட்யம் ஆயிரத்தொரு லிங்கங்களுடையது. ஸுரேட்யம் நூற்றெட்டு லிங்கங்களுடையது. அநாட்ய ஸுரேட்யலிங்கங்கள் திருமுகங்கள்பெறா. ஸர்வஸமம் ௫-௪-௩-௨-௧ இவ்வகைய ஐந்து முகபேதங்களைப் பெறும். ஈசாநம் தற்புருஷம் வாமம் அகோரம் ஸத்யோஜாதம் முதலிய ஐந்தும், ஈசாநமொழிந்த முகங்கள் நான்கும், தற்புருஷ அகோர வாமதேவ முகங்கள் மூன்றும், தற்புருஷ ஸத்யோஜாத முகங்களிரண்டும், தற்புருஷ முகமொன்றும் பெற்றிருக்கநிற்பது ஸர்வஸமமாகும்.

மேற்கூறிய ஸர்வஸமலிங்கம் அல்லது முகலிங்கத்தின் பிரபாவத்தினை மற்றுமொரு வகையால் ஆகமங்கள் கூறும். அதனையொருவாறு சுருக்கிக் கூறுவாம்.

அநாசிருதர் அநாதர் அநந்தர் வியோமரூபர் வியாபகரென்னு மூர்த்திகளைவரும், பராசக்தி கிரியாசக்தி ஞானசக்தி இச்சாசக்தி ஆதிசக்தியென்னும் ஐவகைச் சக்திகளைக்கொண்டு, முறையே சிவசாதாக்கியம் கன்மசாதாக்கியம் கர்த்திருசாதாக்கியம் மூர்த்திசாதாக்கியம் அமூர்த்திசாதாக்கியங்களால், அசுத்த பஞ்சகிருத்தியங்களை நடாத்துதலால், இவை அநாசிருதருடைய அவதாரகாரியமென்னுங் கன்மசாதாக்கியருக்குச் சுத்தாசுத்த பஞ்சகிருத்தியங்களின் தொழில்கள் தாமே ஐந்து திருமுகங்களாம். இதில் அநாச்ருதகாரார் சமமையாம் பராசக்தியும், உண்மையாம் பரமுந் தம்முளொன்றி ஆன்மாக்களைத் திருவுளத்தடைத்த நிலையர்.

3

4

அநாசிருதராகிய இவர்க்குப் பிரமனளவாகவும், அநாதர்க்கு
விஷ்ணு அளவாகவும், அநந்தர்க்கு உருத்திரனளவாகவும், வியோம
ரூபர்க்கு மகேச்சுரனளவாகவும், வியாபகர்க்குச் சதாசிவனளவாக
வும் வியாத்தி. மேற்கூறிய ஐவருள், வியாபகருடைய மூர்த்திபேத
மான ஆடகேசுரர் பாதாளாதிபதியாய் ஆங்குள்ளவர்தொழ எழுந்த
ருளுவர். வியோமரூபருடைய மூர்த்திபேதமான கூர்மாண்டதேவ
ராயனார் இருபத்தெட்டுக்கோடி நரகத்திற்கதிபதியாயிருப்பர். அநந்
தருடைய மூர்த்திபேதமான காலாக்கினி ருத்திரதேவர் பிரமாண்
டத்தை யதிஷ்டித்தெழுந்தருளியிருப்பர். அநாதருடைய மூர்த்தி
பேதமான ஆதாரசத்தி அண்டங்களைச் சுமந்து எழுந்தருளி யிருக்
கும். இவ்வகைச் சகலபுவனாதாரமாய்நின்று சிருட்டி-திதி-சங்காரம்-
திரோபவம்-அநுக்கிரகம் என்னும்பஞ்சகிருத்தியங்களையும் நடத்து
மிடத்துப் பிரம - விஷ்ணு - ருத்திர - மகேச்சுர - சதாசிவபேதமே
முகலிங்கமெனவும் பெறும். விரிவு சிவாகமங்களுட்காண்க.

ஸித்தாந்த சாராவளி

"ஏகாதிகம்லிங்கஸஹஸ்ரமாட்யே
த்வஷ்டோத்தரம்லிங்கமதம்ஸரோட்யே
விசேஷதஸ்ஸர்வஸமோமுவக்த்ர
மாட்யேய்யநாட்யேவிசேஷவபூஜ்யே."

முகலிங்காகமம்

நான்காவது

ஸதாசிவமூர்த்தி.

சாந்தராயும் சர்வ கர்த்தாவாயும் அவ்யயராயும் சர்வஜ்ஞரா
யும் ஸ்வபாவப்பிரகாசராகியும் அசலராகியும் அமேயராகியும் அநா
தியாயும் அதுலராயும் சூக்ஷ்மராயும் மஹாஜோதியும் சித்கனராகியும்

வியாபியாகியும், முக்தப்பிரியராகியும், அமலராகியும், பராசக்தியு
டன் கூடியுமுள்ள ஸதாசிவமூர்த்தி ஈசானம்-தற்புருஷம் - வாமம்-
அகோரம் ஸத்தியோஜாதம் முதலாகிய ஐந்து திருமுகங்களுட னி
யைந்து எழுந்தருளி ஆன்மாக்களின் பாசச்சேதநிமித்தம் சித்தாந்த
மாகிய காருடம்-வாமம்-பூததந்த்ரம்-பைரவமீறாகிய ஆகம பேதங்
களை ஈசானமொழிந்த நான்கு திருமுகத்திலும், காமிகாதி இருபத்
தெட்டாகமங்களை ஈசானமுகத்திலும் அருளிச்செய்தனர். அக்காமி
காதி ஆகமங்களாவன:—காமிகம் - யோகஜம் - சிந்தியம்-காரணம்-
அஜிதம் - தீப்தம்-சூக்ஷமம்-ஸஹஸ்ரம் - அம்சுமான் - சுப்ரபேதம்-
விஜயம் - நிஸ்வாஸம் - ஸ்வயம்பூதம் - ஆக்நேயம் - வீரம் - ரௌர
வம் - மகுடம் - விமலம் - ஸந்தாநம்-முகபிம்பம்-ப்ரோத்கீதம்-
லளிதம் - சித்தம் - சந்தாநம் - சர்வோத்தமம் - பாரமேசுரம் - கிர
ணம் - வாதுளமென்பன. இவைகளைக்கேட்டோர் ப்ரணவர் - திரி
கலர் - ஹரர் - சுதர் - பஸ்மர்-காரணர்-சர்வருத்திரர் - பிரசாபதி-
சசிவர் - சிவர் - அச்சுதர் - ஈசர்-ஈசானர்-ஹுதாஸநர்-ஸூக்ஷ்மர்-
வைச்சிரவணர் - ப்ரபஞ்சநர் - காலர் - பீமர் - தர்மர் - அம்புஅக்ஷர்-
ரவி-தாபோபர் - விக்நேச்சுவரர் - சசி - அநாதிருத்ரர் - பரமேசர்-
தசார்ணர் - சைலஜர் - நிதகேசர் - பிரமர் - வியோமர் - ஹுதாஸ
நர் - தேஜஸ - ப்ரஜாபதி - பிராம்ஹணேசர் - நந்திகேசர் - சிவர்-
மஹாதேவர் - சர்வாத்மகர் - வீரபத்திரர் - அநந்தர் - பிரஹஸ்பதி-
பிரசாந்தர் - ததீசி - சூலி - கவசர் - ஆலயேசர்-லளிதர்-பிந்து-சண்
டிகேச்சுவரர் - சிவநிஷ்டர் - அசம்வாயர் - சோமர் - ந்ருசிம்ஹர்-
ஸ்ரீதேவி - உசநர் - தேவவிபவர் - சம்வர்த்தகர் - சிவர்-மஹாகாளர்
முதலியோர். சிவாகமங்களுள் முதலிற்கூறியபத்தும் சிவபேதங்க
ளாம். ஏனைய பதினெட்டும் உருத்திரபேதங்களாம். இச் சிவாகம
ங்க ளிருபத்தெட்டும் வக்த்ராரம் முதல் விஸ்வாத்மகம் ஈறாயுள்ள
இருநூற்றெட்டு உட்பிரிவுடையன. அவற்றைக் காமிகதந்திராவ
தாரப்படலத்துட் காண்க.

காமிகம்-யோகஜம் - சிந்தியம் - காரணம் - அசிதம் என்னு மைந்தையும் ஸத்தியோஜாத முகத்தினின்று கௌசிக விருடியின் பொருட்டும், தீப்தம்-சூக்குமம் - சகஸ்ரம் -அஞ்சுமான் சுப்பிரபேதம் என்னு மைந்தையும் வாமதேவமுகத்தினின்று காசிபருஷியின் பொருட்டும், விஜயம் நிச்சுவாசம் சுவாயம்புவம் ஆக்நேயம் வீரம் என்னு மைந்தையும் அகோரமுகத்தினின்று பாரத்துவாச விருடியின்பொருட்டும், ரௌரவம் மகுடம் விமலம் சந்திரஞானம் முகவிம்பம் என்னு மைந்தையும் தற்புருடமுகத்தினின்று கௌதம விருடியின்பொருட்டும், புரோற்கீதம் இலளிதம் சித்தம் சந்தானம் சர்வோக்தம் பாரமேசுவரம் கிரணம் வாதுளம் என்னு மெட்டையும், ஈசானமுகத்தினின்று அகத்திய விருடியின்பொருட்டும் அருளிச்செய்தனர் என்பதும் நூல்வழக்கு.

ஆகமமென்னு மொழியில், ஆ என்பது ஞானமும், க என்பது மோக்ஷமும், ம என்பது மலநாசமுமாம். ஆகவே ஆன்மாக்கட்கு மலத்தை நாசஞ்செய்து ஞானத்தை யுதிப்பித்து மோக்ஷத்தைக் கொடுத்தலால் ஆகமமெனப் பெயராயிற்று. வேதமும் ஆகமமும் சிவபெருமானாலேயே அருளப்பட்டவையாதலின், அவை தம்முட் சிறிதும் பேதமின்றி யியலுந்தன்மையன.

திருமந்திரம்.

“வேதமோ டாகம மெய்யா மிறைவனூ
லோதும் பொதுவுஞ் சிறப்புமென் றுள்ளன
நாத னுரையவை நாடிலிரண் டந்தம்
பேதம தென்பர் பெரியோர்க் கபேதமே”—என்றதும்

நீலகண்டபாஷியம்.

“வயர்துவேத சிவாகமயோர்ப்பேதம் நபர்யாம: வேதோபி சிவாகம:”—வேதசிவாகமங்கட்குப் பேதங்காண்கின்றிலம். வேதமே சிவாகமம்.—என்றதும்; இப்பெற்றி நோக்கியேயென்க

ஆகமங்கள்.	கிரந்தசங்கியை.	உபபேதங்கள்.	திருஅங்கம்.
காமிகம்	பரார்த்தம்	மூன்று	திருவடி
யோகஜம்	இலக்ஷம்	ஐந்து	கணைக்கால்.
சிந்தியம்	இலக்ஷம்	ஆறு	திருவடிவிரல்கள்.
காரணம்	கோடி	ஏழு	கெண்டைக்கால்.
அஜிதம்	நியுதம்	நான்கு	முழந்தாள்.
தீப்தம்	நியுதம்	ஒன்பது	தொடை.
சூக்ஷமம்	பதுமம்	ஒன்று	குய்யம்.
ஸஹஸ்ரம்	சங்கம்	பத்து	கடித்தானம்.
அம்சுமான்	ஐந்திலக்ஷம்	பன்னிரண்டு	முதுகு.
சுப்ரபேதம்	மூன்றுகோடி	ஒன்று	கொப்பூழ்.
விஜயம்	மூன்றுகோடி	எட்டு	உதரம்.
நிஸ்வாஸம்	கோடி	எட்டு	நாசி.
ஸ்வயம்பூதம்	ஒன்றரைக்கோடி	மூன்று	முலை.
ஆக்நேயம்	முப்பதினாயிரம்	ஒன்று	கண்.
வீரம்	நியுதம்	பதின்மூன்று	கழுத்து.
ரௌரவம்	எட்டற்புதம்	ஆறு	செவி.
மகுடம்	இலக்ஷம்	இரண்டு	திருமுடி.
விமலம்	மூன்றிலக்ஷம்	பதினாறு	கை
சந்திரஞானம்	மூன்றுகோடி	பதினொன்று	மார்பு.
முகவிம்பம்	இலக்ஷம்	பதினேழு	திருமுகம்.
புரோற்கீதம்	மூன்றிலக்ஷம்	பதினாறு	திருநாக்கு.
இலளிதம்	எண்ணாயிரம்	மூன்று	கபோலம்.
ஸித்தம்	ஒன்றரைக்கோடி	நான்கு	நெற்றி.
சந்தானம்	ஆறாயிரம்	ஏழு	குண்டலம்.
சர்வோக்தம்	இரண்டிலக்ஷம்	ஐந்து	உபவீதம்.
பாரமேசுவரம்	௧௨-இலக்ஷம்	ஏழு	ஆரம்.
கிரணம்	ஐந்துகோடி	ஒன்பது	இரத்தினாபரணம்
வாதுளம்	இலக்ஷம்	பன்னிரண்டு	பரிவட்டம்.

இவ்வாகமங்கள் சாதாக்கிய மூர்த்தியாகிய இப்பெருமானுக்கு இவ்வாறு திருமேனியாகக் கூறப்படும். [இருவை அங்கங்களுக்கெல்லாங் கூட்டியுரைத்துக்கொள்க.]

இவர் படிகநிறம் - சடைமுடி - ஐந்து திருமுகம் - பத்துக் கரங்கள் - ஒருதேகம் - இரண்டு திருவடிகள் - வலக்கரத்து இச்சை ஞானக் கிரியை யென்னும் மூவிலைச்சூலமும், பராசத்தி ரூபமாய மழுவும், கர்த்துருபாவமான கட்வங்கமும், வாளும், பீஜாபூரகமும், வச்ரமும், ஜநபயத்தைப் போக்குவதான அபயமும், இடக்கரத்து ரித்திகுணமாகிய நாகமும், தூல சூக்கும பூதங்களை நடத்தும் மாயா ரூபமாகியபாசமும், குணமாகிய நீலோற்பலமும், அங்குசமும், சுத்தா சுத்த அத்துவாவைப் பிரவர்த்திக்குங் குணமான தமருகமும், போகத்தைத்தரும் வரதமும், நாதகுணமாகிய மணியும், சங்கார குணமாகிய அக்கினியும், திரோதாயி யென்னும் பரிவட்டமும், அருளாகிய சுகந்தமும், பரையாகிய மாலையும், அநுக்கிரகாங்குரமான சிறுநகையும் பொருந்தித் தியானபூஜாநிமித்தம் சகளத் திருவுருக்கொண்டெழுந்தருளியிருப்பினும், இவையிற்றிற்கு அப்பாற்பட்டு மிருப்பர். இது கர்மசாதாக்கியந் திருவுருவாதலின், மேற் சிவலிங்க மூர்த்திக்குக் கூறிய அனைத்தும் ஈங்கு மொக்குமென வறிக. இவ்வகைப் பிரபாவங்களையடையது ஸதாசிவமூர்த்தமெனப்படும்.

ஆகமம்.

"பத்மாஸநஸ்தம்பஞ்சாஸ்யம் ப்ரதிவக்த்ரம்த்ரிலோசனம்
த்ருக்க்ரியேச்சாக்ஷிஶாலாக்ஷம் ஜ்ஞாநசந்த்ரகலாந்விதம்
தவளேஶாநவக்த்ராபம் பீதம்தத்புருஷாநநம்
க்ருஷ்ணாகோரமுகோபேதம் ரக்தாபம்வாமதேவகம்
ஸுப்ரவேதம்பஶ்சிமாஸ்யகம் ஸத்யோஜாதம் ஸமூர்த்தகம்
நாகோபவீதிநம்ஶாந்தம் ஜடாகண்டேந்துமண்டிதம்
ஶக்த்யக்ஷீஶூலகட்வாங்கம் ஸவ்யக்ரகராம்புஜம்

தக்ஷிணே வாமஹஸ்தே ச டமரும் பீஜபூரகம்
நாகாக்ஷஸூத்ர நீலாப்ஜம் பிப்ராணம் பஞ்சபிஃ கரைஃ"
ஸதாசிவநாயகம் ॥

ஐந்தாவது

மஹாஸதாசிவ மூர்த்தி.

*உமாஸஹாயம் பரமேச்வரம் ப்ரபும் த்ரிலோசனம் நீலகண்டம் ப்ரசாந்தம் த்யாத்வா முனிர்கச்சதி பூதயோனிம் ஸமஸ்தஸாக்ஷிம் தமஸ:பரஸ்தாத்" என்னுங் கைவல்யோபநிஷத்தாலும் "நாஸாதாஸீந்நஸ தாஸீத் தமஆஸீத்" என்னுஞ் சுருதிப்பிரமாணத்தாலும் பிரதிபாதிக்கப்பட்டும், படகாரியத்துக்குக் குவிந்தன்போல நிமித்த காரணமான எந்த நிஷ்களசோதியினால் ஜங்கம ஸ்தாவர ரூபமான சராசரங்களனைத்தும் எக்காலத்தும் ஒதப் புரோதரூபமாய் மேல்கீழாகச் சிருட்டிக்கப்பட்டிருக்கின்றனவோ, விஞ்ஞானகல பிரளயாகல சகலாகிய மூவகைப்பட்ட ஆன்மாக்களும், மல மாயை கன்மம் விந்து திரோதானசத்தி யென்னும் ஐவகைப் பாசசமூகத்தினின்று நீங்குகின்றனரோ, அத்தகைய பிரணவபிரசாதமந்திரோச்சாரண த்வனிகதமாயும், அநாஹதசிவ சதாசிவ மகேச்வர ருத்ர விஷ்ணு பிரமாதிகளுக்குந் தேஜஸைக்கொடுப்பதாயும், வியாபினிக்கு மேற்பட்ட வியோமமென்னுஞ் சமனையிடத்தை வியாபித்த அநாஹதசிவத்திற்கு மேலானதாய்ப் பரிபூரணமாய் நிஷ்களமாய் எழுந்தருளிய ஸ்ரீ சிவபெருமான், இச்சையாற் சத்திகாரியத் திருவுருக்கொண்டு ஆன்மாக்களை யநுக்கிரகிக்கவெடுத்த உமாமகேசமுதலிய திருவுருவங்களை யதிஷ்டித்த ஸதாசிவநாயகனார், நிவர்த்தி-பிரதிஷ்டை-வித்தை-சாந்தி-சாந்தியதீதை முதலிய அபரவிந்து [illegible]னும், இந்திகை - தீபிகை - ரோசிகை-மோசிகை - ஊர்த்துவகாமினி

5

யென்னும் அபரநாத கலைகளாலும், சூக்குமை - அதிசூக்குமை-மிருதை-அமிருதை-வியாபினி யென்னும் பரவிந்து கலைகளாலும், வியாபினி-வியோமரூபை - அநந்தை-அநாதை - அநாசிருதை யென்னும் பரநாத கலாபேதத்தாலும், இருபத்தைந்து திருமுகத்துடன் கூடிப் பரசிவாபேதைக்கூடியுற்ற திருவுருவமே மஹாஸதாஸிவம்.

இச் சதாசிவம் பரசிவ மிரண்டும் தர்மாதர்மி ஸ்வரூபமாதலால், ஸதாஸிவம் பரசிவமூர்த்தியாகவும், பரசிவம் ஸதாஸிவ அத்தர்யாமியாகவுஞ் சிவாகமங்கள் கூறும். அச்சதாஸிவ பரசிவமிரண்டுஞ் சேர்ந்தது பராகார மென்பர்.

இன்னு மிவற்றின் விரிவெல்லா மெழுதப்புகின், சாஸ்திரசங்கேதமாதலின், அச்சாஸ்திரமுதிர்ச்சி யுடையோர்க்கன்றி ஏனையோர்க்குப் பயனுண்டாகாதது கருதி இவ்வகை நிறுத்தினன். இதன் வித்தாரம் காமிகாதி சிவாகமப் பெருங்கடலுட் காண்க.

மேற்கூறிய இலக்கணமேயன்றி, இப்பெருமான் கணக்கிட்டுரைத்தற் கேலாத கரம் சிர முதலிய திருவுறுப்புக்களோடு கலந்த திருமேனியையுடையராகவு மிருப்பர் எனவுங் கொள்க.

திருவிசைப்பா.

"எண்ணில்பல் கோடி சேவடிமுடிக ளெண்ணில்பல் கோடி திண்டோள்க, ளெண்ணில்பல் கோடி திருவுரு நாம மேர்கொண்முக் கண்முக மியல்பு, மெண்ணில்பல் கோடி யெல்லைக்கப் பாலாய் நின்றைஞ்ஞாற் றந்தண ரேத்து, மெண்ணில்பல் கோடி குணத்தோர் வீழி யிவர்நம்மை யாளுடையாரே."

மஹாஸதாஸிவாயநம:

ஆறாவது

உமாமகேசுவர சத்தி.

உலகமாதாவாகிய உமாதேவியார் இறைவன் திருக்குறிப்பின்வண்ணம் பஞ்சகிருத்திய மியற்றி அக்கினியிலுஷ்ணமும் நீரில் தட்பமும் மலரில் மணமும் மணியிலொளியும்போல அபிந்நாபாவமாயிருப்பாள். அக்கருணையுருவாகிய சத்தியே பஞ்சகிருத்திய நிமித்தமாகக் கிருத்திய பேதத்தால் ஐவகைப்படும். அவை முறையே பராசத்தி-ஆதிசத்தி-இச்சாசத்தி-ஞானசத்தி - கிரியாசத்தி என்பனவாம். அவற்றுட் பராசத்தி பரமசிவத்தி லாயிரத்தொருகூறுகொண்டது. ஆதிசத்தி பராசத்தியி லாயிரத்தொருகூறுகொண்டது. இச்சாசத்தி ஆதிசத்தியி லாயிரத்தொருகூறு கொண்டது. ஞானசத்தி இச்சாசத்தியி லாயிரத்தொருகூறு கொண்டது. கிரியாசத்தி ஞானசத்தியி லாயிரத்தொருகூறு கொண்டது. இவற்றுள் ஆதிசத்தி ஆன்மாக்களுக்கு விஷய சுகத்தைப் பொருத்தும். இச்சாசத்தி சிருஷ்டியைச் செய்யும். ஞானசத்தி சர்வான்மாக்களுடைய கன்மங்களையும், அந்தக்கன்மங்களுக்கீடான தநு கரண புவன போகங்களையும், உபாதானத்திரயங்களினின்று முண்டாக்கும்.

வாதுளாகமம்.

"தச்சிவேது பராஶக்திஸ் ஸஹஸ்ராம்ஶாதஜாயத
தச்சக்தேஸ்துஸஹஸ்ராம்ஶா தாதிஶக்திஸமுத்பவ:
அஸ்யாஶ்ஶக்தேஸ்ஸஹஸ்ராம்ஶா திச்சாஶக்திஸமுத்பவ:
தச்சக்தேஸ்துஸஹஸ்ராம்ஶாத் ஜ்ஞாநஶக்திஸமுத்பவ:
அஸ்யாஶ்ஶக்தேஸ்ஸஹஸ்ராம்ஶாத் க்ரியாஶக்திஸமுத்பவ:
ஏதாவைஶக்தயபஞ்ச நிஷ்களத்வேநகீர்த்திதா:
ஶிவஸ்ருஷ்டியம்போக்தே" இதி.

இவ்வகையாகத் தோன்றிய ஐவகைச்சத்திகளில், பின்வரும் பராசத்தியானது பக்குவமலராகிய ஆன்மாக்களைக் கருணையால் அநுக்கிரகிக்கும். ஆதிசத்தியானது ஆணவமலம் பக்குவமாகும்படி செலுத்தும். ஞானசத்தி சத்தர்க்கு ஞானவொளியாகிச் சர்மசக்ஷுராதி யக்ராஹ்யமான தேஜோரூபமாம். இப் பஞ்ச சத்திகளின் தசாம்சபேதத்தால் சகளநிஷ்களமாகிய ஸதாசிவரூபமாம். இக்கருத்துப்பற்றியே "சத்திதான் சிவத்தையீன்றும்" என அருணந்திசிவாசாரியர் திருவாய்மலர்ந்தனர். "கறைக்கண்டனுக்கு மூத்தவளே" என்றதும் இப்பெற்றிநோக்கியே யென்க. தசாம்சம் என்றதாற் பத்திலொன்று அகரமாகிய சாதாக்கியமாம்.

வாதுளாகமம்.

"பராஸக்தேர்தஸாம்ஸேந ஸிவஸாத்ரக்யஸம்பவ:
பராஸக்த்யுத்பவத்வாச்ச ஸாந்தத்வாச்சிவஉச்யதே."

வாதுளாகமம்.

"கர்மேஸாஸ்யஸஹஸ்ராம்ஸாத் மஹேஸாஸ்யஸமுத்பவ:
மஹேஸாம்ஸகளம்ஸித்யாத் ஸ்ருஷ்டிஸ்திதிலயாத்மக:
பஞ்சவிம்ஸதிபேதேந தந்மூர்த்திபேஞ்சவிம்ஸதி:
ஸாந்த்தேத்வேஸிவஸ்கர்தா ப்ரோக்தோநந்தோஸதேஸ்யபுரீதி
உமாமஹேஸாயநம:

ஏழாவது

ஸுகாஸந மூர்த்தி.

ஸ்ரீகயிலாயகிரியாகிய வெள்ளிமலையி னுச்சியிற் கோடி சூரியோதய மானாற்போன் றொளிவீசும் நவரத்நமயமான ஆயிரக்கால் மண்டபத்தில், பக்தாநுக்கிரஹகாரணமாக ஹரிப்ரஹ்மாதி தேவர்

களும், பதினொருகோடி யுருத்திரர்களும், இந்திராதி திக்குப்பால கர்களும், அஷ்டவசுக்களும் முதலாகிய முப்பத்துமூன்றுகோடி தேவர்களும், நாற்பத்தெண்ணாயிரம் முனிவர்களும், சநகாதி மஹருஷிகளும், நவசித்தர்களும், கருட காந்தர்வ சித்த வித்தியாதர யக்ஷ கின்னரர் முதலாகிய பதினெண்கணங்களும் ஒவ்வொரு பக்கத்தி லுறைந்து ஹரஹர சிவசிவ கங்காதர சங்கர மஹாதேவ வென்று துதித்து நமஸ்கரிக்கவும், வேதங்கள் கோஷிக்கவும், தும்புரு நாரதர் பாடவும், அரம்பையர் நடிக்கவும், கூட்டத்தைத் திருநந்திதேவர் பொற்பிரம்புகொண் டடித்து விலக்கவும், இஷ்டகாமியார்த்தங்களைப்பெற வெண்ணினோர் வரங்கேட்டுக் கையேந்தி நிற்பவும், ஸ்ரீ உமாதேவியாருடன் இரத்ந சிங்காதனத்தில் இனிதாகத் திருவோலக்கங்கொண் டெழுந்தருளியிருந்து, பக்தியே வடிவமாகவுள்ள ப்ருங்கி மஹாருஷி நடிக்கும் நடனத்திற் சிறிது நாழிகை திருக்கண் சாத்திப் பின் அவரவர்கட்குத் தக்கபடி சிரக்கம்பன மந்தஹாஸாதிகளாகிய குறிப்புடன் அவரவர்கள் விரும்பின வரங்களை யநுக்கிரகித்துத் தத்தமிடங்களிற் செல்ல ஆஞ்ஞாபித்து விடுத்தனர்.

அதன்பின்னர் அருள்வடிவாகிய அன்னையார் அரியாசனத் திருந்து எழுந்து பணிந்து. சிறிது பொழுது கைகூப்பிநின்று "எம்பெருமானே! தேவரீர் திருவாய்மலர்ந்தருளிய வேதசிவாகமங்களின் உண்மை இத்தகையதென எளியேன் எளிதிலுணரும்படி திருவுளஞ்செய்து திருவாய்மலர்ந்தருள வேண்டும்" என் றிசைக்க, உம்பர்பெருமான் "உமையே! இரு" எனத் தமது வாமபாகத்தி லிருத்தி, ஒரு திருமுகமும் ஆறு திருக்கரங்களுமுடையராய் "நங்காய்! நன்று வினவினை. இஃதுனக்கேயன்றி ஏனைய அண்டங்களிலுமுள்ள அகிலசராசரங்கட்கும் பயனளிக்கும் பயனுள்ளது; அதனை யுனக்குக் கூறுவேன்" என்று ஐவகைப் பாசபந்தத்தின்

நிலைமையும், அவை நீங்குமாறும், அவற்றை நீங்கினோர் அடையும் நிலைமையும், வேத சிவாகமாதியின் தோற்றமும், அவை அநாதியென் றறிவிப்பதற்கு எடுத்துக்காட்டிய வைகரியாதிய வாக்குகளுக்கு அதிஷ்டானமாயுள்ள சுத்தமாயாலக்ஷணமும், அம் மாயை பராசக்தி யாகிய உன்னிடத்துள்ளதும், நீ என் வாமபாகத்தி லமர்ந்ததும் இவ்விலிங் கவுருவாயதென்று] திருவாய்மலர்ந்தருளினர். இத்த கைய வேதசிவாகமப் பொருளை உமாதேவியார்கேட்டு இறப்பத் தாம் எல்லா ஆஸநத்தினு முயர்ந்த ஸோமாஸநத்திலிருந்து திருவாய்மல ர்ந்தருளியகாரணத்தால், சிவபெருமான் ஸோமாஸநமூர்த்தியெனப் பெயர்பெற்றனர்.

[ ] இக் குறியினுட் கூறப்பட்டுள்ள விஷயங்களை ஞானநூல்களின் மூலமாக அறிந்துகொள்ளற்பாலன.

ஸோமாஸநாயநம:

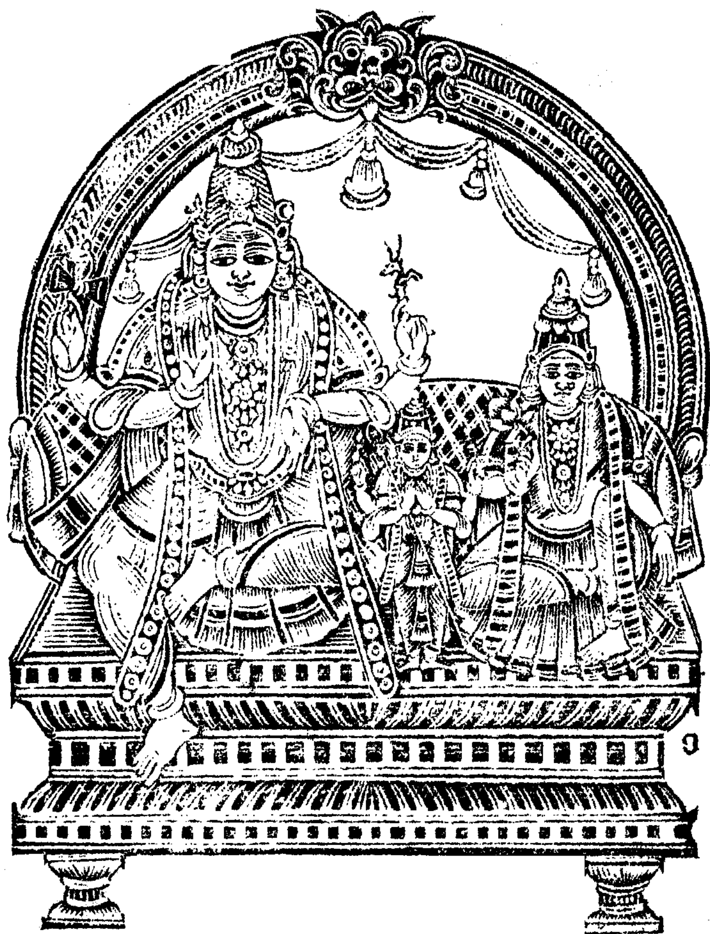
எட்டாவது

உமேசமூர்த்தி

பண்டொரு பதும கற்பத்தில், நான்முகன் வழக்கப்படி பல் வேறு ஜீவராசிகளையுஞ் சிருட்டிசெய்யான் கருதி, ஸநகன் - ஸநந்த னன் - ஸநாதனன் - ஸநற்குமாரன் என்னும் நான்கு புத்திரர்களை யுண்டுசெய்து அவர்களைக்கொண்டு உலகவிர்த்தி செய்ய உத்தே சித்திருப்ப, அப் புதல்வர் நால்வரும் நான்முகன் விருப்பத்திற் கிணங்காராய் நல்லுணர்வுற்றுத் தவஞ்செயலை நாடினர். அதன்பிறகு வேறெந்த யாதுவழியிலும் சிருட்டிச் செயல் செவ்வைப்படாமை யால், சித்தந் திகைத்து மெத்தவும் பிரயத்தனந் தான் முன்பெற்ற ஜயபோத தாமோதரனைச் சார்ந்து தனைமேல் வீழ்ந்து பணிந்து.

தனக்குச் சிருட்டித்தொழில் கை வராமையைக் கூறினனே. கமலைகேள்வன் "பிரமனே! உன் கருத்து நம் திருவால முற்றுறாது. பன்னகாபரணன்பாற் கூறின் பதப்படும்." என்று பிரமனு முனிவரு முடன்வர, விஷ்ணு வெள்ளிமலையையடைந்து விடையூர்தியாருக்குத் தமது வருகையை விண்ணப்பிக்கும்படி திருநந்திதேவரை கமலேசரித்துக் கூற, அவர் அவ்வாறே ஆண்டவர் சந்நிதியடைந்து சாற்ற, சங்கரன் "அழைத்துத் தருக" என்று ஆஞ்ஞாபிக்க, திருநந்திதேவர் அவர்களை அழைத்துப்போய் விடுத்தனர்.

கட்டளைப்படி உட்சென்று சங்கரனைத் தரிசித்து யாவரும் நிற்கையில், திருமால் "பெருமானே! பிரமன் சிருட்டிசெய்ய வெண்ணி எத்தனித்தபொழுது அவ்வாற்றல் இல்லாமையின், அக்குறைதனை யகற்றவேண்டும்" என்று பிரார்த்திக்க, சிவபெருமான் தமது நீள்விழியால் திருமால் - திசைமுகன் - புதல்வர் - முனிவர் ஆகிய இவரைச் சாய்பார்த்தனர். அக்காலத் தம்மிடத் தொன்றியாக நின்ற பரமன் தமது வாமபாகத்திலுள்ள திருத்தோளைப் பார்க்க அதனின்றும் அப் பெருமானது சத்தியே உமாதேவியாகத் திருவுருவுற்றது. அவ் வுமையம்மையாரைத் தமது இடப்புறத்திருத்தி இருவருமாக ஒரு திருவிளையாடல் செய்து - விஷ்ணு - பிரமன் - முதலியோர்களையும் முன்வந்து வணங்குமே படைத்தனர். அவர்கள் அனைவரும், சிவபெருமானையும் உமையம்மையாரையும் பணிந்து பாசுரிக்கையில், பரமபதி பங்கசயனனைப் பார்த்து "நாரணா! நமதருளாகிய சத்தியோடு கூடிநின்றோம் ஆதலின், புண்டோற் பிரமனுக்குப் படைப்புத்தொழில் கைவரும்" என்று திருவாய்மலர்ந்தருள, அவர்கள் அகமகிழ்ச்சியடைந்து அம்மையையும் அப்பனையும் பணிந்து வலம்வந்து விடைபெற்று அப்பாற்போயினர். அதுமுதல் நான்முகன் ஆன்மாக்களை யாக்கு மாற்றல் பெற்றனன். அக்காலத்தில் ஆதிநாதன் உமாதேவியாருடன் ஒன்றிநின்றதனால் அகிலமெல்லாம் விருத்தியாகு மியல்பமையுற்றன.

சிவபெருமான் உலகத்திலுள்ள எல்லாப் பொருள்களையும் படைத்துக் காத்துத் துடைக்கும் வகையாய் நானாபேதம்பெற்ற தமது திருவருளாகிய சத்திரூப உமையம்மையாரை வாமபாகத்திலிருக்கக்கண்டு வீற்றிருந்தமையின் உமேசமூர்த்தியென ஒரு திருநாமமுற்றனர்.

கந்தபுராணம்.

"தந்துழி யீசன் றன்னைத் தனையரு மயனு மாலும்
வந்தனை செய்து போற்ற மாயவன் றன்னை நோக்கி
நந்தம தருளா தாரு நங்கையோ டிருந்து சேர்ந்து
முந்தையின் மேதாச் செய்கை முற்றிடும் போதி யென்றான்."

[illegible]

ஒன்பதாவது

சோமாஸ்கந்தமூர்த்தி.

சிவபெருமான் பார்ப்பதி சமேதராய்த் திருக்கயிலாயகிரியில் திருவோலக்கங்கொண்டெழுந்தருளி யிருக்கையில், தேவர்களெல்லாருங் கூடி அம்மலையை யடைந்து ஆண்டு முதற்பெருங் காவலாக வீற்றிருக்கும் திருநந்திதேவரைப் பணிந்து விடைபெற்றுத் திருச்சந்நிதானத்தினுட் சென்று சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரித்துக் கைகட்டி வாய்பொத்திநின்று, "மஹாதேவனே! தேவரீர் உமையம்மையாரை மணந்தும், எங்களை நெடுநாளாகத் துன்புறுத்திமகேந்திரபுரியிலரசு செய்யுஞ் சூரபன்மனாதிய அசுரரைச் சங்கரிக்கத்தக்க தேவரீரைப் போன்ற ஒரு புத்திரனைப்பெற்று இன்னும் எங்கள் சங்கடத்தைத்தீ

த்தினீர். விரைவில் இது கைகூடுமாறு அருள்புரியவேண்டும்" என விண்ணப்பித்தனர்.

ஆதிமூர்த்தி அவர்கட்கிரங்கி ஆறு திருமுகங்களுடன் வீற்றிருந்து தமது திருமுகங்கடோறும் விளங்கும் அக்கினிக் கண்களினின்றும் ஆறு நெருப்புப் பொறிகள் பெருஞ்சோதிமயமாய் வெப்பத்துடன் வெளிவரும்படி யருள்செய்ய, அப்பொறிகள் பார்முழுவதும் பரந்திடக்கண்டு, பார்வதியார் பாதத்தணிந்த சிலம்புகள் ஒன்றுடனொன்று மோதும்படி விரைவிற் சென்று அந்தப்புர மடைந்தனர். தேவர்கள் சித்தங்கலங்கி மெத்தவும் திகைத்துச் சிறிது ஓடித் திரும்பி அத்தனை நாடி "ஐயனே! இப்பொறி ஜயிக்கத்தக்க சிறுவனை யீந்த எங்கட்குத் தீப்பொறிகளை யருளிச்செய்தால் எவ்வாறு பிழைப்போம்" என நடுங்கிக்கூறினர். சிவபெருமான் திருமுகமொன்றுடனிருந்து இப்பொறிகளைத் தம்பாலடரத் திருவுளஞ்செய்தனர். பொறிகளாறும் புராரிமுன்னர்ப்புக, அம்பிகாபதி அங்கியையும் வாயுவையும் நோக்கி, "இப் பொறிகளை நீங்க ளிருவரும் தாங்கிக்கொண்டுபோய்க் கங்கையில் விடுங்கள்" என்று கட்டளையிட்டுத் தக்க பலமுந் தந்தனர். மாதேவன் திருவாணைப்படி அவர்கள் மாறிமாறி பொறிகளைக்கொண்டுபோய்க் கங்கையில் வைத்தனர். நதியாகிய அக்கங்கையுஞ் சரவணத்தில் விடுப்ப, பத்துத்திக்குகளிலும் விண்மேற்றவர் கண்டு காத்துக்கொண்டிருந்தனர். அப்பொழுது அச் சரவணப் பொய்கையில் ஆறு திருமுகங்களுடனும் பன்னிரு திருப்புயங்களுடனும் அரனே குமரனாகத் தோன்றியிருக்க, அமரர் தரிசித்து, அக்குழந்தைக்குப் பாலூட்ட அறுவராகிய கார்த்திகை நக்ஷத்திரமாதரை யனுப்ப, அறுமுகப்பெருமான் ஆறு சிறுவர்களாகி அவர்கள் பாலுண் டிருந்தனர்.

இதனிடை: அந்தப்புரமடைந்த அம்மையார் முகக்களையுடனே ஏகாசனத் துட்கார்ந்தனர். சுப்ரமணியர் முன்னெழுந்துசெல்லுவை

யில், திருவடிச் சிலம்பினின்று சிதறிய நவரத்தினங்கள் பார்வதி யின் சாயை யுற்று, பரமனழைக்கப் பக்கலில் வந்து, கட்டழகு நோக்கிக் கருப்பமடைய, கவுரிகண்டு கெடுங்கோபங்கொண்டு, "கருப் பயவாமல் தாங்குமின்" எனச் சபித்தனர். அவ் வநிதையர் கருப்ப வாதனையால் வருந்துகையில், உடலில் வியர்வையில் இலக்கம்வீர ருதித்தனர். பின்பொருநாள் பெருமாட்டி விருப்பின்படி அவர் கள் வீரவாகு - வீரகேசரி - வீரமகேந்திரன் - வீரமகேசன்-வீரபுரந் தரன் - வீரராக்ஷசன்-வீரமார்த்தாண்டன்-வீராந்தகன் - வீரதீரன் என்னும் ஒன்பது புதல்வரை யுதவினர். ஈசன் இமயவல்லியை நோக்கி "இந்தலக்ஷத்தொன்பதின்மரும் நமது புத்திரர்கள்" என்று அவர்களை நோக்கி "எனது மைந்தனை வலசெய்திருங்கள்" என் றிசைத்து, அம்மையாருடன் இடபவாகன மேறிச் சரவணப்பொய் கையைச் சார்ந்து "உமையே! உன் குழந்தையைக் கொண்வோ" என, தேவியார் விடையினின்றிழிந்து விரைவுடன் சென்று, அறுரு மைந்தனை அம்மை யெடுக்கையில், குழந்தை ஆறுதிருமுகமும் பன் னிருதிருக்கரமும் ஒரே திருமேனியுமாக, இறைவியெடுத்து, உலகீனு முலையாதலின் தமது திருமுலைப்பாலை வள்ளத்திற் கறந்து திருவ முது செய்வித்து ஈசனைப் பணிவித்தனள். ஸ்கந்தனென்று அப் பொழுது திருநாமமுற்ற குமரேசனை முன்னவன் மார்பிலணைத்து முத்தங்கொண்டு உமையுடன் இடபவாகனத்தி லேற்றி, (கார்த்தி கை நக்ஷத்திர மாகிய மாதர்கட்கும், பராசர புதல்வர்க்கும் திருவ ருள் புரிந்து) ஏனைய வீரர்களை யவரவரிடத்திற் சேர்க்க விடைதந்து, எம்பெருமானும் விடையேறி வெள்ளிமலையடைந்து, தேவியாருக் கும் தமக்கும் இடையே ஸ்கந்தரிருக்க வீற்றிருந்தனர். இதனால் சிவபெருமான் ஸ + உமா + ஸ்கந்தர் = ஸோமாஸ்கந்தரெனப் பெய ருற்றனர்.

லக்ஷ வீரரும், நவ வீரரும் ஸ்கந்தமூர்த்தியைப் பணிந்தனர். பிறகு குமாரக்கடவுள் ஸ்கந்தகிரியில் இலக்ஷத்தொன்பது வீரரு

டன் வீற்றிருந்து பல திருவிளையாடல்கள் செய்து, ஏகாதசருத்திரர்களைப் பதினொருபடையாகவும் பராசத்தியை வேற்படையாகவுங்கொண்டு தென்றிசையடைந்து சூரபன்மனாதியரைத் தொலைத்து, தேவர் சிறையை விடுத்து, இச்சை கிரியைகளாகிய தெய்வயானையம்மையார் வள்ளிநாயகியார் இவர்களை மணந்தெழுந்தருளி யிருந்தனர்.

கந்தபுராணம்.

எந்தை சத்திக ளாயினோ ரொருமூன்று மெல்லை
மூர்த்து போலவொன் றாகியே கூடிய முறைபோ
லந்த மில்லதோர் மூவிரு வடிவமொன் றாகிக்
கந்த னென்றுபேர் பெற்றனன் கவுரிதன் குமரன்.

ஆல வார்குழ லிறைவிக்கு மெம்பிரான் றனக்கும்
பால னாகிய குமரவே ளெனவுறும் பான்மை
ஞால மேலுறு மிரவொடு பகலுக்கு நடுவாய்
மாலை யானதொன் றழிவின்றி வைகுமா றொக்கும்.

ஸோமாஸ்கந்தமூர்த்தயே நம:

பத்தாவது
சந்திரசேகரமூர்த்தி.

பிரமதேவனது * மானசபுத்திரர்களி லொருவனாகிய தக்ஷப் பிரசாபதி தான்பெற்ற அசுவினிமுதலிய நட்சத்திரங்களாகிய இருபத்தேழு பெண்களையும், அத்திரிபுத்திரர் மனைவியாகிய அநசூயை யீன்றசந்திரன் அழகிற்சிறந்தோனாயிருத்தல் கருதி மணம்புணர்த்தி அவனை நோக்கி "நீ இப்பெண்கள் யாவரிடத்தும் பாரபக்ஷமின்றிச

* மானசபுத்திரர் பதின்மர். அவர்கள் ஸப்தருஷிகள் நாரதன் கர்த்தமன் தக்ஷன் எனப்படுவோர். இவருள் தக்ஷன் அங்குஷ்டத்தினின்றும் ஜனித்தவன்

10

சமானமாக அன்புகொண்டிருக்கவேண்டும்" என்று கூறிப் புதல்விய ரைச் சந்திரனோடனுப்பினன். சந்திரன் மாமனுமதிப்படி சிறிது காலம் யாவரிடத்தும் அன்புடையனாயிருந்து, பின்னர்க்கார்த்திகை உரோகணி என்னும் மாதரிருவருமே தனது மனைவியருட் பேரழகு டையாராயிருத்தலால், அவ்விரண்டு மனைவியரிடத்திலேயே அதிக அன்புபாராட்டி ஏனையோரை முகநோக்காதொழிந்தனன். அக்கன்னியர் நெடுநாட்பொறுத்துப் பார்த்துச் சிறிதும் மனஞ் சகியாது தமது கு றைகளைத் தந்தைபாற்சொல்ல, தந்தையாகிய தக்ஷன், சந்திரனை யழைத்துப்பலவகையாகப் புத்திமதிகளைக்கூறியனுப்பவும், சந்திரன் அவற்றைத் "தையலார் மயலிற் பட்டோர் தமக்கொரு மதியுண்டா மோ" என்னும் ஆன்றோர் வாசகத்தின்படி, தக்கன்சொல்லியவற் றைச் சிறிதுஞ் சிந்தியாமல் நடப்பதுகண்ட அப் பேதையர் மீண் டுந் தந்தைபாற்சென்று "எந்தையே! எமது நாதன் எம்மை முன் போலவே முகநோக்காதிருக்கின்றனன்" எனக் குறைகூறக் கேட்ட தக்ஷன் வெகுண்டு "நாளுக்கொரு கலையாய்க் குறைந்து இறக்கக் கடவன்" என்று சாபமிட, சந்திரன் அவ்வாறே தக்ஷன் சாபத்தால் நாளுக்கோர் கலையாகப் பதினைந்து தினங்களில் தன் கலைகளெல்லா மழிந்து, ஒரு கலையோடு மனம்வருந்தி, தனக்குநேர்ந்த துன்பத்தை இந்திரனிடஞ்சொல்லி யாசிக்க, இந்திரன் "நீ பிரமதேவனிடஞ் சொல்லிக்கொண்டால், பிரமதேவன் ஒருகால் தன் புதல்வனாகிய தக்ஷனிடஞ் சொல்லி, உனக்குச் சாபவிமோசனஞ்செய்தல் கூடும்" என, அவ்வாறே பிரமதேவனை வேண்டிக்கொள்ள, பதுமன் "சந்திர! தக்கனுந் தந்தையென் றென்சொல்லைக் கேளான். யானும் மக னென் றவனிடஞ் சொல்லேன். நீ கைலையையடைந்து கருணாமூர்த் தியாகிய கண்ணுதலைப் பிரார்த்திக்கின் அவர் உனது குறைதீர்ப்பார்" என, அதுமேற்கொண்டு சந்திரன் திருக்கைலாயகிரியை யடைந்து திருநந்திதேவர் அநுமதியால் மஹாஸந்நிதானத்துட்சென்று அருட் பெருங்கடலாகிய எமது சிவபெருமானைத் தரிசித்து அஷ்டாங்க

பஞ்சாங்கமாக நமஸ்கரித்துத் தனக்குநேர்ந்த சாபத்தை விண்ணப்பஞ்செய்து யாசிக்க, பார்ப்பதிபாகராகிய பரமன் எஞ்சியுள்ள ஒரு கலையைத் தமது சடைமுடியில்தரித்து "உனது கலைகளிலொன்று என் முடிமீதிருத்தலால் நாளுக்கொரு கலையாகவளர்ந்தும், தக்ஷன் சாபத்தால் நாளுக்கொரு கலையாகக் குறைந்தும் இருக்கக்கடவாய். எப்போதும் ஒருகலை யுன்னைவிட்டு நீங்காது" என அநுக்கிரகித்தனர். இதுகாரணத்தால் எம்பெருமானுக்குச் சந்திரசேகரர் என்பதோர் திருநாமமெய்தியது.

கந்தபுராணம்.

தீர்ந்தன வன்றியே திங்க டன்னிடை
யார்ந்திடு கலையினை யங்கை யிற்கொளா
வார்ந்திடு சடையிசை வயங்கச் சேர்த்தினன்
சார்ந்தில தவ்வழித் தக்கன் சாபமே.

எந்தை யவ்வழி மதியினை நோக்கிநீ யாதுஞ்
சிந்தை செய்திடே லெம்முடிச் சேர்த்திய சிறப்பா
லந்த மில்லையிக் கலையிவ ணிருந்திடு மதனால்
வந்து தோன்றுமின் கலையெலா நாடொறு மரபால்.

சின்ன தோல்கலை யைந்துமுப் பகலிடை நிரம்பிப்
பின்ன ரவ்வழி தேய்ந்துவந் தோர்கலை பிரியா
தின்ன பான்மையே நிகழுமெக் காலமு மென்றான்
முன்னை யாவிதோ ரிருங்கெலா மியற்றிய முதல்வன்.

சந்திரசேகரமூர்த்தமேயாகும்.

பதினொன்றாவது
ருஷபாரூடமூர்த்தி.

ஆகாயவாசிகளாகிய இமையவர், திரிபுரத்தவர்களால் உல கத் துன்புறுகின்றதாதலின், அவர்களை யடக்கியருளவேண்டுமெனச்

சிவபெருமானிடம் விண்ணப்பஞ்செய்ய, சிவபெருமான் "அவர்கள் மேல் அமர்க்கோலங்கொண் டெழும்படி யுத்தத்திற்குரிய கருவிகளைச் சித்தஞ்செய்க" என்று கட்டளையிட்டருள, அமரர் அவ்வாறே ஆயத்தஞ்செய்து அரவாபரணனுக்குத் திருநந்திதேவர் மூலமாக அறிவிக்க, ஐயர் அம்மையாருடன் ஏறுமேவணையாகிய தாவள்ய மான இடபவாகனத்தின்பேரி லாரோகணித்து, திருக்கயிலாயகிரியினின் றிறங்குகையில், திருமால், முதலாகிய தேவர்கள் கண்க ளாரத் தரிசித்துச் சிரசின்மேற் கைகளைக் குவித்து இறைஞ்சிப் பலவகையாகத் துதித்து மகிழ்ந்தனர். அம்பிகைபாகன் அமரராலாக்கிய இரதத்தைக்கண்டு இடபத்தினின்றும் இமயவல்லியுட னிழிந்து, மேருமலையாகிய வில்லுடன் சென்று தேரிலேறி மிதித்தவுடன் அதனச்சமுறிந்தது.

அதுகண்ட அச்சுதன் அரனிடத்துள்ள அன்பின் மேலீட்டினால் அப்பொழுதே ஒருவெள்ளியவிடையுருவேற்றுத் தாங்கினன். சங்கரனைத் தாங்கிநின்ற சார்ங்கன் "என்னையன்றி எம்பெருமானைப் பரிப்போர் யாவர்? என் தவமே தவம்! இறைவன் எனக்களித்த வரமேவரம்!" என இவைபோற்பலவினைந்து இறுமாந்தனன். பத்திவலையிற் படுவோனாகிய பரமபதி, மாயவன் மனத்திலுற்ற மமதையை யறிந்து ஓர் திருவிளையாடல் புரிந்தனன். அதனால் அச்சுதன் ஐயனைத் தாங்கமாட்டாமல் இருசெவியிலும் வாய்வழியிலும் நாசியிலும் உதிரவெள்ளமொழுக, இருவிழிகளும் பிதுங்க, கால்களை மடித்துக்கொண்டு நிலத்தின்பேரில் விழுந்தனர். அப்பொழுது தேவர்கள் பயந்து "அத்தா சரணம்-அரனே சரணம், முத்தா சரணம்-முதல்வா சரணம், சித்தா சரணம்-சிவனே சரணம், நித்தா சரணம்-நிமலா சரணம்" எனப் பலவாறு துதித்தனர். கருணாநிதி கமலைகேள்வன் விஷயத்தில் மனங்கனிந்து பூமியிலிறங்கினர். ஈசன் இறங்கியபின்னர்க் கேசவன் வலிபெற்றேறாய் நிற்க, பிரஹ்மேந்திராதி தேவர்கள் திகைத்தனர். சிவபிரான் புன்சிரிப்புக்கொண்டு திரு

மாலை நோக்கிச் "வீர! யாதுவேண்டினை. விரும்பியதைக்கேட்டபின், இப்பொழுதே தருவேம்" என, மாதவன் மனமகிழ்ச்சியுற்று "தேவநாயக! தேவரீரது வாமபாகத்தி னின்றும் பிரியாத ஒரு சத்தியிருக்கவும், அடியேன் விரும்பியபடி என்னையும் ஒரு சத்தியாகக்கொண்டனர். தொண்டருள்ளத்தில் அவாவியவற்றை எண்ணியாங்கீயும் அருட்கற்பகமாகிய தேவரீருக்குத் திருமலிடை யொன்றிருப்பினும், பாலவிடையென யானுந் தேவரீரைத்தாங்க வலிபெறவேண்டும்" என்று வருந்தி யாசித்துநிற்க, அருட்பெருங்கடல் தமது அடியவருட்சிறந்த திருமாலுக்கு அத்தகைய பெருமைபெறத்தக்க அரியவரத்தையும் வலியையும் அநுக்கிரகித்து அரியாகிய இடபத்தை வாகனமாகக்கொண்டு அதன்மேரி லாரோகணித்தனர். [எஞ்சியசரிதையைத் திரிபுர தகநத்திற் கண்டுகொள்க.]

மாலாகிய இடபத்தை வாகனமாகக்கொண்டு அதன்மேரில் ஆரோகணித்தலிற் சிவபிரானுக்கு ருஷபாரூடமூர்த்தி யென்பதோர் திருநாமம் விளங்குகின்றது.

ஸௌரஸம்ஹிதை.

சதுஷ்பாத்வ்ருஷரூபத்வம் ப்ராப்யமணபேந்த்ர தாங்கதத்
தர்மஸ்ஸர்வார்சிதஸ்ஸாம்ப வாஹநோபவத்ப்ரபோ
த்வமேவமுபமம்போவிந்த தேநமாம்வ்ருஷபத்வஜம்
அஹம்வ்ருஷபவாஹஞ்ச ஸம்ப்ரயோவேதநத்பர:"

உபதேசகாண்டம்.

மூரி வெள்ளியி லேறவிட் டிழிந்தனன் முதல்வன்
மேரு மால்வரை யொருதனி வில்லொடு மேவித்
தேரி னேர்தனி யெடுத்துற மிதித்தலுந் தெறித்துப்
பாரு மச்சமுற் றிழிந்தது தேர்த்தடம் பரப்பு.

12

மதித்தெ டுத்தனன் வெள்விடை யுருக்கொடு மாய
னொழித்த வப்பரம் பொறுக்கலா னிருதொளை நாசி
விழித்தெ ழுந்தனை குருதிநீர் விழித்துணை பிதுங்கிப்
பழித்த வாய்வழி யுமிழ்ந்தனன் குருதிநீர்ப் பரவை.

எந்தை யேயுனக் கபயமித் தெவ்வுயிர்த் தொகைக்குந்
தந்தை யேயுனக் கபயமித் தலைவர்க்கு முதலா
முந்தை யேயுனக் கபயமென் றிரந்தனர் மொழிந்தா
ரிந்து சேகரன் மாயவற் குறித்தன னிரங்கி.

சத்தி யோர்புடை யிருக்கவும யானுமோர் சதுர
யொத்தி டப்புரிந் தருளினை யாதலா லுடையாய்
வித்த கத்தனி யேறினை யாயினும் வினையே
னைத்த னித்திற லேறெனத் தாங்குதற் கருள்வாய.

ருஷபாரூடமூர்த்தயேநம:

பன்னிரண்டாவது

ருஷபாந்திகமூர்த்தி.

சிவாக்கினைப்படி இரண்டாயிரஞ் சதுர்யுகங்கொண்ட காலம் பிரமனுக் கொருநாள்; அத்தகைய நாட்களாலாகிய நூறுவருடம் பிரமனுக்குரிய ஆயுட்காலம். அதுவே திருமாலுக்கொருநாள். அத்தன்மையாகவே திருமாலுக்கு வயது நூறு கழியின் உலகிலுள்ள சர்வான்மாக்களுமொழியும். அக்காலத்திற் சமஸ்த லோகங்களும் மகா மயானமயமாகும். அச்சமயத்தில் எஞ்சிநின்ற பரம்பொருளாகிய சிவபெருமான் தமது சத்தியாகிய உமையம்மை தரிசிக்கும்படி திருநடம்புரிந்தருள்வர். இத்தன்மையான நேயுப்பிராயத்தில் எல்லாத் தருமங்கட்கும் அதிதேவதையாக விளங்கும் தருமதேவதை தானு மிறக்கவருமே யென்செய்வே னென்றெண்ணி, சிவபிரானைச் சரண

டைந்தால மரணத்தினைநீங்கி யென்று முயிர்கொண்டிருப்பேனெ
னத் தெளிந்து இரிடபவடிவேற்று எம்பெருமானையடைந்து "ஈச
னே! யானிறவாமையுந் தேவரீருக்கு வாகனமாந்தன்மையுஞ் சமான
மில்லாவலியுடைமையும் பெற் றுயிர்வாழ அடியேனுக்கருளவேண்
டும்" எனப் பிரார்த்திக்க: அருட்கடலாகிய அம்பிகாபதி "அஞ்சா
தே" என்றபயமளித்து அதன் சிரமேற் றமது அருமைத் திருக்கர
மாகிய திதித்தொழிற்குரிய அபயாஸ்தத்தைச்சூட்டிப் பின்வருமாறு
திருவாய்மலர்ந்தருளினர்: "தருமதேவதையே! நீ விரும்பியவாறே
யவற்றை யடைக; அன்றியும், தருமத்தின் காலநிலையிஃதென்று
கண்டோருணர முற்பட்ட கிருதயுகத்தில் நான்குகால்களும், இர
ண்டாவதாகிய திரேதாயுகத்தில் மூன்றுகால்களும், மூன்றாவதாகிய
துவாபரயுகத்தில் இரண்டுகால்களும், நான்காவதுங் கடைப்பட்டது
மாகிய கலியுகத்தில் ஓர் காலுங்கொண்டுநின்றிப் பூமியில்நடந்து காட்
டக்கடவாய். யாம் உன்னைவிட்டுப் பிரியேம்; நீயே யெமக்கு வாக
னமாயிருத்தி" என் றநுக்கிரகித்து அதன் உயிர்போலத் தருமதே
வதையைத் தனிவிடாமற் சிவபெருமான்பரிபக்குவமுற்ற பரமபத்
தர்கட் கநுக்கிரகஞ் செய்யுந்தோறும் அதனையே வாகனமாக ஆரோ
கணித் தெழுந்தருளுவர். ஊழிக்காலத்தில் அறவுருவாகிய விடை
யை அணுகி ஆதரித்தமையால் ருஷபாரூடமூர்த்தியெனச் சிவ
பெருமானுக்கோர் திருநாமமெய்தியது.

உபதேசகாண்டம்.

ஆறு லாஞ்சடை யண்ணலைச் சேர்வனே
வீறி லாதென்று முய்த்திடு வேனெனத்
தேறி யேயறத் தெய்வதஞ் செய்கனு
னேறு தாயுயர் வெழிலுருக் கொண்டதே.

ஆற்றன ஏமனீக்கான் றுசன்றுன் னேகியே
போற்றி யானின்ற வென்றிடுந் தன்மையை

13

ஏற்றி யாற்றல் வழங்கிநிற் கூர்தியாம்
பேற்றை யெற்குப் பிரானரு ளென்னவே.

இறந்தலை யின்மையும் யானை மாய்த்தனைப்
பொறுத்திடுந் தன்மையும் பொருவில் வன்மையு
முறைத்திடு மன்யும்வா லுணர்வு நல்கியே
யறத்தனிக் கடவுளுக் கண்ணல் கூறுவான்.

முதலய விடைகடை மொழிய வின்றிடுஞ்
சதுர்வித யுகந்தனிற் றருமத் தின்றிற
மிதுவென நான்குமூன் றிரண்டொன் றாகிய
பதமுறை பூன்றிய படியிற் சேறிமேல்.

ருஷபாந்திகமூர்த்தயே நம:

பதினமூன்றாவது

புஜங்கலளிதமூர்த்தி.

காசிபன் மனைவியர் பதின்மூவரில் கற்பின் மேம்பட்ட கத்துரு விநதை யென்னுங் காரிகையரிருவர் தாம்அழகிற்சிறந்தவரென ஒருவரோடொருவர் வாதிட்டுத் தமது நாதனைவினவி, அவர் நிர்மாணித்தவண்ணந் தோற்றவள் சிறையிருப்பதாக ஏற்படுத்திக்கொண்டு, முனிவரை யணுகிக்கேட்க, கத்துரு சிறந்தவளென, மற்றவள் சிறையிலகப்பட்டனள். சிறையிலிருக்கும் விநதை தன்மாற்றவளை நோக்கித் தன்னைவிடும்படிவேண்ட, "தேவலோகத்துள்ள அமிர்த மளித்தாற் சிறைநீக்குவேன்" என, விநதை தன் குமாரனாகிய கருடனுக் கறிவிக்க, கருடன் தேவலோகஞ்சேர்ந்து அமுதகலசத்தைக் காத்திருந்த அந்தரத்தவரைச்சயித்துக் கையிற்கொண்டுவருகையில் திருமால் எதிர்த்துச் செருச்செய்து செயிக்கமாட்டாமல் "பக்ஷிராசனே! உன்பராக்கிரமத்தை மெச்சினேன், வேண்டிய வரத்தைக்,

க்கேன்" என, கருடன் சிரித்து "கமலாக்ஷ! உன்வலிமைக்குக்களி
த்தேன். நீ விரும்பிய இரண்டுவரங்களைக்கேள்" என, அஃதறிந்து
தான் சமயமென் றுட்கொண்டு "சர்ப்பங்கட் கழுதட்டாதிருக்க
வொருவரமும், நீ எனக்கு வாகனமாகித் தாங்க மற்றொருவரமும்
வேண்டும்" என, கருடன் அவ்வாறே யிசைந்து அமுதகலசத்தை
த்தாயினிடஞ் சேர்த்து, சர்ப்பங்கட் கழுதட்டாவகையாகக் கூறிச்
சிறைவிடுவித்து, சிவலிங்கபூஜைசெய்யப் பெருமான்களித்துப் பிர
சன்னமாய்ப் பல வரமளித்து "விட்டுணுவமதடியாரிற்சிறந்தோன்.
நீ யவனுக்கு வாகனமாதல்பற்றிக் களித்தோம்." என்று திருவாய்
மலர்ந்தருளக் கருடன் மனம்பூரித்து மாலுக்கு வாகனமாயினன்.

காசிகண்டம்.

"கலுழ னாற்றிய காமரு தவத்தினை வியந்து
நிலவு தாங்கிளம் பிறையணி நீள்சடைக் கடவு
ளலகி னல்வர மளித்துநம் மடியரிற் சிறந்தோ
னுலகு பூத்தசெந் தாமரை யுந்தியங் கடவுள்.

ஆங்க வற்குநீ யூர்தியா யடைதுமென் றறைந்த
நீங்கி னல்வர முவந்தனஞ் செல்லெனக் கலுழன்
வீங்கி னொன்றடம் புயமுளங் குளிர்ப்புற விழிநீர்
தூங்க மெய்ம்மயிர் சிலிர்ப்புறத் தொழுதிவை சொல்வான்."

கருடன் சிவார்ச்சனை செய்துபெற்ற வல்லமையால், தன்
மாற்றாந்தாயாகிய கத்துரு வென்பாள் பெற்ற கட்செவிகளைக் கடுங்
கோபத்துடன் கொன்று துன்புறுத்தி வருதல் கண்டு, நாகங்கள்
"நாமும் சிவபிரானைப் பூசித்து வைநதேயனால் மாயாத வாழுறல்
வேண்டும்" என் றாலோசித்துக்கொண்டு ஓர் சிவலிங்கக்குறியைத்
தாபித்து, விதிமுறையே சிவார்ச்சனைசெய்து நேர்நின்று "ஆதிமத்
தியாந்த ரகிதராகிய அருட்பெருங்கடலே! தேவரீரது பூஜைபலத்
தாலும், திருமாலுக்கு வாகனமா யிருத்தலாலும், மாற்றாந்தாய்

மைந்தருதவராதும், கருடன் எங்களைக் கொல்கின்றனன். அவனு விறவாவண்ணம் அருள்புரியவேண்டும்" என்று பிரார்த்தித்தன. சிவபிரான் அச்சர்ப்பங்கட்குத் திருவுளமிரங்கித் தம தருணந் திருமேனியி லாபரணமாக அவைகளை அழகுறும்படி அணிந்துகொ ண்டனர். இதுநிற்க.

பின்னொரு காலத்தில் விஷ்ணு சிவதரிசனார்த்தமாக வந்த பொழுது அச் சர்ப்பங்கள் அச்சமின்றிக் கருடனை நோக்கி "என் கருடா சுகமா" என வினவின. இதனை உலகத்தா ரோர் வழக்குச் சொல்லாகக் கூறுகின்றனர். அஃதெற்றுக்கெனில் சிறியோரைச் சேர்தலினும் பெரியோரைக் கூடுதல் சிறந்ததென் றுணர்த்தற் கென வறிக.

புஜங்கம் - பாம்பு, லளிதம்-அழகுசெய்தல். இக்காரணத்தால் இறைவர் புஜங்கலளிதமூர்த்தி எனப் பெயரெய்தினர்.

புஜங்கலளிதமூர்த்தயோகம்.

பதினான்காவது

புஜங்கத்ராஸமூர்த்தி

தாருகாவனத்து முனிவர்கள் தவமே சிறந்ததென்றும், அவர் பன்னியர் கற்பேசிறந்ததென்றுங் கருதிக் கடவுளாய பெருமானாகிய கண்ணுதலைப் பரம்பொருளென மதியாது மமதைகொண்டு வாழ்ந் திருக்குநாளில், சிவபெருமான் திகம்பரமாய்ப் பிக்ஷாடனத் திருக் கோலங்கொண்டும், திருமால் மோகினிவடிவேற்றுஞ் சென்று அம் முனிபத்தினிகள் கற்பையும் அம்முனிவர் தவத்தையு மழித்தனர். அக்காலத்தில் அரிவையர் மயக்கி லொழிவுற்றுத் தமதிருக்கை நாடிய. அவ்வந்தணர் தத்தம்வீதியிற் கற்பழிந்துழலும் காரிகையரைப் பார்த்துத் தமது ஞானத்தால் "நம் தவத்தையழித்து நமது மனைவியர்

கற்பையொழித்தவன் சிவனே; அவனேவலால் ஆயினும்யா மடைந்த
வன் அச்சுதனே " என்றறிந்து விதைவிருக்ஷங்களைச் சமிதையாக்கி
வேம்புமுதலியவற்றின் நெய்யினால் அபிசாரவேள்வி செய்து அதி
னின்றெழுந்த பல பொருள்களையும் பரமபதியின்பேரிற் பிரயோ
கிக்க, சிவபிரான் அவற்றை எவ்வெவ்வகையெலாம் உடை, பாதச்
சிலம்பு, ஆயுதம், சிரோமாலை, சேனைமுதலியவாகச் செய்துகொண்
டனர்.

தாம் பிரயோகித்தவை பிரயோசனப்படாததுகண்ட தாரு
வகமுனிவர் யாகாக்கினியி னின்றெழுந்த சர்ப்பங்களையுஞ் சங்கரன்
மேல்விட, அவை அச்சமின்றி அவனி யழியும்வண்ணம் அதிவேக
மாகத் தமது காளி-காளாஸ்திரி-யமன் யமதூதன் என்னும் நான்கு
நச்சுப்பற்களிலுள்ள தொளைவழி விஷஞ் சிந்திக்கொண்டு நாதனை
நண்ண, அங்ஙனம் ஆதிகாலையில் விண்டுவின் வாகனமாகிய கருடனுக்
கஞ்சித் தம்பால் சரண்புகுந்த சர்ப்பங்களைத் தமதுடலிற் றாங்கியிரு
ந்ததுடன் இப்பாம்புகளையும் ஏற்று " உமது குலத்தாருடன் ஒன்று
கூடி வாழுங்கள் " என்று திருவுளஞ்செய்து அப்பாம்புகளஞ்சும்
படி திருக்கரத்தாற்பற்றிச் சிறிதுபொழுது நடித்து, திருக்கரம் திரு
வடி அரை முதலியவிடங்களிற் கங்கணம் - காலணி - அரைநாண்-
கடிசூத்திர முதலியவாகப் பிணித்தருளினர்.

[இச்சரிதத்தின் ஏனைய விஷயங்கள் பிக்ஷாடனம் சார்ந்துவ
றைத பிறவற்றில் விளக்கப்பட்டுள்ளன. ஆங்குக் கண்டுகொள்க.]

தாருகவனத்து முனிவர் செலுத்திய சர்ப்பங்களை அச்சுறுத்தி
னமையால், சிவபெருமான் புஜங்கத்ராஸமூர்த்தியெனத் திருநாம
மெய்தினர்.

கந்தபுராணம்

"ஏந்திய பின்னர் வேள்வி யெரியதற் கிடையே யெண்ணில்
பாந்தளங் கொழுந்து தீயோர் பணியினுந் தேற்றக் கொண்டு

15

போர்த்தனை வெற்றை மாயோன் புள்ளினூர் கஞ்சித் தன்பாற்
சேர்ந்ததோர் பணிக ளோடு செவ்விதிற் புனைந்தா னென்னே."

புஜங்கத்ராஸமூர்த்தயே நம:

பதினைந்தாவது

ஸந்த்யாந்ருத்தமூர்த்தி.

தேவர்கள் சிவாக்ஞையின்றித் திருப்பாற்கடலை மதித்த பொழுது அதில் நாட்டிய மந்தரமலையாகிய மத்திற்குப் பூட்டப் பட்ட தாம்பாகிய வாசுகி யென்னும் பாம்பு தன் 'தலைவால்களைப் பற்றியீர்க்குந் தேவாசுரர் வலிக்காற்றாமல் வாய்வழி நஞ்சு கக்கி யது. அவ்விஷம் யாவரையு மெதிர்க்கத் திருமால் அதனை யெதிர்த்து உடல் கருகி உம்பர்குழுவுடன் வெள்ளிமலையை யடைந்து சிவ பிரானுக்கு விண்ணப்பஞ் செய்துகொள்ள, அருள்வள்ளல் அதனை அமுதுசெய்தனர்.

[இதன் விஸ்தாரம் விஷாபஹரணத்திற் காண்க.]

ஆகமத்திரட்டு.

"பொங்குங்கங் காதரன் காளமயின் றேயொன்றும்
புகலாம லிருந்தனனோர் கணப்பொழுது புலவோர்
அங்கவனை யிடைவிடா தருச்சனைமுன் புரிந்தா
ரத்திதியே காதசியா மடுத்ததிதி யதனிற்
புங்கவர்பா ரணம்புசித்தே பூர்த்தியுற்றா ரதன்மேற்
பொருந்துதிதி தனிலிமவான் பொற்கொடியை யுவந்தே
சங்கரன்சூ லஞ்சமுற்றி நடித்தனனோர் யாமஞ்
சதுர்மறையு லதுபிரதோ டம்மெனவே சாற்றும்"—
என்னும் பிரமாணத்தின்படியே,

சிவபராக்கிரமம்.

சிவபெருமான் தேவர் துயர் தொலையும்படி விஷபானஞ் செய்தகாலத்தில், அதனால் தாமொருகுறையு மடைந்தாரில்லையாயினும், ஓர் திருவிளையாடல் செய்யக்கருதி ஓர் கணப்பொழுது ஒன்றுங் கூறாராய் உமாதேவியார் தம்மை யுபசரிக்கும்படி மௌனராய்ச் சயனித்திருந்தனர். அதுகண்ட அமரர் அரனை யருச்சித்தனர். அத்திதியை ஆன்றோர் ஏகாதசியென்பர். அற்றையநாள் முற்றும் உணவில்லாது அன்றிரவெல்லாம் நித்திரையினின்று நீங்கி மறுநாளாகிய துவாதசியிற் பண்ணவர் பாரணஞ்செய்தனர். அதன்மேற்பட்ட திதியாகிய திரயோதசியிற் சிவபிரான் மலையரச புத்திரியராகிய உமாதேவியாரை நிறுத்திச் சூலத்தைச் சுழற்றி, கையில் டமருகமேந்தி ஓர்ஜாமகாலம் நிருத்தஞ்செய்தனர். அக்காலத்தையே வேதசிவாகமங்கள் பிரதோஷமெனக் கூறும். இதுபற்றி, பதினைந்து தினங்கட் கோர்முறை வரும் திரயோதசியைப் பிரதோஷமென்பதன்றி, தினந்தோறு மாலையு மிரவுங்கலக்கும் ஒருசாமப் பொழுதையும் பிரதோஷகாலமெனவும், வருடத்திற்கோர்முறை யெய்தும் மகாசிவராத்திரியை வருடப்பிரதோஷ மெனவுங் கூறுகிற்பர். ஒவ்வொருதினமும் உதயாதி இருபத்தாறேகால் நாழிகைமுதல் இரவு மூன்றேமுக்கால் நாழிகைவரையும் நாழிகை ஏழரை. இதில் ரஜனிமுக காலத்திற் சம்பவிப்பது பிரதோஷமெனவும், மத்தியான முகூர்த்த மெட்டினுள் ஏழுகழித்து எஞ்சிய எட்டாவது முகூர்த்தமே பிரதோஷமெனவும் ஆகமங்கள் கூறும். இம்முறைபற்றி மாதப்பிரதோஷத்தை மாத சிவராத்திரி யென்பர்.

இதுநிற்க. சிவபிரான் நிருத்தஞ்செயக்கண்ட தேவர் களித்து இருகரங்களையுஞ் சிரமேற்குவித்து மனதை மகாதேவன்பாற் பதித்து அரனை பரமென மதித்து ஆனந்தக்கூத்தாடினர்; அன்புருகிப் பாடினர்; ஐயனைக் கொண்டாடினர்; அருளானர் விடைபெற்றுத் தமதிடத்தைநாடினர். இத்தகைய நிருத்தகாலத்தில் தேவர்கள் தத்தமக்கிசைந்த வாச்சியங்களும், திருமால் மிருதங்கமும் வாசித்தனர்.

பெருமான் திருக்கயிலாயகிரியில் உமாதேவியார் முதலானோர் காணப் பிரதோஷகாலத்தில் நடனஞ்செய்த அவசரம் ஸந்த்யாந்ருத்தமூர்த்தமெனப்படும்.

பிரஹ்மோத்தரகாண்டம்.

வாக்தேவீத்ருதவல்லகீசதமகோவேணும்ததத்பத்மஜ:
ஸ்தாலோந்நித்ரகரோரமாபகவதீகேயப்ரயோகாந்விதா
விஷ்ணுஸ்ஸாந்த்ரம்ருதங்கவாதநபடுர்தேவாஸ்ஸமந்தாத்ஸ்திதா:
ஸேவந்தேதமநுப்ரதோஷஸமயேதேவம்ம்ருடாநீபதிம்.

ஸந்த்யாந்ருத்தமூர்த்தயேநம:

பதினாறாவது

ஸதாந்ருத்தமூர்த்தி.

சிவபெருமான் ஆன்மாக்களுக்குப் பெத்த முத்திகளைத் திருவருள் செய்தற்பொருட்டுப் பஞ்சாக்ஷரமே திருமேனியாகக்கொண்டு பஞ்சகிருத்தியத் திருநடனத்தை யெஞ்ஞான்றும் இயற்றியருளாநிற்பார்.

"தோற்றந் துடியதனிற் றோயுந் திதியமைப்பிற்
சாற்றியிடு மங்கியிலே சங்காரம்—ஊற்றமாய்
ஊன்று மலர்ப்பதத்தி லுற்ற திரோதமுத்தி
நான்ற மலர்ப்பதத்தே நாடு"
'மாயை தனையுதறி வல்வினையைச் சுட்டுமலஞ்
சாய வமுக்கியரு டானெடுத்து—நேயத்தால்
ஆனந்த வாரிதியி லான்மாவைத் தானழுத்தல்
தானெந்தை யார்பரதந் தான்." என்னும் உண்மைவிளக்கத்தின்படி, பெருமான் மூன்றுதிருக்கரங்களாலும் இரண்டு திரு

வடிவங்களாலும் பஞ்சகிருத்திய மியற்றுகின்றார். எவ்வாறெனில், தமருகமேந்திய கரத்தினாற் சிருட்டியும், அமைத்த அஸ்தத்தினால் திதியும், மழுவேந்திய கையினாற் சங்காரமும், முயலகன் முதுகிலூன்றிய திருவடியினால் திரோபவமும், அகலாத கடம்பாயிலும் அடித்தாமரையினால் அநுக்கிரகமும் புரிவர். அன்றியும்,

உரையுணர்வுக் கெட்டா வொருவன்சிகு பஞ்சாக்
கரத்தால் வரைமகடான் பாதி -- பரையிடமாய்க்
காணும் படியே கருணையுருக் கொண்டாடல்
பேணுமவர்க் குண்டோ பிறப்பு.”—என்றபடியே, ஆன்மாக்கள் அநாதியே பந்தித்துள்ள பாசவீக்கம் போக்கி முத்தியடைதற்பொருட்டே, அருள்வடிவாகிய அம்மையார் பக்தாநுக்கிரககாரணமாய், பஞ்சாக்கரவடிவமாகிய அவ்வானந்தத் திருநடனத்தை வாமபாகத்தினின்றுந் தரிசிப்பர். மேலும்,

“ஆடும் படிகேணல் லம்பலத்தி லையனே
நாடுந் திருவடியி லேநகரங்—கூடு
மகர முதரம் வளர்தோள் சிகரம்
பகருமுகம் வாமுடியப் பார்.”—என்றபடியே, சிவபிரான் நிருத்தக்கோலங்கொண்டஞான்று திருவடியில் நகாரமும், திருவயிற்றில் மகாரமும், திருத்தோளில் சிகாரமும், திருமுகத்தில் வாகாரமும், திருமுடியில் யகாரமுமாகக்கொண்டு ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரமே திருவுருவாக நின்று ஆன்மாக்களின்மீதுள்ள கருணையால் ஐவகையான கிருத்தியங்களையு மியற்றுகிற்பர். இனி இந்நடனம் ஊனநடனம் ஞானநடனம் என இருவகைப்படும். சிவபிரான் திருக்கயிலாயமலை ஸ்ரீ மேருமலை - வடாரண்யம் - திருத்தில்லை - திருவாலவாய் - திருநெல்வேலி - திருக்குற்றாலம் - திருத்தெளிச்சேரி முதலாகக் கூறப்படும் பல விடங்களிற் பல காரணங்களாற் பலமுறை பதம்பெயர்த்தாடி யிருப்பினும், ஸ்ரீ பஞ்சாக்கரமே திருமேனியாகக்கொண்டு பஞ்சகிருத்தியகாரணமாக எப்போதும் உமையம்மையார் தரிசித்து

17

நிற்கும்படி திருமால் துருகதமத்தவா பிரமதகணங்கள் முதலானோரது தோற்கருவி தொளைக்கருவி நரம்புக்கருவி கஞ்சக்கருவி மிடற்றுக்கருவி முதலியவற்றினோசையோடு திருநடனஞ் செய்திருத்தலின், ஸதாந்ருத்தமூர்த்தி யெனப் பெயருற்றனர்.

ஸதாந்ருத்தமூர்த்தயே நம:

பதினேழாவது

சண்டதாண்டவமூர்த்தி.

ஸ்ரீ வடாரண்யத்தின் மகிமையைச் சிவபிரானாற் சொல்லக்கேட்ட சுநந்தமுனிவர், பெருமான் அநுக்கிரகித்தவண்ணந் தாண்டவ தரிசனத்தை விரும்பி ஆங்கடைந்து தவத்திருந்தனர். அவ்வாறிருக்கையிற் கண்ணுதல் கைவிரலணியாகியகார்க்கோடகன், திருவிரலில் விடத்தைக்கக்க, விடையூர்தி "நம்மை மனத்திற் கருதாது மமதையோடு நீசெய்த தீமைக்காகத் திருக்கைலையை நீங்குக" என, நாகம் நடுங்கிப்பணிய, நாதன் "வடாரண்யத்தலத்திற் பலகாலமிருந்து அருந்தவம்புரியுஞ் சுநந்தருடன் சண்டதாண்டவத்தைத் தரிசித்துப் பிறகுவருதி" என, கட்செவி கருடனுக்கஞ்சி முறையிட, இறைவர் "இத்தீர்த்தத்தில் மூழ்கி ஆண்டுள்ள முத்திதீர்த்தத்தில் முளைக்க" என, அரவு அவ்வாறே ஆலவனமடைந்து அருந்தவஞ் செய்யுஞ் சுநந்தரைக்கண்டு தொழுது தனது வரலாற்றைச் சொல்ல, சுநந்தமுனிவர் மகிழ்ந்து தன்பக்கலிற் றவமியற்றப்பணித்து, பழைய படி நெடுங்காலந் தவத்திருப்ப, முனிவரைப் புற்றுமூடி முடிமேல் முஞ்சிப்புல் முளைத்தமையால், அவர் முஞ்சிகேசமுனிவ ரெனப்பெயர் பெற்றனர். இது நிற்க:

நிசும்பன் சும்பன் என்னும் நிசாசரர் இருவர் செய்துவரும் தீமையைப்பொறாத தேவர்கள், பார்வதியாரை நோக்கிப் பலவாறு

அருந்தவஞ்செய்ய, இறைவி இமையவர்முன் தோன்றி "அமரரோர்க்க ணவலிய அவுணரே அவர்களை யழிப்பேன்" என் றருளிச்செய்து மலைச்சாரலை யடைந்து தவவடிவேற்று வசித்திருக்கையில், சண்டன் முண்டன் என்னுந் தானவரிருவர் சாம்பவியைச்சார்ந்து, "தார்குழலாய்! தனித்திருப்பாயேன்; சாற்றற்கரிய வலியுடைய சும்பனிடஞ்சேர்க" எனச் சொல்ல, அம்பிகை "அருந்தவமாற்றும் யான் கூடவாரே னொயாடேன். அவரைக்கணத் தகலுமின்" என் றறைய, அவர்கள் சும்பாசுரன்பாற், தேவியின் பொலிவை வியந்து செப்பி, அவனேவலாற் சில படையுடன் மீட்டுஞ்சென் றழைத்தும் வாராமை நோக்கி வலிதிற் கைபற்றி யீர்க்கக்கருதுகையில், விமலை வெகுளி கொள்ள, அம்மையார் தோளிலிருந்து அநேகஞ்சேனையும் ஒரு சத்தியும் அவதரித்து, அவ்விருவரையுஞ்சேனையுடன் சங்கரித்தனர். "சண்டனையு முண்டனையுஞ் சங்கரித்தமையாற் சாமுண்டியெனப் பெயர்பெற்றுத் தாணியோர் தொழ வாழுதி" என அச்சத்திக் கருளினர். அவற்றையறிந்த நிசும்பன்-சும்பன் என்போர் அநேக அசுரருடன் ஆர்ப்பரித்து வந்து அம்மையை யெதிர்த்து அஸ்திரமாரி சொரிய, உமாதேவியார் தமதுடலினின்று ஸப்தமாதர்களையுஞ் சிவதூதியையும் உதிப்பித்து யுத்தத்திற் கனுப்பி அவர்களால் அசுரச் சேனையை யழிப்பித்து, தாமே முதலில் நிசும்பனையும் பிறகு சும்பனையு மாய்த்தனர்.

ஆற்ற லுடைய அவ் விரண்டசுரர்கட்கு பிள்ளையா னாகிய குரோதி யென்பவள் பெற்ற இரத்தபீசன் றனதுடற் சோரியில் ஒருதுளி தரைமேல் விழுந்தால் அத்துளி தன்னைப்போலத் தானவனுமாறுவரம்பெற்றனன். அவன்இச்செய்தியறிந்து இமைப்பொழுதி லெதிர்த்தனன். அக்கிருதனுடன் ஸப்தமாதர்கள் சமர்செய்கையில் உதிரத்துளிகட்கு ஒவ்வோர் உருவேற்றதுகண்டோடிவந்து உமையம்மையோ டுரைப்ப, தேவியார் சின மிகத் திருத்தோளினின்றுங் காளி தோன்றினள். "பெண்ணே யான்! இரத்தபீசனைச் சங்கரிக்

யையில் உதிரத்துளியொன்றும் பூமியில்விழாமலுடன் கைக்கபாலத்
தேந்தி உண்ணக்கடவாய்" என்று பணித்து, அவ்வுதிரபானஞ்
செய்துவர, இறைவியார் இரத்தபீசனை இமைப்பிலழித்து இமைய
வரை அவரவர் நாட்டிற் சேர விசைத்து, காளியைக் களிப்பித்து
அவளுக்குச் சண்டி யென்று பெயரும் தெய்வீகமும் சிவபெருமா
னிடம் திருத்தஞ்செய்து அவள் பக்கலில் வசித்தலுமாகிய இவற்றை
அநுக்கிரகித்து, ஸப்தமாதர்கட்கருள்செய்து, அந்தர்த்தானமாயினர்.
காளி அசுர ருதிரமருந்திய ஆற்றலாலும், இறைவியாரிடம் பெற்ற
வரத்தாலு மிறுமாந்து மாமிசம் தினல் முதலியவற்றைப் புரிந்து,
மோகினி இடாகினி பசாசு பூதங்கள் புடைசூழ ஒரு வனத்தி
லிருந்து மற்றொரு வனத்திற்குப்போய் உலக முழுவது முலவி
வடாரண்யத் தருகில்வந்து யாவரையுந் துன்புறுத்தி வாழ்ந்திருந்
தனள். இஃதிவ்வாறிருக்க.

ஒருநாள் திருவாலங்காட்டிற் சென்ற நாரதமுனிவருக்குக் காளி
யின் தீச்செயல்களைக் கார்க்கோடக முனிவர் கூற, நாரதர் கேட்
டுச் செல்லுமளவில், காளி விழுங்க வர, அவர்கரந்து சென்று
விஷ்ணுவைக்கண்டு விஷயத்தை வாய்விண்டனர். திருமால் சிவ
பிரான் பால் திருவிண்ணப்பஞ்செய்ய, இறைவர் "இப்பொழுதே
அக்காளியின் வன்மை குன்ற வடவனமடைவோம்" என்று கூறி,
சநந்தமுனிவர் கார்க்கோடக முனிவர்கட்குக் கருணைசெய்யக் கருதி
ஆலவனமடைந்தனர்.

மாதேவன் வயிரவவடிவுகொண்டமையின், உடன்வந்த பூத
கணங்களுடன் காளியின்சேனை எதிர்த்து ஆற்றாது, காளிக்குறைய,
அவள் அமர்க்கோலங்கொண்டுவந்து ஐயனைக்கண்டு பயந்து "நிரு
த்த யுத்தஞ்செய்வோம்" என இகழ்ந்த, முன்னேயிசைந்து முஞ்சி
கேச கார்க்கோடகர்கட்குத் தரிசனந் தந்து திருநடனத்துக்குத்
தேவருடன் வந்தனர். அக்காலத்து அமரர் அவரவர்கட் கிசைச்

பல வாத்தியங்களை வாசித்தனர். அநவரதம் - அற்புதம் - இரௌத்திரம் - கருணை - குற்சை - சாந்தம் - சிருங்காரம் - பயம் - பெருநகை - வீரியமென்னும் நவரசங்களும் அபிநயமும் விளங்க வாத்தியங்கட் கொப்பப் பாண்டரங்கமாகிய சண்டதாண்டவத்தைக் காளியுடன் செய்கையில், கருணாநிதியின் திருச்செவியி லிருந்த குண்டலமானது நிருத்தவேகத்தால் நிலத்தில் நழுவ, அதை இறைவரோ திருவடியொன்றினா லெடுத்துத்தரித்துத் திருத்தாண்டவஞ்செய்து காளியைத் தோல்வியடையச்செய்தனர். அவள்செயலற்று நாணிப் பணிந்தனள். அருள்வள்ளல் "ஈண்டோர் சத்தியாயிருத்தி" என அநுக்கிரகித்து இருமுனிவரும் எண்ணில்லா அடியார்களும் தமது தாண்டவக்கோலத்தைச் சர்வகாலமுந் தரிசிக்கும்படி ஆண்டு வீற்றிருக்கின்றனர்.

இக்காரணத்தா லிறைவர் சண்டதாண்டவமூர்த்தி யெனப் பெய ரெய்தினர்.

திருவாலங்காட்டுப் புராணம்.

"இன்சுவை மொழியுஞ் சாய லபிநய மிலங்கச் செவ்வாய்
புன்சிறு முறுவல் பூப்பப் புரணவா னந்தம் பூரித்
தன்புறு மனைவோ ருள்ள மயர்தர வியங்கட் கேற்ப
வின்பமி நடனங் காளி யோடமன் விளைத்த வேலை.

மடிதரு மூலக மென்ன வயங்கரு ணல்கி மெல்ல
வடிபெயர்த் தாடல் செய்ய வருகுறுங் காளி நோக்கி
யொடிவுறு நாணின் மேவி யொளிமுக மிறைஞ்சி யொல்கி
வடிவுறு பாவை போலச் செயலற மயங்கி நின்றாள்."

சண்டதாண்டவமூர்த்தயோகம்.

18

பதினெட்டாவது

கங்காதரமூர்த்தி.

திருக்கயிலாயகிரிக் கருகிலுள்ள ஒரு சிங்காரவனத்தில் சிவபிரான் உலாவுகையில் உமாதேவியார் ஒன்றுமுணாயாது ஒரு விளையாடல் கருதிப்பின்வந்து தமது திருக்கரங்களிரண்டினாலும் பெருமானது திருவிழிகளைமூடினார். அதனால்அளவில்லாத அண்டகோடிகளிலுள்ள ஆன்மாக்களெல்லாம் அல்லலுற் றழுங்கும்படி அந்தகாரம் நிறைந்தது. தினகரன் வெயிலுந் திங்களின் நிலவுந் தீயின் சுடரும் மேதவர் ஒளியும் மற்றெங்குமுள்ள பிரகாசமும் மிறந்து உலகமுழுவதும் பேரிருண்மயமாயிற்று.

சிவபிரான் திருவிழியொளியால் எல்லாச்சோதியும் இயங்குந் தன்மையால், கங்களானது கண்களைக் கவிரி கையால்மூடிய கணமொன்றில் உயிர்கட்கு ஊழி பல கழிதல் கருதி, கருணை மூர்த்தி மன்னுயிர்த்தொகைகட்கின்னருள் புரியத் தன்னுளமதனிலுன்னினராகி, நெற்றியினிடைப்பண் டிலன்விழிதோன்றுவிக்க, அன்னதுகொண்டுலகின் இன்னலைவிலக்கி நீங்காவிலையாய் நிறைந்த பேரிருளைத் தீர்த்து, திங்கள்-செஞ்சுடர்-தீ-முதலாய சுடர்கட்கொளிசெய்தனர். எண்ணிறந்த ஆன்மாக்கள் தத்தமுடனெறைந்த பெருங்களிப்பால் உமையாகளைப்புகழ்ந்தன. இத்திறச்செய்கையை இறைவி யறிந்து சித்தமதனில் மெத்தப் பயந்து ஈசன் இணைவிழிமூடிய இருகரத்தையும் இமைப்பொழுதில்விடுத்தனள். அவ்வாறெடுக்கையில் அம்மையாருக்கேற்ற அச்சத்தால் விரல்கள் பத்திலும் வியர்வுதோன்ற, விமலைகண்டு கைவிதிர்க்க, பத்துவிரலிலிருந்து பிறந்தவை பத்துக் கங்கைகளாகிப் பெருகிச் சத்தசமுத்திரங்கட்கும் வழிகொண்டன. நூறு ஆயிரங் கோடி முதலிய கணக்கில்லாத முகமுற்று மூதுலகமுழுவதும் மூடிப் பரவக்கண்டு மோசம் வந்ததென்று இந்திரன் பிரமன் விண்ணோருரும் திருக்கயிலாயகிரியில் திருநந்தி தேவர்

விடைபெற்றுத் திருச்சந்நிதானத்தினுட் சென்று திரியம்பகனைச் சேவித்து "தேவதேவா! ஏதோவொரு வெள்ளம் எங்கும் பெருகி எல்லையில்லாதிரைந்து யாவையுமழிய அண்டமுழுவதுங் கவர்ந்தது; அதனை யடக்கி அடியேங்களையும் அகிலத்தையும் அளிக்க வேண்டும்" என்றறைய, பன்னகாபரணன் பார்வதி விரலிற் பத்துக் கங்கைகள் உற்பவித்ததையுணர்ந்து உலகைச்சூழ்ந்த அவ்வெள்ளத்தை யுன்னி யழைத்துத் தமது சடைக் கற்றையிலோர் மயிர் முனையில் தரித்தனர். அதுகண்ட மூவரும் அரனை வணங்கி "அருள்வெள்ளமே! அவனி முழுவது மழிக்கும்படி வந்த அவ்வெள்ளம் அன்னை

---

*இஃது இவ்வாறிருக்கையில், வைணவரி லொருசாரார் "திருமால் திரிவிக்கிரமாவதாரங்கொண்டு, மாவலிபால் மூவடிமண் ணேற்று ஆகாயத்திற் றனதடியை நீட்டியபொழுது, பிரமன் கமண்டலத்தால் அபிஷேகித்தனன்" எனவும், மற்றொருசாரார் "வாமனாவதாரங் கொண்ட விஷ்ணுமூர்த்தியின் அங்குஷ்டத்தினின்று கங்கை அவதரித்தது" எனவுங் கூறி, "அத்தகைய கங்கையைச் சிவபிரானணிந்தனர்" எனவுங் கர்ணபரம்பரையில் வழங்கி வருகின்றனர். அவை யொவ்வா; எவ்வாறெனில்,

தக்ஷ-கண்ணுவர்-பிருகு முதலிய முனிவர்களிட்ட சாபத்தாற் பத்துப் பிறவியடைந்த பதுமநாபன் (மச்சம் - கூர்மம் - வராகம் - நரசிம்மம் - வாமனமாகிய) ஐந்து அவதாரங்களில், கண் - ஓடு - கொம்பு - தோல்-முதுகந்தண்டு இவற்றைப் பறிகொடுத்து) ஐயனால் தண்டிக்கப்பெற்றும், மற்றை யவதாரங்களில் மஹாதேவனை யருச்சித்து வரங்கள்பெற்றும், தான்பெற்ற சாபப்படி தசாவதாரங்களுஞ் செய்தொழிந்தனர் எனச் சிவபுராணங்கள் விளங்கக்கூறும். [இச் சரிதங்களை முறையே மச்சாரி - வராஹாரி-கூர்மாரி-ஸிம்ஹக்கம்-கங்காளமூர்த்தங்களிற் கண்டுகொள்க, ஆண்டு விரிவு கருதிவிடுத்தாம்.] இது நிற்க.

யார் திருவடியின்கண் ஜனித்தமையானும், தேவரீர் செஞ்சடையினிற் சேர்த்தியதானும் புனிதமாகப் பொருந்துதலானும் எங்கள் நகரத்திலிருந்த அதிற் சிறிது அருளவேண்டும்" என்று பிரார்த்திக்க, இறைவர் சடையிலிருந்த ஒரு கங்கையிற் சிறிது சிறிதாக அம்மூவர் கையிலும் நல்கி உடன் செல்லப் பணித்தனர். எம்பெருமானது விடைபெற்று இந்திரன் அமராவதி நகருக்கும், பிரமன் மனோவதி பட்டணத்திற்கும், விஷ்ணு வைகுந்த பதவிக்கும் கங்கையைக் கொண்டு சேர்த்தனர்.

ஈண்டுக் குறளுருவேற்று, மாவலிச்சக்ரவர்த்தியால் யாசித்து மூவடிமண் பெற்று, வையகமும் வானகமும்மாயோன் அளந்தபொழுது, அவ்வாமனனது அடி அங்குஷ்டம் மேலண்டகடாக முகட்டிற்பட்டு, அண்டகடாகம் பிளந்து, ஆங்குள்ள ஆகாயகங்கை அவனிமேலொழுகியதென்றும், அது கங்காத்வாரத்தினைப் பிரிய, மாளவதேசமூலமாய்ச் சென்று மேற்கடலிற் சங்கமமாயிற்று என்றும், வைராஹஸ்யம் துரீயாம்சத்தில் ஸ்ரீ நந்தியெம்பெருமான் ஜைமினிக்குப் புகலாக விசேஷத்தைக் காட்டுகிற கட்டத்திற் கூறப்பட்டுளது.

ஸிவரஹஸ்யம் துரீயாம்சம்.

அங்யாவிக்ரமதோ விஷ்ணோ: பாததோ நிர்கதாகசா
கங்காத்வாராத் ப்ரதீச்யாப்திம் ஸங்கதா மாளவாந்திகே.

அவ்வாறன்றி, அவ்வைணவர் கூறும் விஷ்ணு பாதோதக கங்கையைச் சிவபிரான் அணிந்ததுமில்லை. கமலக்கண்ணன் காலினின்றுங் கங்கை ஜனித்ததுமில்லை. அதற்குக் கங்கோற்பவமாகக் காரணமுமில்லையென்பவை நன்கு விளங்குகின்றன. அல்லது அவர்

தேரியாது திருவிரல் வியர்வினா லுண்டாகிய கங்கை உலகத்தை யழிக்கும்படி இரைந்து வருகையில், அதுகண் டீறு குன்றவிமலர் தமது வேணியிலணிந்த காரணத்தினால் அவருக்குக் கங்காதர மூர்த்தி யென்பதோர் அபிதான மெய்தியது.

திருவாசகம்

மலைமகளை யொருபாகம் வைத்தலுமே மற்றொருத்தி
சலமுகத்தா லவன்சடையிற் பாயுமது வென்னேடீ
சலமுகத்தா லவன்சடையிற் பாய்ந்திலனேற் றரணியெல்லாம்
பிலமுகத்தே புகப்பாய்ந்து பெருங்கேடாஞ் சாழலோ.[15]

கங்காதரமூர்த்தமேயாமம்

பத்தொன்பதாவது

கங்காவிஸர்ஜநமூர்த்தி

அயோத்தியாநகரை யரசுபுரிந்த சகரனென்னும் சக்ரவர்த்தி விடுத்த அசுவமேத புரவியை அமரேசன் கவர்ந்து மண்ணுலகத்துக் தன் வாழ்நாளை நீக்கும்படி சித்தை வந்தனையாற் பற்றி, பாதலத்திற் கரந்தவம்புரியுங் கபிலமுனிவர்பக்கலிற் கட்டிப்

சன் அவமானிக்கும் வகையே அத்திரிவிக்கிரமன் றாளிற் கங்கை யுளித்திருப்பினும், அது அத்திருமாலின் சிரமேலேயே விழுந்து அவருடலின் வழியேயிழிந்து தரையையடைந்து ஊர்கட்கலோடி யிருக்க வேண்டுமேயன்றி, சிவபெருமான் தம்மால் சர்வபங்கு சிரித்தமாய் மூதெனப்புபறிக்கப்பட்ட வாமனனது பாதோதகத்தைச் சிரமேற் கொண்டாரென்பது வேதாகமவிருத்தமாகவே விளங்கும் வாமனாவதாரத்தின் சரிதமும், அதனைச் சங்கரிக்கவந்தஸ்ரீ சங்கார மூர்த்தியின் சம்பவமும் பின்னர் வருமிடத்திற் கண்டுணர்க

19

போயினன். அம்மன்னவன் மக்கள் அறுபதினாயிரவரும் தந்தை
கட்டளைப்படி தரணிமுழுதுந்தேடிக் காணாது, பாரைத்தோண்டிப்
பாதலமடைந்து அரியதவசியாகிய கபிலர் பக்கலிற் கட்டிய பரி
யைக்கண்டு இக்கள்வனே நமது புரவியைக்கவர்ந்து காவலன் யாகத்
தைப் போக்கக் கருதியவனென்று கொன்று அவர் தன்புறம் வைத
னர். அதனால் முனிவர் முனிந்து விழிக்க, விழித்தீயினாற் சகரபுத்
திரர் அறுபதினாயிரவருஞ்சாம்பரா யழிந்தனர். அச்செய்தியவருடன்
போந்த தூதுவர் சொல்லத்தெரிந்த அரசன் தன் பௌத்திரனாகிய
அஞ்சுமானை யழைத்து "என் புதல்வரிறப்பினும் எடுத்த யாகத்தை
விடலாமோ?" என அஞ்சுமான்பாதலஞ்சென்று கபிலர்முன்னுள்ள
சாம்பர் மலையைக் கண்ணுற்று நடுங்கி, முனிவர் முன்வந்து குதிரை
யைக்கேட்க, முனிவர் மனமகிழ்வுற்றுப் புரவியைக் கொடுக்கப்
பெற்று, பூவுலகடைந்து பிதாமகன்பால் கொடுத்து அவ் யாகத்தை
முடிப்பித்தான். அவன் சந்ததியி லொருவனான பகீரதன்பண்டைக்
காலத்தில், தன் மூதாதையர் முனிவன் முனிவால் முடிந்து சாம்ப
ராய் நரகத்தில் மூழ்கியுள்ளாரென்று தெரிந்து, அவர்களைச் சுவர்க்க
மடைவிக்கக் கருதிப் பதுமனை நோக்கிப் பதினாயிரவருடந் தவம்
புரிந்தனன். பகீரதன்பண்ணிய பெருந்தவத்திற்குக் களித்த பிரமன்
பிரசன்னனாகி "ஆகாயகங்கை அவர்கள் அஸ்தியிற்பட்டாற் சுவர்க்க
மடைவர். அஃது அவனிமேல் வரில் அதன் வேகத்தை யாற்றுதல்
அரனுக்கு அமையுமன்றி ஏனையோருக்கேலாதாகலின், சிவபிரானை
நோக்கித் தவஞ்செய்க" எனச்சாற்றி மறைய, பகீரதன் பதினாயிர
வருடந் தவம்புரிந்து பரமனருள்பெற்று, கங்கையைக் கருதி ஐயா
யிரவருடம் அருந்தவம்புரிகையிற் கங்கை பெண்வடிவாக வந்து
"என் வேக மதிகமாதலின் என்னைத்தாங்கும்படி ஈசனை நோக்கி
இன்னுந் தவஞ்செய்க" என்றிசைப்ப, இறைவனை நோக்கி இரண்
டாயிரத்தைஞ்ஞூறு வருடம் மீண்டுந் தவஞ்செய்தலும் எம்பிரான்
காட்சிதர, கங்கை பெண்வடிவாகவந்து கூறியதை விண்ணப்பித்து

"காக்கிறேன்" என்று கண்ணுதல் கொடுத்த வரத்தைப்பெற்று திரும்பவுங் கங்கையைக் கருதி இரண்டாயிரத் தைஞ்ஞூறு வருடந் தவமிழைத்தனன். கங்கை அப்பொழுது திரிலோகமும் அச்சமுற்று அலறும்படி ஆரவாரித்துக்கொண்டு வந்து தோன்றினள். அவ்வாறு வந்த கங்கையைச் சிந்தாமற் சிவபெருமான் சடைமுடியி லணிந்தனர்.

பகீரதன் கங்கையைக் காணாமற் கலங்கிநிற்பதுகண்டு, கருணைகூர்ந்து "நமது சடையிலிருக்கின்றனள்; அஞ்சற்க" என்று திருவாய்மலர்ந்து சிறுதிவலை விட. கங்கை நாதன் சடையிலிருந்து நதியுரு நண்ணி நானிலத் திறங்கினள். இவ்வாறு வந்த கங்கை முன் பகீரதன் படர்கையில் இறந்தோரைக் கதியிற்சேர்க்க விரைந்து செல்லுங் கங்கையின் வேகத்தால், ஜந்துமுனிவர் வேள்விச்சாலையழிய அவர் கோபித்து அந்நீரை உள்ளங்கையிலேற் றுட்கொண்டனர். அரசன் கங்கையைக் காணாமல் ஜந்துமுனிவரைப் பணிந்து முன்னடந்தவற்றை மொழியஅவர்மனமிரங்கிச் செவிவழி விட்டமையால் ஜாந்நவியெனப் பெயர்பெற்று, இறந்துகிடந்த சகரர்களுடலுதிர்ந்த சாம்பரிற் படிய அவர்கள் நற்கதி யடைந்தனர்.

பகீரதனாற் கொண்டுவரப் படுதலின் கங்கைக்குப் பாகீரதி யெனவும் ஒருபெயர் வழங்காநிற்கும். மேற் கங்காதாரத்திற் கூறிய வண்ணம்சிவப்பிரசாதத்தினாற் பிரமன் தனது மனோவதி நகரிற்குக் கொண்டுபோன கங்கை பகீரதன் வேண்டுகோளால் பூமியில் வந்தபொழுது, உலகமழியாமற் சிவபிரான் தமது சடையிலேற்று, அவன் பிரார்த்தனைக்கிரங்கி அதிலோர் துளி விடுத்தனர் ஆதலின் கங்காவிஸர்ஜனமூர்த்தியென நாமமெய்தினர்.

இராமாயணம்.

கங்காயாபதநம்ராஜந் ப்ருதிவீநஸஹிஷ்யதே
தாம்வைதாரயிதும்வீர நாந்யம்பஸ்யாமிஶூலிந:

ரக்ஷ ஸர்வாமிமாந்லோகாந லோகாந்கர் துமர்ஹஸி
தேவாநாம்ச்வசப்ருத்வா ஸர்வலோகமஹேச்வர:
ஸைமித்யப்ராவீத்ஸர்வாந்புநப்ஸேததமூவாசஹ

ரவமஸ்கந்தம்.

கம்சதாராயிதாவேகம்பதிஷ்யெளமிமஹீதலே-பகீரத:
தாரயிஷ்யதிதேவேகம்ருத்ரஸ்த்வாத்மாஶரீரிணம்
யஸ்மிந்ததபிதம்ப்ரோதம்விப்லவம்பாடவதந்துநைஷ.

விஷ்ணுபுராணம்.

ஶம்போர்ஜடாகலாபாத்ஸாவிநிஷ்க்ராந்தாஸ்திஶர்கராந்
ப்லாவயித்வா திவம்நிந்யேயாபாபாந்ஸகராத்மஜாந்.

ஸ்காந்தபுராணம் தக்ஷகாண்டம்.

இயம்கர்ஷபாராக்ராந்தாஶபோகபரிமோலிநா
ஜடாகோடரிலயாசக்ரேஸாசவிஸர்ஜிதா.

கூர்மபுராணம்.

“ அந்நதி மூன்று தன்னி லயனகர் புகுந்த கங்கை
தன்னருந் திறலின் மிக்க பகீரதன் தவத்தான் மீளப்
பின்னரு மிமையா முக்கட் பெருந்தகை முடிமேற் றங்கி
யிச்சில வரைப்பிற் செல்ல விறையதில் விடுத்தல் செய்தான்”

கங்காவிஸர்ஜநமூர்த்தயேநம:

இருபதாவது
த்ரிபுராந்தக மூர்த்தி.

தாரகாசுரன் பெற்ற தனயராகிய தாரகாக்ஷன் கமலாக்ஷன் வித்யுன்மாலி யென்னு மூவரும், பிரமனை நோக்கிப் பெருங்காலந் தவம்புரிகையில், பதுமன் அவர்கட்குமுன் தோன்றக்கண்டு பணி

ந்துநின்று பலவகையாகத் துதித்து "அண்ணலே! அடியேங்கட் கழியாவரமருளவேண்டும்" என, மலரோன் "மைந்தரே! மடியா திருப்போர் வையகத்தில்லை; கற்பகாலங்கழியின் யானுமிந்திராதி தேவர்களும் இறப்போம். ஈசனே யிறவாதவன். ஆதலின் அதுநீங்க மேம்பாடாவது மோக்ஷமாவது வேண்டிற்றருதும்" என, தானவர் "பொன் - வெள்ளி-இரும்பினாலமைந்த மதில்கள்பொருந்திய மூப் புரம் பூமி-அந்தர-சுவர்க்கமென்னும் மூவுலகங்களிலும் வேண்டும். அவை ஆயிரவருடத்திற்கொருமுறை விரும்பிய இடத்திற்குப் பெ யரவேண்டும். அப்புரமூன்றும் ஒன்றுபட்டபொழுது சிவபெருமா னே ஒரு கணையாலழித்தாலன்றி வேறொருவராலு மழியாவரம் வேண்டும்" எனக்கேட்க, பிதாமகன் அவ்வாறே பிரசாதித்துத்தன துலகு சார்ந்தனன்.

தாரகாக்ஷன் முதலாயினர் அளவில்லாத அவுணர் சேனையை யுடையவராய், மயன் என்னுந் தானவத்தச்சனை வருவித்துத் தங் கள் விருப்பின்படி பூமியி லிரும்பு மதிலும், அந்தரத்தில் வெள்ளி மதிலும், சுவர்க்கத்திற் பொன்மதிலுமாக, பல வளம்பொருணிறைந்த மூப்புரம் நிருமிக்கச்செய்து, தமக்குவேண்டிய தொன்றுமின்றி, சிவலிங்க பூசனை முதலியவற்றைக் குறைவறச்செய்து வாழ்ந்திருப் பினும், தமது அசுரகுலத்தியற்கை குன்றாதவராய் வைகுந்த முத லிய தேவநகரங்களையும், உலகிலுள்ள பல பதிகளையும், திரிபுரத் தோடு சென்று சிதைத்துவருதலாற் சினந்த இந்திரை கேள்வன் இந்திரன்முதலிய இமையவரை யுடன்கொண்டுபோ யெதிர்த்துத் துன்புற்றுச் சகியாமல், தேவர் குழுவுடன் திரும்பி மேருமலையின் வடபாலிற் பலகாலந் தவஞ்செய்ய, பரமபதி இடபாரூடராய்க் காட்சிதந்தனர். தேவர்கள் நமஸ்கரித்துத் திரிபுரத்தவர்தீமையை விண்ணப்பஞ்செய்ய, சிவபிரான் "அவர்கள் நமதடியாராதலின், அவர் களைச் செருத்தல் அடாது" என்றருளி அந்தர்த்தானமாயினர்

இங்ஙனம் தேவர்களை அஞ்சாதீர்களென்று புத்தவடிவு கொண்டு, நாரதமுனிவர் சீடராக உடன்வரத் திரிபுரமடைந்து பிடகாக மம் பிரசங்கித்து, அவரை மருட்டிப் பவுத்தராக்கினர். அம்மாயையி லகப்படாதார் மூவரே யாதலின் திருமால் ஏனையோரைப் பார்த்து "நீங்கள் அம் மூவரையும் பாராதீர்கள். அவர்கள் இழிதொழில் பூண்டோர்" என்று கூறி, நாரதருடன் மேருமலை யடைந்து தேவ கூட்டத்துடன் சிவபிரானைச் சிந்தித்துத் தவத்திருந்தனர். பெரு மான் அஃதறிந்து அருள்வடிவாகிய திருநந்திதேவரை விளித்து "தேவர்கள்பாற் சென்று திரிபுரத்தவரைச் செயிக்க இரதமுதலிய யுத்தகருவிகளைச் சித்தஞ்செய்யக் கட்டளையிடுக" என, நந்தியெம் பெருமான் மேருமலை சேர்ந்து அவ்வாறே அமரர்கட்கு ஆஞ்ஞாபித் துச் செல்ல, தேவர்கள் களிகூர்ந்தனர்.

மந்தரகேசரி மலைகள் அச்சாகவும், சந்திர சூரியர் சக்கிரமாக வும், இருதுக்கள் சந்தியாகவும், பதினான்கு லோகங்கள் பதினான்கு தட்டுகளாகவும், ஆகாயம் ஆதனமாகவும், உதயாஸ்த கிரிகள் கொடிஞ்சியாகவும், நதிகளும் நதங்களும் நாட்டுங்கொடியாகவும், நக்ஷத் திரங்கள் நல்ல விதானமாகவும், மோக்ஷலோகம் மேல்விரிவாகவும், மகங்கள் சட்டமாகவும், நாள் முதலிய காலத்திரயங்கள் ([illegible]) எண்ணெழுத்தும் இடைக்குமாமாகவும், அஷ்டபர்வதங்கள் அரு கவும், எட்டுத் திக்கஜங்கள் இடையிற் றூக்கவும், சத்தசமுத்திரம் திரைச்சீலையாகவும், ஞானேந்திரிய கன்மேந்திரியங்கள் கலன்களாக வும், கலைகள் மூளையாகவும், புராணம் - வேதாங்கம் - சாஸ்திரம் - மநுக்கள் மணியாகவும், மருத்துக்கள் படியாகவு மமைந்த திவ்விய மான ஒரு தேரைச் செய்து, வேதங்கள் நான்கையும் நான்கு குதி ரைகளாகப் பூட்டி, பிரமனைத் தேர்ச்சாரதியாய் நிறுத்தி, பிரணவ மே குதிரை தூண்டுங் கோலாய்க்கொண்டு, கங்கை அதிதிமுதலிய தேவமங்கையர் நாற்புறமுஞ் சாமரை யிரட்டவும், தும்புரு நாரத

ரிசைபாடவு மமைத்து, அரம்பை முதலிய கணிகையர் நடிக்கவுஞ் சமைத்து, மேருமலையை வில்லாகவும், வாசுகியை நாணியாகவும் நியமித்து, திருமால் பாணமும், சரச்சுவதி வில்லிற்கட்டிய மணியும், அக்கினிதேவன் அம்பின் கூர்வாயும், வாயு அம்பிற்கட்டியஇறகுமா யேற்படுத்தித் திருக்கயிலாயகிரியை யடைந்து திருநந்திதேவரைப் பணிந்து "அமரர் அமர்க்கருவிகளையமைத்துக்கொண்டடைந்தனரென்று அருள்வள்ளல் சந்நிதியில் அறிவிக்கவேண்டும்" எனப் பிரார்த்தனை செய்தனர்.

அவர் சென்று விண்ணப்பிக்க, இறைவர் தேவியாருடன் இடபாரூடராய் இரதத்தை யடைந்து இமையவர் எண்ணத்தின்படி அதிற் காலூன்ற அதனச்சு முறிந்தது. அச்சுதன் அக்கணமே விடை வடிவாகி எம்பிரானை யேற்றுத் தாங்கமாட்டாமல் தரைமேல்விழ, சிவபெருமான் திருவருண்மேலீட்டால் இறங்கினர். பிரமன் ஸ்ரீ விநாயகக்கடவுளைப் பூசித்தனன். அவரருளால் அவ்விரதம் முன்போலாக அதன்மேற் பெருமான் அம்மையாருடன் ஆரோகணித்தனர். மூத்தபிள்ளையார் - இளையபிள்ளையார் - திருமால்-இந்திரன் முதலான தேவர்கள் தத்தம் வாகனங்களிலேறிவரவும், முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களும் எப்பக்கத்திலும் சூழ்ந்துவரவும், மெய்த்தருஷிகளாசீர்வதிக்கவும், திருநந்திதேவர் பொற்பிரம்புகொண்டு முன்செல்லவும், பாணுகம்பன்-வாணன்-சங்குகன்னன் முதலிய சிவகணநாதர்கள் வாச்சியமிசைக்கவும் சிவபெருமான் இரதாரூடராய்த் திரிபுரத்தைச் சரத்கால சந்த்ரபுஷ்ய நக்ஷத்திரத்திற் சமீபித்தனர்.

அமரர்கள் அப்பொழுது ஐயனைப் பணிந்து "அண்ணலே! வில்லைவளைத்துக் கணைவிடவேண்டும்" என்று பிரார்த்திக்க, சிவபெருமான் தமது திருக்கரத்தேந்திய மேருமலையாகிய வில்லையெடுத்து வளைத்து, வாசுகியாகிய நாணேற்றினர். [அதில் அம்பூட்டித்

திரிபுரத்தை யழிப்பின், அந்தரர் அந்தமில்லாத அசுரரை யுறுவராதலின், அவ்வாறின்றி] இடப்பால் வீற்றிருக்கும் இமயவல்லியைக் கடைக்கணித்து, பிறகு புன்னகைசெய்யப் புரமூன்றுந் தீப்பற்றிச் சாம்பராயின, பெருந்தவராயிருந்து சிவனடியே சிந்தித்துவந்த மூவரும், யாதொரு தீமையுமின்றிப் பெருமான்பால்வந்து பணிய, கண்ணுதல் அவர்களைத் துவாரபாலகராக அருளி, தேவர்களை அவரவரிடத்திற் கனுப்பித் திருக்கைலைமலைக்கெழுந்தருளினார். அமரர்துயர் தீரும்படி முப்புரத்தைச் சிரித்தெரித்தலின், சிவபிரான் த்ரிபுராந்தகமூர்த்தியெனத் திருநாமமுற்றனர்.

யஜுஸ்ஸம்ஹிதா - ச்ருதி.

தேஷாமஸுராணாந் திஸ்ர: புர ஆஸந் அயஸ்மய்யவமாதா ரஜதா ஹரிணீ தா தேவா ஜேதும் நாசக்நுவந் தா உபஸதைவாஜிகீஷந் தஸ்மாதாஹுர்யச்சைவம் வேத யச்ச நோபஸதா வை மஹாபுரம் ஜயந்தீதி த இஷும் ஸமஸ்குர்வதாக்நிமநீகம் ஸோமம் சல்யம் விஷ்ணும் தேஜநம் தேऽப்ருவந் க இமாமஸிஷ்யதீதி ருத்ர இத்யப்ருவந் ருத்ரோ வை க்ரூர: ஸோऽஸ்யத்விதி.

மஹிம்ந: ஸ்துதி.

திதக்ஷோ: ஸ்தேகாயம் த்ரிபுரத்ருணமாடம்பரவிதிர்விதேயை:
க்ரீடந்த்யோ ந கலு பரதந்த்ரா: ப்ரபுதிய:.

ஸ்ரீலிங்கபுராணம்.

ரதக்ஷ்மாசக்ரயுக்கௌ ஸூர்யசந்த்ரௌ துரங்கமா:
வேதா ஸாரதிரேவ விரிஞ்சிஸ்ஸஜ்யா மேருர்ஷோ தநுஸ்த்ரிபுரட்
விதாஸ்த்ர இக்ஷிராசீ ஹாஇத்யாடம்பரபூர்வகம்
த்ருணவத்ஸம்ஹ்ருதா யேந புராணி த்ரீணி லீலயா
த்ரிபுராந்தகமூர்த்தயே நம:.

இருபத்தோராவது
கல்யாணசுந்தரமூர்த்தி.

திருக்கைலாயகிரியிற் சகல தேவர்களும் நிறைந்திருக்கும்படி கலாத்தின மண்டபத்திற் சிவபெருமான் திருவோலக்கங்கொண்டெழுந்தருளியிருக்கையில், எம்மன்னையார் சிங்காதனத்தை விட்டுத் தனுக்குற்றெழுந்திருந்து இறைவனது இருசரணாரவிந்தங்களையும் பணிந்து கைகூப்பிநின்று "தேவரீரைப்பணியாத தக்கன் மகளென்பதனாலாய தாக்ஷாயணியென்று சாற்றும் பெயரை மாற்றுதலைச் செய்யவேண்டும்" எனப் பிரார்த்திக்க, அரனார் "மாதே! மலையரையன் உன்னை மகளாகப் பெறத் தவஞ் செய்கின்றான். அவன்பாற் குழந்தையாகுக. உன்னை யாம் வந்து மணப்போம்" என, அம்மையார் அவ்வாறே இமாசலத்திலுள்ள தாமரைத்தடாகத்தில் மலர்த்தவிசின்கண் ஓராண்டுள்ள மதலைவடிவேற்று இருப்ப, மலைமன்னன் கண்டு மகிழ்ந்தெடுத்துப்போய் மனைவியாகிய மேனையின் கையிற் கொடுப்ப, அவள் பாலூட்டி வளர்த்தனள். அம்மையார் ஐந்துவயதடைந்து அருள்மேலிட்டால் அத்தனாகிய பர்வதராஜனுக் கறிவித்து அனுமதிபெற்று மலைச்சாரலிற் பர்ணசாலை செய்வித்துச் சிவபெருமானை நோக்கித் தவஞ்செய்துகொண்டிருந்தனர்.

அக்காலத்திற் சிவபிரான் தம்மிடஞ்சேர்ந்து மனமொடுங்கும் வண்ணம் வினவிய சனகன் - சனந்தனன் - சநாதனன் - சநற்குமாரன் என்னும் நால்வருக்கும், பதி பசு பாச லக்ஷணங்களைப் போதிக்க, அவர்கள் "அடியேங்கள் மனம் விரிந்திருப்பது அகலும்வகையருள் புரிக" என, "அப்பொருள் இவ்வாறிருப்பது" என்று ஒன்றுமுரையாது முனிவர்போல் யோகத்திலிருந்தனராகலின், உலகமுழுவதும் மாதர் முயக்கற்றுப் பிரமன் படைப்புத் தவறுற்றது கண்ட தேவர் அதனை விலக்குவான் கருதி, மன்மதனைவிடுத்து மலர்க்கணை செலுத்தி யோகினையழிக்கச்செய்ய, சின்மலர் நெற்றிவிழியைத்

திறப்ப, மதனன் சாம்பராயினன். அருகிருந்த இரதி பரமனைப்பார்த்துப் புலம்பி வேண்ட, பெருமான் "உமையை மணந்தபின் உன் கணவனை யுதவுவோம்." என, இரதி இமாசலமுற்றிருந்தனள்.

சிவபெருமான் முனிவர்கட் கருளி, இமயமலை யடைந்து எம்மன்னையாரது அரிய தவத்தைக் கண்டுகளித்து வேதியவடிவுகொண்டு "யாது கருதித் தவஞ்செய்கின்றனை?" என, உமையம்மை "சங்கரன் என்னை மணஞ்செய்யத் தவஞ்செய்கின்றேன்" என, "பெண்ணே! என்னை மணஞ்செய்துகொள்" என, இறைவி கோபித்து "கொடியோனே! அகன்றுபோக" என்று கூற, விமலர் விடையேறிக் காட்சிதர, அம்பிகை அண்ணலைக்கண்டு அச்சத்துடன் கைகூப்பி "தேவரீரை அறியாமற்கூறிய அபசாரத்தை மன்னிக்கவேண்டும்" என, ஐயர் "அவை யெம்மைத் துதித்தனவாகக் கொண்டோம்; தவமொழிக. விரைவில் மணம்புரிதும்" என மறுமாற்றங்கூறி மறைந்தருளினர். பார்வதியார் நிகழ்ந்தது கூற பர்வதராஜன் கேட்டுக்களிப்புற்றிருந்தான். சங்கரர் கயிலைசார்ந்து ஸப்தருஷிகளை வருவித்து மலையரையன் மகளை மணம்பேசுக" என, மாதவர் இமோற்கிரியுற்று மன்னனைக்கண்டு மகாதேவன் மனக்கருத்திசைப்ப, அவனங்கீகரிக்க அதனை அரன்பாலுரைத்து அவரவரிடஞ் சேர்ந்தனர். இமோற்கிரிராஜன் விச்சுவகன்மரால் நகர் புனைவித்து விசேஷாலங்காரஞ் செய்து "பங்குனியுத்திரத்தினம் உத்தமத்தினமாதலின், உமையை மணஞ்செய்க" என விண்ணப்பித்தனன். பெருமான் திருநந்திதேவரை விளித்து "தேவர்கள் முதலானோரைத் தருக" என, நந்திதேவர்சிந்தித்தவளவில், கோடியுருத்திரர்கள்-நூற்றுவருருத்திரர்கள்-கீழண்டகடாகத்துள்ள காலாக்கினி யுருத்திரர் - கூர்மாண்டர் ஆடகேசுரர்-திருமால்-பிரமன்-இந்திரன் முதலிய திக்குப்பாலர்கள் நவக்கிரகங்கள் - நவசித்தர்கள் - அஷ்டவசுக்கள் - ஸப்தருஷிகள்-யக்ஷ கிந்நர கருட காந்தருவர் முதலிய கணங்கள் - வேதாகமசாஸ்

திரங்கள்-புகாதி காலபேதங்கள் முதலிய யாவருஞ் சூழ்ந்துவந்து திருவாயிலடைந்து நந்தியெம்பெருமானைப் பணிந்தனர். பிரமன் பல ரத்நாபரணங்களை முன்வைத்து அணியும்படி வேண்ட, பெருமான் 'அணிந்தாம்' என்று அவற்றைப் பரிசித்து அராக்கலனை பொற்பணியாகத் தோற்றுவித்து இடபவாகனத்திலாரோகணித்துத் தேவர்கள் மலர்மாரி பெய்யவும், ஸ்ரீ கணேசர் - ஸ்கந்தர் - வீரபத்திரர்-பைரவர் தத்தம் வாகனங்களில் வரவும், ஸப்தருஷிகளாசீர்வதிக்கவும், பாநுகம்பன் ஆயிரம்வாய்களாற் சங்கத்தொனி செய்யவும், வாணாசுரன் சிவார்ச்சனைசெய்த ஆயிரங்கரங்களாற் குடமுழவடிக்கவும், கணநாதர்கள் பலவாத்தியங்களை முழக்கவும், திருநந்திதேவர் பொற்பிரம்பேந்தித் தேவமுனிவர் கூட்டத்தை விலக்கிக்கொண்டுமுன்செல்லவும், இந்திரன்களாஞ்சியேந்தவும், ஈசானன் அடைப்பைதாங்கவும், வாயு ஆலவட்டம் பணிமாறவும், அக்கினி தூபமேந்தவும், வருணன் பூரணகும்பமெடுக்கவும், நிருதி தர்ப்பணமேந்தவும், குபேரன் நவநிதிகளளிக்கவும், யமன் கஞ்சுகத்தொழில் புரியவும், நாகராஜர்கள் மாணிக்கதீபமேந்தவும், வேதங்கள் திருவடியைச சுமக்கவும், கங்கை காவிரி முதலிய நதிக்கன்னியர் சாமரையிரட்டவும், குண்டோதரன் குடைபிடிக்கவும், பிரமவிஷ்ணுக்கள் இருபுறம் கைகுவித்துவரவும், ஸ்ரீசுந்தரேசப்பெருமான் திருவெண்ணீற்றுப்பெட்டகமுந் திருப்பள்ளித் தாமமு மெடுத்துக் காட்டவுமமைந்த சர்வாலங்காரத்துடன் இமாசலமடைந்து, திருவீதியிற் கண்ட மாதர்கள் காதல்கொள்ளும்படி திருவுலாப்போந்து, பர்வதராஜன் மனையையடைந்து, திருமால் கைலாகுகொடுக்க இடபவாகனத்தினின்றவரோகணித்தனர்.

பர்வதராஜன் பாரியாகிய மேனை அநேகமாங்கல்யமாதர் புடைசூழ 'ஆவின்பால்கொணர்ந்து ஐயனது திருவடித்தாமரையை விளக்கி ஆனந்தத்துடன் உட்சென்றனள். மன்றற்சடங்குகளை மலரோன்

செய்தனன். சிவபெருமான் இரத்னசிங்காதனத்தில் வீற்றிருந்தனர், அவரவர் தங்கட்குத் தக்க ஆதனத்திருந்தனர்.

[அப்பொழுது யாவரும் ஆண்டுக் கூடிநின்றதால், வடதிசை தாழ்ந்ததுகண்டு, அத்தன் அகஸ்தியமுனிவனை நோக்கி "நீர் ஒருவரே எமக்கொத்தவர்; நீர் தென்றிசையிலிருப்பின் உலகஞ் சமனுயிருக்கும்; உமக்குத் திருமணக்கோலங் காட்டுதும்" என, அகஸ்தியர் ஆணையைக்கடவாராய் இமாசலமகன்று வழியில் மாயைசெய்து க்ரௌஞ்சனைச் சபித்து, வழிவிடாது நின்ற விந்தத்தை யடக்கி, வாதாவி வில்வலனை மாய்த்து, குற்றாலத்திலுள்ள திருமாலைப் பெருமான்வடிவாக்கிப் பொதியமலை சேர்ந்து சிவத்தியானத்திருந்து பின்னொருகாலத்தில் திருமணக்கோலத்தைத் திருவருளால் தரிசித்தனர். இதுநிற்க. அகஸ்தியரகன்றபின் உலகு உயர்வு தாழ்வின்றி யிருந்தது.]

அம்மையார் பலவகையாகிய ஆடையாபரணங்களை யலங்கரிக்கப் பெற்றவராய் அநேகந் தோழியர் புடைசூழ, புராரியைவந்து பணிய, மாதேவன் "மாதே! பக்கலிலிரு" என, இருவரும் ஏகாசனத்திருந்தனர். மேனை யருகிருக்கப் பர்வதராஜன் பரமன் பாதத்தைப் பூசித்து, பார்ப்பதி கையைப் பரமேச்சுரன் திருக்கரத்திற் கொடுத்தனன். சிவபெருமான் திருமாங்கல்யந்தரித்து மணவினை முடித்தனர். இரதி தன் கணவனைப்பெற அது தருணமெனக் கண்ணுதலைப் பணிய, அண்ணல் தமதெண்ணத்தில், காமனைக் கருத, அவன் முன் தோன்றினன். முன்னோன் "உன் மனைவிக்குமட்டும் உருக்கொண்டு அகிலத்திற்கெல்லாம் அரூபியாயிருத்தி" என்றருளிச்செய்து அங்கிருந்து தேவியாருடன் திருக்கயிலாயகிரியை யடைந்து தேவர்களை விடைகொடுத்தனுப்பி வீற்றிருந்தனர்

பார்ப்பதியாரை மணஞ்செய்ய, சிவபெருமான் எழுந்தருளிய திருக்கோலமே கல்யாணஸுந்தரமெனப்படும்.

கல்யாணஸுந்தரமூர்த்தயேநம:

இருபத்திரண்டாவது
அர்த்தநாரீசுவரமூர்த்தி.

திருக்கயிலாய கிரியிற் பக்தாநுக்ரஹ காரணமாகச் சிவபிரான் திருவோலக்கமுற்றிருந்தனர். திருமால்-பிரமன்-இந்திராதி திக்குப்பாலகர் - அஷ்டவசுக்கள்-ஸப்தருஷிகள்-ஸித்தர்கள் - கின்னர கிம்புருஷ யக்ஷ வித்யாதராதி அஷ்டாதசகணங்கள் - சூரிய சந்திரர்முதலிய கிரகங்கள்-இன்னும் இமையவர் யாவரும் சிவபிரானைத் தரிசிக்கும்படி திருக்கயிலாயகிரியை யடைந்து, ஆங்கு முதற் பெருங்காவலாயுள்ள திருநந்திதேவரைப்பணிந்து, அவர் திருவருள் பெற்றவராய் முறைமுறையே அவர்விடுப்ப மகாசந்நிதானத்தினுட் சென்று இருவினைகளார எம்பெருமானையும் இறைவியாரையுந் தரிசித்து அஷ்டாங்க பஞ்சாங்கமாகப் பணிந்து இருவரையும் பிரதக்ஷிணஞ்செய்து தமது குறைகளைச்சொல்லி யாசித்து, அவ்விருவராலும் அநுக்கிரகித்த வரங்களைப்பெற்றுவருகையில், ருஷிசிரேஷ்டர்களிலொருவராகிய ப்ருங்கிருஷியானவர் பார்வதி தேவியாரைப் பணியாமற் சிவபெருமானை மாத்திரம் பணிந்து பலவகையாகப் பாடிப்புகழ்ந்து நிற்பது கண்ட இமையவல்லி, இம்முனிவன் யாவன்? நம்மைச் சிறிதும் மதித்திலன்? என்று முனிந்து, சக்தியாகிய தனது கூறாகவுள்ள உதிரமாம்சங்களை அவருடலிற் சிறிதுமின்றி ஆகர்ஷணித்துக்கொள்ள, அவர் சிவகூறாகவுள்ள என்பையும் நரம்பையுமே உட்கொண்ட தோற்பதுமைபோலத் தள்ளாடிநின்று தம்மைப் பிரார்த்தித்தது கண்ட தாணு மனந்திரியாராகி ஓர்காலையுதவ, ப்ருங்கிமுனி களித்து மூன்று காலுடன் முன்னின்று கூத்தாடிப் பலவகையாகப் பாடிச்சென்றனர்.

கௌரியம்மையார், கணவருத்தமுற்றுக் கடுகியெழுந்து கணவராகிய கண்ணுதலை நமஸ்கரித்து "எம்பெருமானே! எளியேன் தவமிழைக்க எண்ணினேன். ஏழையேற்கு இன்னருள்புரியவேண்டும்"

22

என்று விண்ணப்பித்து விடைபெற்றுத் திருக்கயிலையை நீங்கி ஐங் கரக்கடவுள் ஆறுமுகக்கடவுள் ஸப்தமாதர் முதலானோர் தம்மைப் புடைசூழ்ந்து நிற்க, ஓர் மலைச்சாரலில், எழுத்தாணியின் மேல்நின்று எண்ணற்கு மருந்தவத்தை எண்ணில்லாக்கால மியற்றினர்

சிவபெருமான் உமாதேவியார்தவத்திற்கிரங்கித் திருவருள்புரி யத் திருவுளங்கொண்டு இடபவாகனரூடராய், சமஸ்த தேவர்களும் தம்மைப் புடைசூழ்ந்துவரவும், சர்வ வாத்தியங்களுமொலிக்கவும், வேதங்கள் கோஷிக்கவும், மலைச்சாரலையடைந்து எமதன்னையாகிய ஈச்சுவரியின் தவச்செயலைக்கண்டு சந்தோஷித்துக்காட்சிதர, தேவி யார் திருக்கண்களாற் றரிசித்து விழியினின்றும் ஆனந்தபாஷ்பஞ் சிந்த அடியற்ற மரம்போலச் சாஷ்டாங்கமாகத் தரைமேல்வீழ்ந்து பணிந்தனர். மாதேவர் மனக்களிப்புமிக்கவராய் "மாதே! யாதுவரம் வேண்டும்?" என வினவ, மலைமகள் மணவாளனைவணங்கி, "வள் ளலே! தேவரீர்வேறும் அடியேன் வேறுமாகவிருப்பதில் விருப்பற் றேன். வாமபாகத்தில் அடியாள் கலந்திருக்கவேண்டும்" என, சிவ பெருமான் அவ்வாறே தமது திருமேனியில் வாமபாகத்தை அம் மையாருக் கருள்செய்து இடபாரூடராகித் தேவியாருடன் திருக் கயிலாயகிரியை யடைந்தனர். பாதி சரீரம் வாமபாகத்திற் பார்வதி யாரும், பாதி சரீரம் வலப்பாகத்திற் சிவபெருமானுமாக வீற்றிருக் குந் திருக்கோலமே அர்த்தநாரீசுவரமெனப்படும்.

காஞ்சிபுராணம்.

உமையுநா தானுமே வேறன்மை யுருவி னிடத்துந் தெளிப்பான்போல்
இமைய மயிலை யொருபாதி வடிவி னிறுவி யாற்காத்து-
மழைய வணைசந் திரிசூல மபய வரத மினைதாங்கி
எமையு முய்யக் கொண்டருளு நாரி பாகன் றிருவுருவம்.

அர்த்தநாரீஸ்வரமூர்த்தயேநம:

இருபத்துமூன்றாவது
கஜயுத்தமூர்த்தி.

காளமேகம்போன்ற கரிய சரீரத்தையுடைய கயாசுரனென னும் யானைவடிவேற்ற, அசுரன் மேருபர்வதத்தின்மேல், பிரமதே வனை நோக்கி அருமையாகிய பெருந்தவம் அநேககாலஞ்செய்தனன். கயாசுரன் செய்த கடுந்தவத்திற்களிகூர்ந்த கமலயோனி அவன் கண்கட்குப் பிரத்தியட்சமாகி "அசுரேச! நீயவாவியவாம் யாது? அறைக" என, அசுரன் அருந்தவநீங்கி அடிமலர்பரவி "ஐயனே! இறப்பில்லாத் தீர்க்காயுவும் வல்லமையும் வெற்றியும் அடையும்படி அடியேனுக்கு அனுக்கிரகிக்கவேண்டும்" என வேண்ட, பிரமன் கிருபைசெய்து "விரும்பியவாறே வரமீந்தேனெனினும், அந்திவண் ணனை யெதிர்ப்பாயாகில் அப்பொழுதே நீ பெற்றபேறழியும்" என் றருளி அந்தர்த்தானமாயினன்.

கயாசுரன் களிகொண்டு, சதுர்முகன் தனக்குத் தந்தவரத்தைச் சிந்தனைசெய்து, சிவன்பேரிற் செருச்செயச்செல்லாமல் மற்றைய வானவரை வஞ்சித்து வம்பிழுத்து வலியபோர்புரிந்து உலகத்துள் ளாரை ஒழிப்போமென் றுறுதிகொண்டு உடனே விண்ணைச் சென்று உம்பருலகுற்று, மகபதியை யெதிர்த்து யுத்தஞ்செய்து வருத்தினன். புலோமசைகணவன் போர்புரிய வாற்றலைப் புற முதுகிட்டோட, அவன் வாகனமாகிய ஐராவதத்தின் வாலைப்பற்றிப் பன்முறை சுழற்றி யெறிந்து, காமதேனு கற்பகவிருட்சம் சங்க நிதி பதுமநிதிமுதலிய வளங்களையுடைய அமராவதி நகரை யழித் து, அக்கினி யமன் நிருதிமுதலிய அட்டதிக்குப்பாலகரைச் செயி த்து, தனது குலத்தவர்களாயுள்ள தானவர்களையுஞ் சாடி, இராக் கதரை ஹிம்ஸித்து, மண்ணுலகெங்கும் வதிந்து மானவர்களை மாய் த்து விஷம்போல விளங்கக்கண்ட அருந்தவர் சிலர் அம்பிகாபதி யமர்ந்த அவிமுக்தமாகிய காசியை யடைந்தனர். கயாசுரன் கடுஞ்

னைக்கொண்டு தொடர்ந்து பின்வர, சங்கர சம்போவென்னும் இ வத்தியானைத்துடன், மகாதேவனை யரனென்று மணிகன்னிகையாகிய அருளிருக்கும் ஆலயத்துள்ளடைந்து அரனருளினின்று, "அருட்பெருங்கடலே! ஆபத்திற் புணையே! ஆனந்தவெள்ளமே! அடியேங்களடைக்கலம் யானையுருவாக வெய்தும் இராக்கத விறைவனுவல் இறவாவண்ணம் எங்களைக் காத்து இன்னருள் புரியவேண்டும்" என்றிரந்தனர். தான் துரத்திக்கொண்டுவந்த மாதவர் மணிகன்னிகைச் சந்நிதியில் வருந்தி வாய்விண்டு வழுத்துவதுகேட்டு, கயாசுரன் ஆலயத்திருவாயிலை யடைந்து அவர்களஞ்சும்படி இடிபோற்கர்ச்சித்துப் பயமுறுத்த, மாந்தர்கள் மணிகண்டனைத் தழுவிக்கொண்டனர். அரவாபரணர் "அஞ்சாதீர்கள்" என்றபயங்கூறி, அண்டகடாக முட்டும் முடியுடன் ஆயிரங்கோடி யருக்கனுதய மாயினாற்போல, அமரரு முனிவரு மந்திகளும் கண்பொத்த உக்கிரப்பெருவடிவுற்றுக் கயாசுரன் முன்வர, கயன் தன்பாலிவரவர் தானுமென் றுணர்ந்தும், தனக்குள்ள விறுமாப்பாற் சதுமுகன் வரந்தருகையிற் சாற்றிய வசனத்தை மறந்து எதிருறத் தலைப்பட்டனன்.

சங்கரன் வடவாமுகாக்கினியும் அஞ்சத்தக்க தீப்பொறியை விழி வழி சிதறி, திருவடியா லுதைத்துத்தள்ள, கயாசுரன்கவிழ்ந்து படுத்துப் பார்மேல் விழ, திருவடி மற்றொன்றாற் சிரத்தைமிதித்துத் தொடையிலூன்றித் திருகரங்களாற் பிளந்து நான்கு கால்களும் இருபக்கங்களிற்பொருந்தவும், உதிரஞ்சிந்தவும், ஓலமிட்டழவும், அசுரர்குலத்துதித்த யானைவடிவாகிய கயாசுரன்றோலையுடலை யம்மையுமஞ்சும்படி உரித்திழுக்க, சசிகரனது இணையிலாதசோதி யுருவைத் தரிசித்த சுரர் முதலனைவர் கண்ணொளிமழுங்கித் துன்புற்றனர். கண்ணுதல் கருணைசெய்யும்படி களிற்றுரிவையை உடலின்மேல் உத்தரியமாகப் போர்த்தனர். அமரர் களித்து ஆனந்தக் கூத்தாடிமலர்மாரி பொழிவித்தனர். சிவபெருமான் மணிகன்னிகை யடைந்தனர். கயாசுரனுக்குரிய பரிசனர் களித்துப் புறம்போந்தனர். களிறு

னர் முதலானோ ரனைவோர் கட்புட்பூசை காலம் வழிபாடியற்றிக் களித்து வாழ்ந்தனர்.

கயாசுரனென்கிற யானையைத் தேவ மானவர் துயர் தீர்த்தற்பொருட்டுப் போர்புரிந்து சங்கரித்தமையால், சுவாமிக்குக் கஜயுத்தமூர்த்தி யென்பதோர் பெயர்வழங்குகின்றது

கந்தபுராணம்-ததீசியுத்தரப்படலம்.

மதித்து வேழமாத் தானவன் வருதலும் வடவை
யுதித்த வன்னியு மச்சுற வெரிவிழித் தொருதன்
கதித்த தாளொடு தன்னவே கயாசுரன் கவிழ்ந்து
பதைத்து வீழ்தலு மிதித்தனன் சிரத்தையோர் பதத்தால்.

ஒருப தத்தினைக் கனாவுற விருக்கரத் தினால்
வெரிநி டைப்பினர்ந் திருதாள்புடை பேயக்
குருதி கக்கியே யோலிட வுணர்தங் குலத்தைக்
கரியு ரித்தனன் கண்ணினின் றும்மையுங் கலங்க.

தூயன் மிக்கதன் கரியினைக் குருதி நீரறாத
மையல் யானையன் றோலினைமேற் கொண்டனன் மறைத்தான்
செய்ய கோலொடு கரியதோ ரிருவருஞ் செறிந்து
வெய்ய பானுவி னிடைமுகிற் கவர்ந்ததே யெனப்போல்.

கஜயுத்தமூர்த்தயோகம்.

இருபத்துநான்காவது
ஜ்வராபக்நமூர்த்தி.

சிவப்பிரசாதம்பெற்ற மாவெலிச் சக்கிரவர்த்தியின் மைந்தனாகிய ஆயிரங் கைகளையுடைய வாணாசுரன் சுப்பிரதீபிகை யென்பவளை மணந்து நருமதைநதிக்கரையிற் சிவலிங்கக்குறிகள் காமெனாண்டிற் காமியமாக அருச்சனை செய்துவருகையில், ஒருநாள் சிவபெருமான்

பிரத்யக்ஷமாகி "என்ன வரம்வேண்டும்" என்று வினவ, வாணன் மகிழ்ந்து, "அடிகளே! அக்கினி மதிலும், அவனிமுழுவதும் அரசு புரியும் ஆற்றலும், அழியாமையும், தேவரீரது அடித்தாமரையில் அன்பும் அவாவினேன்" என, அரவாபரணர் அவ்வாறே அநுக்கிரகித்து அந்தர்த்தானமாயினர். வாணாசுரன் வையகமுழுதுங்கையகப் படுத்தி, சோணிதபுரியில் அரசுசெய்து வாழ்ந்துவருகையில், ஒரு நாள் கருணாநிதியைத் தரிசிக்கக் கயிலாயமடைந்தனன். அச்சமயம் அருள்வள்ளல் நடிக்குந் தறுவாயிருந்தலின், தனது ஆயிரங் கைகளாலுங் குடமுழவு வாசிக்க, மாதுபங்கன் களித்து "யாது வரம் வேண்டும் ஓதுக" என, அசுரன் "அண்ணலே! அடியேன் திருக்கயிலாயகிரியில் வந்து திருநந்திதேவர் பிரம்படிபட்டுச் சலியாமல், கஜமுக ஷண்முக பார்வதி சமேதராய்த் தேவரீர் அநவரதம் அடியேன் மாளிகையிற் காட்சிகொடுத்து வீற்றிருக்கவேண்டும்" எனக் கூற, பெருமான் "அவ்வாறேயாகுக" வென்று சோணிதபுரமுற்று வாணன்மாளிகையில் வாழ்ந்திருந்தனர்.

இவ்வாறிருக்கிறபொழுது வாணன், இந்திரன்முதலிய வெண்டிசைக் கிறைவர்-திசைமுகன்-திருமால்முதலிய தேவர் குழுவுடன் எதிர்த்துப் போர்செய, ஒருவரு மாற்றாமல் ஓடிப்போனமையால் மமதைமிக்கவனாய் மகாதேவனை நண்ணி "அண்ணலே! அடியேனுடன் அமர்செய்வோர் அகிலத்தில்லாமையால், தோள்கள் தினவுற்றன. சிறிது செருச்செய்யத் திருவுள்ளங் கொள்ளவேண்டும்" என, சிவபிரான் புன்சிரிப்புகொண்டு, சிறிது மஞ்சாமல் இவ்வாறு கூறியதை யெண்ணி "கண்ணன் துவாரகையிலிருந்துவந்து உன் தோள்தினவு தீர்த்து அவற்றை விரைவிற் சங்கரிப்பான்" என, வாணன் "இருபதுதரம் எதிர்த்தோடிய இக்கிருஷ்ணனா என்னைச் செயிக்கவல்லவன்?" என, உலகநாதன் "உனக்குத் தோற்றபின் உபமன்யுமுனிவனிடம் தீக்ஷைபெற்று இடைவிடாது எம்மையருச்சித்து உன்னைவிட மேலாகிய உரைத்தற்கரிய வலிபெற்றுள்ளான்"

ளன், "அச் சமர் எப்பொழுது வரும்" என, "உன் மகன்மேல் பழி வரும்; உன் மயூரத்துவஜம் துணியும்; அதுவே போர்செய்துங் காலம்" என்றுரைதய, வாணன் தன் மாளிகை சேர்ந்து வசித்திருந்தான்.

ஒருநாள் வாணன மகள் உஷை யென்பவள் துயிலுகையில், கண்ணன்பௌத்திரனாகிய அநிருத்தன் கலந்ததாகக் கனவுகண்டு விழித்துக் காணாமல் மோகாக்கிராந்த முடையவளாய், சித்திரலேகை யென்னுந் தோழி எழுதிக்காட்டிய சித்திரப்படங்களால் அம் மன்னவனைக் குறிப்பித்து அத்தோழியால் துவாரகையிற் சயனித்திருந்த அநிருத்தனை மஞ்சத்துடன்வருவித்து நெஞ்சங்களித்து இன்பம் நுகர்ந்திருந்தாள். உஷை சிறிதுநாளிற் கருப்பங்கொண்டனள். தோழியாலஃதுணர்ந்த வாணன் அநிருத்தனைச் சிறையிட்டான். அதற்காக உஷை மனம் வருந்தினாள். வாணனின் மாளிகையிலுள்ள மயூரத்துவஜம் அன்று ஒடிந்தது. அவற்றையெல்லாம் அறிந்த நாரதமுனிவர் துவாரகை சென்று கண்ணனுடன் கூறினர். மனவருத்தமுற்ற கண்ணன் எண்ணிலாத சேனையை இமைப்பொழுதிற் கூட்டிக்கொண்டு போர்க்கோலமாய்ச் சோணிதபுரத்தை யடைந்தனன்.

முதல் வாயிலில் மூத்தபிள்ளையார் வீற்றிருக்கக்கண்டு கனிவர்க்கம்-பாலுணவு-பலகாரவகைகள் இவற்றை நிவேதித்து ஐங்கரக்குரிசிலையருச்சனைசெய்து, இரண்டாம்வாயிலில் இளையபிள்ளையார் எழுந்தருளியிருக்கக்கண்டு பலவகையாகப் பூசித்து விடைபெற்று, மூன்றாவதில் வசித்திருக்கும் உமாதேவியாரைக் கண்டு பணிந்துட்செல்லுகையில், சிவபெருமான் முன்னொரு காலத்தில் மைனாகிரியில் தவஞ்செய்துகொண்டிருந்த திருமாலுக்கு "யாரை யெதிர்த்தாலும் நீ ஜெயிக்கக்கடவாய்" என்று கொடுத்த வரத்தைப் பாதுகாக்கும்படி தனது பிரகாசமாகிய வில்லை எதிரிற் [illegible] [illegible]ப்பாடி "எளியேனைக் காத்தருளவேண்டும்" என்று வண

ங்க, விமலர் "நீ யெம்மை வென்றன்றோ வாணனை யெதிர்க்கலாம்" என விநோதமாகக் கூறினர்

சர்வாண்டங்களையும் க்ஷணத்திற் சாம்பலாக்கும் சங்கரா! புன்னகையாற் புரம்பொடித்த புண்ணியா! துரும்பொன்றால் தேவர் செருக்கைத் தொலைத்தோய்! கரும்புவில்லைக் கணமொன்றிற் காய்ந்த கண்ணுதலே! மறலியின் மமதை மாய்த்த மலரடியாய்! உந்திவந்தோன் சிரங்கொய்த உகிருடையாய்! மச்சம்-கூர்மம்-வராகம்-நாரசிங்கம்-வாமனவடிவங்களாக வந்த எனது வலிமாய்த்து, கண்-ஓடு-கொம்பு-தோல் - என்பு இவற்றைக் கொண்ட இறைவா! தக்கனைத் தடிந்தோய்! சரணம் சரணம். உற்றுப் பார்த்தால் ஒழியும் எனக்கு ஓராயுதமும் எடுக்கவேண்டுமோ? அம்பும்-வாகனமும்-அடிமையும்-மனைவியுமாக வுள்ள என்னையும் எதிர்க்கலாகுமோ? என்று பலவகையாகத் தோத்திரஞ்செய்து பணிந்த பன்னகசயனனைப் பரமன் பார்த்து "விண்டுவே! எம்மைக் கண்டு எட்டுணையு மஞ்ச வேண்டாம். உனது வருகையை வாணனுக்கு முன்னரே உரைத்துள்ளோம். அவனைச் செயித்து வெற்றிமாலை தரிக்கக்கடவாய். நீ யெம்மோடெதிர்த்தால் முருகன் விளையாட்டுப்போல நினைப்போம். தேவர்கள் வேடிக்கை பார்க்கும்படி யா மிருவருஞ் சிறிதுநேரம் செருச்செய்வோம். பகைமையாக யுத்தஞ்செய்யேம்: பயப்படவேண்டாம்" என்று பலவகையாகத் தேற்றி, கண்ணுதல் கையிலேந்திய பினாகம் என்னும் வில்லை வளைத்து நாணேற்ற, நாரணன் "நாதனே! நாயேனைக்காக்க" வென்றுதனது சாரங்கம் என்னும்வில்லை நாணேற்றினன்.

புவனமலையுடன் நீலமலை யெதிர்த்தாற்போல நின்று இருவருஞ் செய்த நாணொலி திரிலோகத்திலிருந்த தேவர் - மானவர்-நாகர்களைச் செவிடுபடுத்தியது. உலக நடுங்கியது. தாமோதரன் சங்கரனை மீண்டும் வணங்கி, சம்பு என்று தியானித்து அருச்சனை

யாங் நூர் கணையை விடுத்தனன். இருவருஞ் சமர்தொடங்கிச் சொரிந்த அஸ்திரவருஷங்களை அளவிட்டுச் சொல்ல ஆயிர நாவையுடைய ஆதிசேடனுக்கும் ஆகாதென்றால், யானோ அதை அளவுபடுத்திச் சொல்லவல்லவன். யுகாந்தகாலத்திற் சப்தமேகங்களும் ஒன்றுகூடி வருஷித்ததன்மையாயிருந்தது. இதுகண்ட இமையவர் எம்பெருமானது திருவுள்ளக்குறிப்பு இஃதென் றுணராமல், இறைவரோ எதிர்த்தனர். இனியென்ன விபரீதஞ் செய்யுமோவென் றெண்ணித் திகைத்திருந்தனர். இத்தகைய வெம்போர் எண்ணில்காலஞ் செய்கையில், கண்ணன் கண்ணுதலைப் பணிந்து “ அண்ணலே ! அமர் புரிய இனி ஆற்றகில்லேன் ” என் றடிபணிய, அடியார்க் கனுகூல ராகிய அம்பிகாபதி அச்சமரில் அச்சுதனுக்குச் செயமளித்து * அப் பாற்பட்டனர்.

---

* அண்ணல் கண்ணனுடன் அம ராக்குகையில் அஞ்சினர் போல அகன்றது அதிசயமன்று. “விஷவ்ருக்ஷோபி ஸம்வர்த்ய ஸ்வயம் சேத்துமஸாம்ப்ரதம்” என்றபடியே நச்சுமரமாயிருப்பினும் தன் கையால் வளர்த்துத் தானே சங்கரித்தல் தகாதெனக் கருதி, “தோன்றினவு நீரவேண்டும்” என்ற வாணனுக்கும், மைநாகமலையிற் றவஞ்செய்த விண்டுவுக்கும், திருவாய் மலர்ந்தருளியவற்றை நிறைவேற்ற லீலாமாத்திரையாய் அடியர்பக்கலிரக்கமிகும் அருள் வள்ளலாதலின், அச்சுதன்ஜெயமுறநடித்துக்காட்டியதன்றி உள்ள படியே ஓடியதன்று.

அவ்வாறு நடிக்காவிடில் விண்டு தன்னைநோக்கித் தவஞ்செய் தபொழுது மகுடாபிஷேகஞ்செய்வித்துத் தானே யெதிர்ப்பினுஞ் செயிக்கும்படி கொடுத்தவரம் அவலமாகும். அன்றியும் சிவப்பிரசாத மாகிய தனதுவல்லமையைத்தற்செயலாகக்கருதி இறுமாந்தவாணன் கண்ணனை யெதிர்க்க நோராது: அதனால் அவன்றோள்கள் சங்கரிக் கப்பட்டா. இது நிற்க.

றுமால் சிவபெருமானது கருணையை வியந்து நிற்கையில், வாணன் சங்கையங்கொண்டு ஆரவாரித்து ஆயுதங்களைத் தாங்கிய அநேகமாகிய அவுணர் சேனையுடன் அமர்க்கோலங்கொண் டெதிர்க்க இருதிறத்தவருக்கும் பெரும்போர் நிகழ்ந்தது. இச்சமரில்கிருஷ்ணமூர்த்திக்குச் சிவாநுக்கிரக மேலீட்டால் வலிமிகுந் திருத்தலின் வாணன் புயங்களை ஒவ்வொன்றாகக்கண்டிக்கையில், நம்பர் "நம்மையர்ச்சித்த இருகரங்க ளிருக்க" என, யாதவசிரேஷ்டன் மாதுபாகனால் வாய்மலர்ந்தருளியவண்ணம் ஏனைய கரங்களையிமைப்பிற்சங்கரித்தனன். பிறகுசிவபெருமான் "வாண! உன்றோளிலிருந்த தினவு நீங்கியதா?" என்று வினவ, வாணன் "அடியேன் அறியாமையா

அவதார கோலமல்லாத ஆதிவிஷ்ணுவே தன்னொடுசண்டை செய்தற்கஞ்சி, பிருகுமுனிவன் மனைவிபால் அடைக்கலம் புக்க அவுணரைக்கொல்ல ஸ்திரீஹத்தி தேடிக்கொண்டு முனிவர் முனிந்து சபிக்கப் பத்துப் பிறவிகள் அடைந்ததையும், சிவகணத்தலைவருள் ஒருவனாகிய சங்குகர்ணனுக்குந் திருமாலுக்கும் நிகழ்ந்தயுத்தத்தில் "ஶங்குகர்ண கணேஶேந பிந்நஸ்ஸீதேவ ஸம்ஶய:" என்னும்ஸ்காந்தபுராணத்தின்படி, அவனாற் சிகையையறுத்துவிடப்பட்டதையும், ததீசிமுனிவருடன் சண்டைசெய்கையிற்சக்கரத்தின் கூர்வாய்மழுங்கி அவருடலினின் றுதித்த அளவில்லா விஷ்ணுமூர்த்திகளைக் கண்டு மூர்ச்சித்தனனெனக்கூறும் பாத்ம ஸ்காந்த புராணங்களையும், அவர் மைந்தர்களிற் பிரமனைச் சிரங்கொய்கையிலும், மதனனைச் சாம்பராக்குகையிலும் என்னசெய்தனனென்பதையும், தக்ஷயாகத்திற்சங்கடப்பட்டதையும், இந்திரன் செல்லுருக்கொண்டு அகோரத்தியவில்லின் நாணைக்கறிக்க விழுந்ததையும், எண்ணிப்பார்ப்போமாக. இத்தியாதியாயத்தால், பனைநறவமதிப்பூண்ட திருமாலின் கரிய ரோமமாகிய கண்ணனுக்கஞ்சிச் சிவபிரான் ஓடினர் என்பதைப் பூர்வபக்ஷஞ் செய்து, அவ்வாறு எடுத்துக் காட்டினரொன்று சித்தாந்தமக்குரை

லைறந்ததைப் பொறுத்தருளவேண்டும்" என வேண்டினன். சிவா
க்கினைப்படி வாணன் தன்மகள் உஷையை அநிருத்தனுக்கு மணம்
புணர்த்திக் கண்ணனோடு துவாரகாபுரிக் கனுப்பிவிட்டு, சிவப்பிரசா
தத்தாற் பழையபடி ஆயிரம் அத்தங்களும் அமையப்பெற்றுத் திருக்
கயிலாயகிரியிற் குடமுழா வெடுக்கும் பாக்கியம்பெற்றனன்.

சிவபிரானுந் திருமாலும் வாணன் மாளிகையில் விநோதயுத்
தஞ் செய்கையில் "படர் குறிப்பொடு வெம்பிணி படைத்தெதிர்
விடுப்பார்" என்றபடி சிவபிரான்பேரில் கண்ணன் பிரயோகித்த
சீதள சுரத்தைத் தணிக்கும்படி "மூன்று சிரங்கர நாலு கொடுங்க
ணல் மூதிர்விழி யொன்பதுடன் - றோன்றி யடும்படை பூத பசாசு
கள் சுற்றி யுறக்கடுவே - கான்று கொளும்புகை யோடனல் வீசிய
காலுற வேயுலக - மீன்றவன் முன்னுல கெங்கு நடுங்க வெழுந்தது
பாசு பதம்" என்றபடியே சிவபெருமான் ஏவிய உஷ்ணசுரமானது
மூன்று சிரம் - நான்கு கரம் - ஒன்பது விழி - மூன்று கால்களு
டன் சென்று கண்ணன் விடுத்த சீதளசுரத்தைக் கணத்தில் மாய்த்
தது. சிராச்சுரமுற்றோர் அத்திருவுருவத்தைப் பணியின், சூரியன்
முன்பனிபோல விலகிச் சுகமுறுவர். விஷ்ணுவிடுத்த சுரத்தின்வீறு
போக்கினமையால் சிவபிரான் ஜ்வராபக்ந மூர்த்தியெனப் பெய
ருற்றனர்.

பாகவதம் - தசமஸ்கந்தம்.

தோஸ்ஸஹஸ்ரம்த்வயா தத்தம் பரம்பாராயமேபவத்
த்ரைலோக்யம்ப்ரதியோத்தாரம் நலேபேத்வத்ருதேஸமம்,
கண்டூத்யாநிர்ப்ருதைர்தோர்பிர் யுயுத்ஸுர் திக்கஜாநஹம்
அப்யயாம் சூர்ணயந்நத்ரீந் பீதாஸ்தேபிப்ரதுத்ருவு:
தச்ச்ருத்வாபகவாந்க்ருத்த: கேதுஸ்தே பஜ்யதேயதா,
த்வத்தர்பக்நம்பவேந்மூட ஸம்யுகேமத்ஸமேநதே

இத்யுக்த: குமதிர்த்ருஷ்ட: ஸ்வக்ருஹம்ப்ராவிஶத்க்ருப—
சிச்சேதபகவாந்பாஹூந்ஶாகா இவவநஸ்பதே:.

விஷ்ணுபுராணம்.

பாணோபிப்ரதிபத்யாத மைத்ரேயாஹத்ரிலோசநம்
தேவபாஹுஸஹஸ்ரேண நிர்விண்ணோஸ்மியாஹவம்விநா
கச்சிந்மமைஷாம்பாஹூநாம் ஸாபல்யஜநகோரண:
பவிஷ்யதிவிநாயுத்தம் பாராயமமகிம்புஜை:
ஶங்கர:—மயூரத்வஜபங்கஸ்தே யதாபாணபவிஷ்யதி
பிஶிதாஶிஜநாநந்தம் ப்ராப்ஸ்யஸேத்வம்ததாரணம்.

உமாஸம்ஹிதை.

ஸ்ரீதேவி—த்வத்தோவிஶிஷ்டபாவஸ்து விஷ்ணோஸ்ஸம்ப்ரதிபத் [யதே
கதமேதத்தயாவிந்தோ க்ருபயாவதஶங்கர
ஶ்ருணுதேவிப்ரவக்ஷ்யாமி விஷ்ணோராதிக்யதாம்ப்ரதி
புராகதாசித்தேவேஶி பரமாநந்தகாநநே
க்ரீடாஸக்தேமயிபுரா விஶ்வமேததநாயகம்,
உபத்ருஷ்டம்ஸதாதைத்யைர்வேதவாதபஹிஷ்க்ருதை:
ஸ்வாஹாஸ்வதாவஷட்கார ரஹிதைகர்மவர்ஜிதே
ப்ரஹ்மண்யஜ்ஞாதவ்ருத்தாந்தை: கார்யமேஷமசிந்தயத்
சக்ரபாணிம்ஸமாஹூய ரத்நஸிம்ஹாஸநேஶுபே
அபிஷேச்யவரந்தத்வா ப்ரணம்யகரவம்பிரியே
ஸ்ருஷ்டிஸ்திதிவிநாஶாநாம் கர்த்ருத்வமகுதோபயம்
ஸர்வஜ்ஞதாதிவித்திஞ்ச தத்தவாநஸ்மிவிஷ்ணவே
மத்தோதிகோபவாந்ராஜா பவவிஷ்ணோமஹாப்ரபோ
இதிதத்தவர:பூர்வம் காரணேஸ்யாம்ஹரி:புரா
இதிஜ்ஞாத்வாகவிப்ராஹ மேஷிரேப்யதிகம்ஹரிம்.

ஜ்வராபக்நமூர்த்தயோம

இருபத்தைந்தாவது

சார்த்தூலஹரமூர்த்தி.

சமஸ்தலோக காரண பூதராகிய பரமேசுவரன் கட்டளைப்படி திருமால் மோகினியுருவேற்றுத் தாருவனமுனிவர் தவத்தையழித்தும் பெருமானே பிக்ஷாடனத்திருவுருக்கொண்டு அம்முனிபத்தினிகளின் கற்பையொழித்தும் நகரிற்புறம்போந்தபோது, பெருமான்பக்கலிற் சேர்ந்த திருமால்பெண்ணுருநீங்கினர். அப்பொழுது அயன்முதலிய அமரர் ஆண்டடைந்து வணங்கினர். அவற்றையெல்லாம் நன்குணர்ந்துள்ள தாருவனமுனிவர் ஓர் வேள்விசெய் தரனை யழிப்போமென்று அபிசாரஹோம மியற்ற, அவ்வக்கினியில் நினைத்தற்குமரியவுருவும் இடிமுழக் கனைய வெடிபடு தொனியும், பெரிய வாயும், வளைவாகிய பற்களும், கூர்மைவாய்ந்த நகமும், தீப்பொறி சிந்துஞ் சிவந்தவிழியும் அஞ்சாமையுமுடைய புலியொன்று அதிகரித்த கோபத்துடன் தோன்றியது. முனிவர் வல்லியத்தை நோக்கி முக்கண்ணனை முடிக்கவென விடுக்க, அது விடையூர்தியைத் தேடி விரைந்துவருகையில், உலகினர் அச்சுறவோடி வரும் உழுவையை உம்பர் பெருமான் எதிர்சென்றுபற்றிச் சங்கரித்துத் தமதருமைத்திருமேனியில் அதன் சருமத்தை யாடையாக வணிந்தனர்.

வல்லியம் வலியிழந்து வஸ்திரமானபின், எவற்றையுமழிக்கும் இணையில்லாக் கணிச்சியொன்று, எரியிலிருந்து பிறக்க, அந்தணர் ஐயன்மேல்விடுப்ப, அஃது எதிர்வர, சங்கரன்றனது செங்கையிற் பற்றி இஃதொருபடையாயிருகவென விசைத்தனன், மீண்டும் ஓர் மான் உற்பவித்தது. அதனை மகாதேவன்மேற்போக்க அது சராசரமெல்லா மழியும்படி இரைச்சலிட்டு அந்தரமார்க்கமா யெழுந்து வரக்கண்ட அரன் அதனொலியால் உயிர்கள்வருந்தாது கிருபைபுரிந்து இடக்கரத்தேற்று“ ஈண்டிருக்கினிதிரைக” எனப்பணித்தனர்.

அதன்மேல் சர்ப்பங்கள் பிறந்தன. அவற்றைச் செலுத்த, சம்புசரீ ரத்திற் பணியாக அப்பணிகளையணிந்தனர். பூதவெள்ளம் தோன் றின. ஆதிநாதன்மேல் ஏவினர். மாதுபாகர் வருகென விளித்து "நமது சேனையாய் நாளுமிருத்திர்" என நன்கருளினர். ஒரு வெண் டலை வைகழியச்சிரித்துத்தோன்றக்கண்டு சிவபிரான்மேற்பிரயோகி க்க, சிவபிரான் திருக்கரத்தாற் பற்றிச்சிரமீதணிந்தனர். இவற்றைக் கண்டமுனிவர் முனிவுற்று,முன்னவன்மேல் மந்திரங்களைவிட அவை துடியுருவேற்று இடியென முழங்கி யெதிர்வர, எம்பிரான்கரத்திற் பற்றி "என் கன்னத்தில் முழங்குக" எனக் கட்டளையிட்டனர். தாரு காத்தோர் தரியாக் கோபத் தழலால் மீண்டும் யாகஞ்செய்ய முய லகன் பிறந்தான். முனிவர் முயலகனையும் ஹோமாக்கினியையும் "உமை கேள்வனை யுயிர் செகுக்க" என வேவியனுப்பினர். சேர் வரக்கண்ட நின்மலர் நெருப்பைக் கையிற் றாங்கி, நிசாசாறுகிய முயலகனை நிலத்தில்வீழக் காலாற்றள்ளியவன்முதுகின்மேல் தமது முண்டகத்தாளூன்றி நின்றனர். வேறொன்றுஞ் செய்யமாட்டாத வேதியர் பல சாபமிட அவை தாணுவினிடஞ் செல்லாமைகண்டு தடுமாறிநின்றனர். முயலகன் முதுகை யசைக்க முக்கணர் நடிக்கக் கண்ட நான்முகன் முதலானோர் "அரகர சங்கர சம்பு" எனத் தொ ழுவாருந் துதிப்பாருங் களிப்பாருங் கைகுவிப்பாரும் பாடுவாரும் ஆடுவோருமாயினர்.

சிவபெருமான் தம்மைப் பணியாத தாருகவனமுனிவருக்குஞான த்தை யநுக்கிரகித்தனர். அதனால் அந்தணர் அறிவடைந்து "ஐய னே! அடியேங்க ளறியாமையாற் பலவகையாகத் தேவரீரை யவ மதித்தோம். அவற்றை மன்னிக்கவேண்டும் அருட்பெருங்கடலே" என்று பன்முறை பணிந்து உடல் நடுங்க உரை குழற உரோமம்புள கிப்ப உள்ள முருக ஆநந்தவெள்ளம் பெருக வேண்டினர். சிவபெரு மான் "முனிவரே! சைவநெறியைக் கைக்கொண்டு நற்றவம்புரிந்து

நானிலத்திருத்திர்" எனக்கூறியருளி, திருக்கைலையையடைந்து திருமால் பிரமன் முதலானோரைத் தத்தமிடஞ்செல்ல விடுத்தனர். இதன் முற்பட்ட சரிதத்தைப் பிக்ஷாடனமூர்த்தத்திற் காண்க.

அன்றித் தாருகாவன முனிவர்செய்த அபிசாரவேள்வியில்தோன்றி அவர்கள் ஏவலின்படி வந்த புலியைச் சங்கரித்து உடையாகப் போர்த்த கோலமே சார்த்தூலஹரமூர்த்த மெனப்படும்.

கந்தபுராணச் சுருக்கம்

"தீதில் மாதர்கள் கற்ப ழித்தவ னைச்செ குத்திடு வோமெனா
மாத ழற்கொண் மகம்பு ரிந்ததின் வந்து வந்துபி றந்திடுங்
காது வெம்புலி பாசு நங்வி கடும்ப ணித்திரள் பூதர்கண்
மோது வெண்டலை திண்டி றற்றுடி முயல கன்றனை யேவினர்.
வேங்கை தன்னையு ரித்து டுத்தனன் மிக்க சாரதர் தானையாய்ப்
பாங்கு றும்படி யோதி னொன்றொரு பாத வண்கம லத்தினா
லெங்கு றும்படி முயல கன்றனை யீழ்ந் தொடமி தித்தனன்
வாங்க ருங்கவி னுற்ற மேனியின் மற்றை யாவு மணிந்தனன்."

சார்த்தூலஹரமூர்த்தயேநம:

இருபத்தாறாவது
பாசுபதமூர்த்தி.

சந்திர வமிசத்து மன்னரில், பாண்டுபுத்திரரான பஞ்சவர்கட்கும், திருதராட்டிரன் மக்கள் நூற்றுவர்கட்குந்தொடர்ந்த பாரதயுத்தத்தில், பதின்மூன்றாந்தினப்போரில் பல்லாயிரவரான சஞ்சத்தவர்களைப்பார்த்தன்கொன்று திரும்புமுன், அநேக அரசருடன் அமர் செய்து அவர்களை அபஜெயப்படுத்திவரும் அபிமந்யு வென்னும் அருச்சுனன் சுதனைச் சயத்திரதன் சங்கரித்தனன். அதனைப் பாடி வீடுசேர்ந்தறிந்த பற்குனன் பதைத்துத் துடித்து வேர்த்துக் களைத்

னுங் கோபித்துப் பற்களைக் கடித்து மீசை துடிக்கத் தோளைப் புடைத்து "என் மகனைக்கொன்றவனை நாளைச் சமரில் நாசஞ்செய்யேனாகில் நான் எரியில் வீழ்ந்திறப்பேன்" எனச்சபதஞ்செய்தனன்.

அப்பொழுது அருச்சுனனுக்குச் சாரதியாயும் அருந்துணையாயும் மைத்துனனாயு முள்ள கண்ணன் அவனைப் புறத்தேகொண்டுபோய்த் தேற்றி "காலையிலிருந்து கடும்பசியாக விருத்தலின் ஈண்டுள்ள கனிகளையேனும் புசித்துக் களையாறுக" என; அருச்சுனன் "அடியேன் அரனை அருச்சித்தன்றி அருந்தேன்" என, கிருஷ்ணன் "என்னையே பெருமானாக எண்ணி யருச்சிக்க" என, இசைந்து, அவ்வனத்திலிருந்த அநேக மலர்களைக்கொண்டருச்சித்து அங்குக் கிடைத்த பழவர்க்கங்களாற் பசியையாற்றி, அன்றெல்லாம் அயர்ந்திருத்தலின் அவ் வரண்யத்திலேயே கண்ணுறங்கினன். கண்ணன் அவனுடலைப்பாதுகாக்க அமரர்சிலரை ஆண்டமைத்துப் புத்திர சோகத்தாலே துயிலுஞ் சவ்வியசாசியின் கனவில் தோன்றினன். நரன் நாரணனை நமஸ்கரித்தனன். மதுசூதனன் "மைத்துனா! துரோணர் முதலானோர் காப்பினும் நாளைப் போரிற்சிந்துமன்னனைச் சிரமழிக்கும்படி திருக்கயிலைசென்று சிவபிரான் திருவருள்பெற்றுத் தினகரன் உதிக்குமுன்னர்த் திரும்புதும்" என, அருச்சுனனுங் கனவிலேயே சம்மதித் தெழுந்தனன்.

கண்ணன் அருச்சுனனென்னும் இரண்டு கருமுகில்கள், கயிலையாகிய வெண்மலையை நண்ணி, பார்வதியாகிய பச்சைமலையைப் பாகமாகக்கொண்ட பரமேஸ்வரனென்னும் பவளமலையைக்கண்டு பணியும்படி அப் பருப்பதமடைந்து முதற்பெருங் காவலாகிய நந்தியெம்பெருமானது நளின சரணங்களை நமஸ்கரித்து அவரநுஞ்ஞை பெற்றுத் திருச்சந்நிதியினுட்சேர்ந்து தேவ முனிகணங்கட்கிடையே சிங்காதனத்திற் சைலராசபுத்திரியாருடன் வீற்றிருக்குஞ் சிவபெருமானைத் தரிசித்து, பன்முறை நிலமேற் பணிந்து நின்று கைகூப்பி,

"நித்தனே நிமலனே நிகழ்சின் மயனே
அத்தனே யடியவர்க் கெளிய வண்ணலே
பித்தனே யாதியர் தங்கள் பேசொணா
முத்தனே யுயிர்தொறு மூலாய முன்பனே"—எனப் பலவாறுகத்துதித்துக்கண்களில் ஆநந்தபாஷ்பஞ்சொரியும் நாரநாரணர்களை நோக்கி, நம்பர் "இவ்விரவில் விரைவாக ஈண்டடைந்தது யாதுகாரணம்?" என வினவ, கிருஷ்ணார்சுனர் "தேவதேவா! தேவரீர் முன்திருவருள்செய்த பாசுபதத்தால் நிவாதகவசர் காலகேயர்களை வதைத்தோம். அதன் முஷ்டிகிலே தலைப்பட அநுக்கிரகிக்கவேண்டும்" என வேண்ட, அமலர் அவ்வாறே தடாகத்திலிருந்த பாசுபதத்தை இருவராலெடுத்துவரச்செய்து, முஷ்டிகிலே (நனவிலும்மற வாவண்ணம்) முற்றுப்பெற வுணர்த்தினர். அருச்சுனன் அன்றிரவிற் கண்ணனை அருச்சித்த கடிமலர்யாவும் அண்ணல்மேனியி லமர்ந்திடக்கண்டு ஆநந்த பரவசனாய் வணங்கி நின்றனன். கண்ணன் கருதி வந்தது கைகூடியதென்று களித்துக் கைகூப்பிநின்றனன்

கண்ணுதல் உளமகிழ்ச்சியுடன் "பாரதப்போரிற் செயமுண்டாகக்கடவது" என ஆசீர்வதித்து விடையளிக்க, விடையூர்தியின் திருவருள் பெற்ற இருவரும் இறைவரது திருவடியைப் பணிந்து அரிதிற்புறம்போந்து ஆலயத்தைவலம்வந்து திருக்கைலையை நீங்கித் தம திருக்கை சார்ந்தனர். அருச்சுனன் இவ்வாறுசொப்பனங்கண்டு துண்ணென விழித்து அப்பறாத்துணியில் அவ்வத்திரமிருத்தலின் உண்மையெனத் தெளிந்துகொண்டனன். சுயோதனன் புத்தியும், துரோணன் வல்லபமும், பலமன்னர் பராக்கிரமமும், மாயன் வஞ்சனையா லொழிந்தன. அருச்சுனன் தனக்குச் சிவபிரான் பிரசாதித்த பாசுபதக்கணையாற் சிந்துதேசாதிபதியாகியசெயத்திரதன் சிரசைக்

27

கொய்து சபதத்தை நிறைவேற்றினன். கிருஷ்ணமூர்த்தியும் அருச்சுனனும் அவாவியவண்ணம் அவர்கட்கு அஸ்திரமருளிய அவசரம் பாசுபதமூர்த்தமெனப் பகரப்படும்.

பாசுபதமூர்த்தயோகம:

இருபத்தேழாவது

கங்காள மூர்த்தி.

ஒருநாள் சிவாலயத்துள்ள திருவிளக்கொன்று சுடர்மழுங்குகையில், சிவபெருமான் தேவியாரைப்பார்த்து "பெண்ணே! இத்திருவிளக்கின் திரியைத்தூண்டுவோர் திரிலோகமும் அரசுசெய்வர்" என்றனர். அப்பொழுது ஓரெலி அத்தீபத்திலிருந்த நெய்யைக் குடித்ததால் அஃ தசைந்து திரி தூண்டப்பெற்றது. இறைவியார் எம்பெருமானை நோக்கி "இப்பொழுது இதனைத் தூண்டிய இவ்வெலிக்கு இன்னருள் புரியவேண்டும்" என, அண்ணல் "அவ்வாறே அளித்தனம்" என்றருளினார்.

அது மாவலியென்னும் பெயருடன் அசுரகுலத்திற்றோன்றி, அவனி முழுவதையும் அரசுபுரிந்தது. தானவர்க்குமாம் வலி மிகுதல் கண்டு வானவர்கோன் மனம்பொறாறாய் எண்ணில்லாச் சேனையுடனெதிர்த்துப் போர்செய்து புறமுதுகிட்டோடி, திருமால்பாற் கூறினன். அதுசமயத்தில் திதியென்பவள் விண்டுவை வேண்டி "என் மைந்தனாக வரவேண்டும்" என வரங்கேட்க, அரவணைத்துயில்வோன் அவளுக்கு "அவ்வாறே யாகுக" வென்று வரமளித்து, அயிராணிகேள்வனை நோக்கி "அமரர் பெரும! அஞ்சற்க. அவனை அடர்ப்போம்" என்றருளிக் காசிபமுனிவருக்கும் திதிக்கும் மைந்தனாக வாமனாவதாரஞ் செய்தனர்.

மாவலி அசுரனாயிருப்பினும் யாகசருமங்களைச்செய்தும், அவ ரவா விரும்பிய தானங்களை அபரிமிதமாக அளித்தும், நற்செயலி லேயிருந்தனன். வாமனவடிவங்கொண்ட மாயவன் மாவலி மாளி கையை யடைய நிருதிருபன் கண்டு, எதிர்சென் றழைத்துச் சோ டச உபசாரங்களுஞ்செய்து, தக்க ஆதனத்தமர்த்தி "வேதிய! யாது கருதி வந்தனை கூறுக" என, வாமனன் "மகவான் - மல ரான்-மலர்தலை யுலகத்து மன்னர் முதலானோர் மனங்களிக்க அளிக்க வல்ல வள்ளலாகாரென் றுள்ளத்திற் கொண் டின்பா லுற்றேன்" என, மாவலி "மறையோனே! ரதம் - கஜம்-துரகம்-பொன்-பொ ருள்-பொக்கிஷம் முதலிய எதுவேண்டினும் இமைப்பிற் றருவேன். இயம்புக" என, அந்தணன் "அரச! அவற்றையெல்லாம் அவா வினே னல்லேன். எனதடியால் மூவடிமண் வேண்டினேன்" என, மாவலி "மூவடிமண் எற்றுக்குப் பயன்படும்" என, மாணி "தவஞ் செய்திருப்பேன்" என்றனர்.

அப்பொழுது அருகிருந்த அசுரகுருவாகிய சுக்கிரன் "அரசே! இவனோர் பார்ப்பனச் சிறுவனென் றெண்ணற்க. திருமாலாதலின் தீமை விளையும்" எனச் செப்பினன். மாவலி "மாலே யென்பால் மறையவனாகி மூவடிமண் யாசித்தானென்று அரும்புகழிருக்குமாத லின் அதனால்விளையுஞ் சஞ்சலம் பெரிதன்று" என்று சுக்கிரன் சொல்லைக்கடந்து மும்முறை நீர் சொரிந்து தாரைவார்த்தனன். அதுபெற்ற அச்சுதன் அக்கணமே திரிவிக்கிரமாவதாரங்கொண்டு அண்டகடாக மூடுருவ நின்று ஓரடியாற் பூலோகத்தையும் மற்றோ ரடியால் தேவலோகத்தையும் அளந்து மூன்றாவது அடிக்கு இட மின்மையால் மாவலியின் சிரமே லூன்றி அவனைப் பாதலலோகத் தமிழ்த்தி அதனால் அகந்தைகொண்டு ஆர்ப்பரித்து அவனிமாக் களை அழிக்க முயன்றனர்.

அதுகண்ட அமரர் அரைக்கணமுந் தாழாது, அதிவிரைவாகச் சென்று, அம்பிகைபாகர் வீற்றிருக்கும் வெள்ளிமலையை யடைந்து, நந்திபகவான் கனிவபாதங்களைப் போற்றி உள்ளே செல்ல உத்தரவுபெற்று, சந்நிதானத்தைச் சார்ந்து சாஷ்டாங்கமாகப் பணிந்து கைகளைச் சிரமேற் குவித்து "சம்பு! சங்கரா! சச்சிதாநந்தா! ஜகத்ரக்ஷகா! சரணம்! சரணம்!!" என்று பேரிரைச்சலாய்த்தோத்திரஞ்செய்ய, எல்லா மறிந்த எம்பெருமான் ஓர் விளையாடலாக ஒன்று மறியார்போன்று "உம்பர்களே! உங்களுக் குற்ற துயர் யாது? ஓதுமின்" எனத் திருவாய்மலர்ந்தருளினர். வானவர் "மகாதேவா! மாவலிபால் மாயவன் வாமனவடிவாய்ச் சென்று மண் யாசித்து வானுற்றோங்கி மாவலியை மாய்த்து, மமதையால் வையகத்தை வதைக்கின்றனன். அவனை விரைவி லடக்காவிடில் அமரர் அந்தணர் முதலானோர் அரைக்கணத்தில் அழிவது சத்தியம்" என முறையிட, அருள்வள்ளல் அகிலத்திலுள்ள அனைவர்க்குமுற்ற ஆபத்தை அகற்றும்படி அக்கணமே அவ் வாமனன் முன்னடைந்து, மயக்க மொழிய வார்த்தைகள் சில வாய்மலர்ந்தருளியும் * பிருகுமுனிவன் சாபப்படி விண்டு கருப்பாசயமுற்ற பாசவீக்க முதிர்ச்சியால், கேளாமல், இறுமாந்திருப்பதுநோக்கி, இறைவர் இணையில்லாச் சினங்கொண்டு வச்சிரதண்டமொன்று திருக்கையி லேற்று வாமனன் மார்பிலடித்தனர். வாயுவேகத்தாற் சாய்ந்த மேருமலைபோல வாமனன் தரைமேற் சாய்ந்தனன். அப்பொழுது அவனது தோலையுரித்துக் கஞ்சுகமாகத் தரித்து, முதுகெலும்பைப் பிடுங்கித் தண்டாகக் கையிற்கொண்டு கடவுளர் துயரொழித்துக் கயிலையடைந்தனர்.

அச்சுதன் அகந்தையகன்று, பண்டைய உணர்வெய்திப் பரமனைப் பரவி, தேவருலகிவர்கட்கு வாமனபுராண மோதி வைகுந்தஞ் சேர்ந்தனன். மாவலி நற்கதி பெற்றனன். சிவபிரான் வாமனனது முதுகெலும்பைக் கொண்ட கோலமே கங்காளமூர்த்தமெனப்படும்.

த்வம்விப்ரவஹர்த்தா தவகாஸ்திஹர்த்தா
த்வம்விப்ரவகாதா தவகாஸ்திகாதஃ

ஆதித்யபுராணம்.

"கல்பாந்தே பரமீந்த்ரிவிக்ரமமஹாகங்காளயத்தஸ்புரச்
சேஷஃஸேஷத்ரமதோத்ருவிம்ஹாகரப்ரோதாதிகோலாமிஷம்
விப்ரவைகார்ணவஸம்விஹாரமுதிதௌ யௌ மத்ஸ்யகூர்மாவுபௌ
கர்ஷந்நிவாதாங்கதோஸ்யதுஷ்டாம்மோஹம்மஹாபைரவம்."

உபதேசகாண்டம்.

"பற்றினன்வயிரத்தண்டம் பகிரண்டமதிரவோச்சிச்
சுற்றினனுருமுக்காலத்தொழித்தனன் றளவமார்பி
னெற்றினனெற்றலோடுமெறிபடுசெண்டவாயு
முற்றுறவிற்றுவீழூரிவெங்கிரியிற்சாய்ந்தான்.
கருகிறக்கமஞ்ஞன்மேகக்கரந்தேரித்துவாங்கித்
திருகிறத்தமையக்காளகஞ்சுகமெனச்சேர்த்தி
வெரிநுறப்பிடிக்குமென்புதண்டெனவெடுத்துக்கொண்டான்
மருமலர்த்துளவமாயோனுணைவமயக்கந்தீர்த்தான்."

காஞ்சிபுராணம்

"குறளாயனுலகீரடிமண்கொண்டுநெடிதோங்குந்
திறலாளனாந்துமாவலியைச்சிறையிற்படுத்துவியந்தானை
யிறவேசவட்டிவெரிகொம்பையெழிற்கங்காளப்படையென்ன
வுறவோர்வழுத்தக்கைக்கொண்டவங்களுனன்றிருவுருவம்."

கங்காளமூர்த்தயே நமஃ

28

இருபத்தெட்டாவது

கேசவார்த்தமூர்த்தி.

திருமால் முன்னொருகாலத்திற் சிவபிரானை நோக்கி அருந்தவஞ்செய்தனர். அரவாபரணர் அச்சுதன் செய்யும் அருந்தவத்திற்கு அகமகிழ்ந்து அவருக்குப் பிரசன்னமாய் "விண்டுவே! தேவாசுரர்களாலே தீர்த்தற்கரிய வல்லமையும், எத்தகையினராயிருப்பினும் அவர்கள் யாவரையும் மயக்கத்தக்க மாயையும் உனக்குக் கடாக்ஷித்தோம். மாயன் என்றினியுன்பெயர் வழங்குக. நீயே எனது இடப்புறமர்வாய்." எனத் திருவாய்மலர்ந்தருளி அந்தர்த்தானமாயினர்.

திருநாவுக்கரசுசுவாமிகள் தேவாரம்.

'எரியலாலுருவமில்லையேறலாலேறலில்லை
கரியலாற்போர்வையில்லைக்காண்டகுசோதியார்க்குப்
பிரிவிலாவமரர்கூடிப்பெருந்தகைப்பிரானென்றேத்தும்
அரியலாற்றேவியில்லையையனையாறனார்க்கே." —எனவும்,

இரட்டைப்புலவர்

"வருக்கைத்தடம்பொழிலாமாத்தையையர்க்குமாசொன்றில்லா
முருக்கொத்தமேனியழகியநாதர்க்குமூச்சாலத்
திருக்கைக்கமல அரனார்க்கரிதிருத்தேவியன்றேல்
அரிக்குப்பொருளாயீர்கெடுவீர் நும்மறிவின்மையே." —எனவும்

காசிகண்டம்.

"ஆற்றல்வடிவாட்டடங்கையவுணராலுமகல்விசும்புதனியுராக்குமமரராலும், மாற்றரிதாமெவ்வுயிர்க்குமயக்கஞ்செய்யுமாயையினைக்கனித்தனமெம்மிடப்பாணீயே, யூற்றிருந்துநறவொழுகுந்துளவத்தாமா புனையிகழ்ந்தோ ரெமையிகழ்ந்தோ ரென்ன மேவாநீ, யேற்றை நயிருங் கொடியுயர்த்த செக்கர் வேணி யிறைவனுயர் தடங்கயிலை யெய்தினை

னே.''—எனவும், வரும் பிரமாணங்களாற் சிவசத்திகளுள்ளே விஷ்ணுமூர்த்தியும் ஒன்றென்பது பெறப்பட்டது.

அத்தகைய பேற்றினையடைந்த அச்சுதன் சிவபிரானுரைத்த திருவுள்ளக் குறிப்பின்படி பராசத்தியேயாவன்; பாரியாகையிற் பார்வதியும் ஆணுருவாகையில் விஷ்ணுவும் குரோதமுற்றாற் காளியும் யுத்தமுனையிலே துர்க்கையுமாக விளங்குவன்.

ஆகம ஶாஸ்த்ரம்.

ஏகைவஶக்தி꞉ பரமேஶ்வரஸ்ய ப்ரயோஜநார்த்தாயசதுர்விதாபூத்
போகேபவாநீபுருஷேஷுவிஷ்ணு꞉க்ரோதேசகாளீஸமரேசதுர்கா.

ஒருகாலத்தில் உமையம்மையார் சிவபெருமானைநோக்கி விரதங்களுட் சிறந்த சோமவாரவிரதத்தை ஆச்சிரயித்து வசிஷ்டராதி முனிவர்கட்கு அன்னமளிக்கையில், இறைவியாரது தவச்செயலைக் காணவிரும்பிய எம்பெருமான், விஷ்ணுமூர்த்தி பாரியாகிப் பின்வர, தாம் விருத்தவேதிய வடிவேற்று எழுந்தருளி, விமலையின் விரதத்தைச் சோதித்து, பெருமான் தமது நிஜவடிவும், திருமால் முதலிற் பார்ப்பதி யுருவும் பின்னர்த் தனது நிஜவடிவுங்காட்டத் தரிசித்துக் களித்தனரெனவும் ஓர் சரிதமுளது.

ஶைவபுராணம்.

போபோகிரீந்த்ரதநயே யத்யாஸார்தம்தவாஜ்ஞயா
ப்ராப்தமக்ஷார்திநம்மாம்வை வித்திப்ராஹ்மணபுங்கவம்.
அதாலோக்யமஹாதேவ விஸ்மயோத்புல்லலோசநா
ஶிவிதந்தேவிலலிதம் ஸோயம்ஹர்யாஹபார்வதீ
அதேங்கிதஜ்ஞோநைத்யாஸிர் நாரீரூபம்விஹாயதத்
ஸ்வரூபந்தர்ஶயாமாஸ பார்வத்யாஸ்ஸந்நிதௌஹரி꞉
நீலநீரதஸங்காஶ꞉ புண்டரீகதளேக்ஷண꞉

அம்பிகைபோன்ற அத்தகைய அழகியவுருவை அச்சுதர் எவ்வாறடைந்தனரென்று பரியாலோசிக்கும்பக்ஷத்தில், அகிலலோகத்திலுஞ் சிறந்த திரிபுரஸுந்தரி என்னுங் காரணப்பெயர் வாய்ந்த எமது தாயாகிய கவுரியைக் கருதிக் காலம் பல கடுந்தவஞ்செய்து கைகூப்பிப் பணிந்து ஈச்சுவரியாரைப்போன்ற திவ்ய வடிவை அவ்வம்மையார் திருவருளினாலே யடைந்தனர் எனக் கொள்க.

ஆநந்தலஹரி.

ஹரிஸ்த்வாமாராத்யப்ரணதஜநஸௌபாக்யஜநநீம்
புராநாரீபூத்வாபுரரிபுமபிக்ஷோபமநயத்-ஸ்மரோபித்வாம்நத்வா.

ஸௌந்தர்யலஹரி.

ஸமுத்பூதஸ்தூலஸ்தநபரமுரச்சாருஹஸிதம்
கடாக்ஷேகந்தர்பாகதிசநகடம்பத்யுதிவபு:
ஹரஸ்யத்வத்ப்ராந்திம்ஜநிஜயாந்தஸ்ஸமதுலே
பவத்யாயேபக்தாபரிணதிரமீஷாமியமுமே.

ஈண்டெடுத்துக்காட்டிய இவ்வகைய பலஹேதுக்களால், திரு ல் சிவசக்தியேயென்பது பெறப்பட்டது. புருஷபாகம் வலப்புறமெனவும் பெண்பாக மிடப்புறமெனவுங் கூறப்படும் நியாயத்தால், சிவபிரானது வாமபாகத்தைத் திருமால் சிவார்ச்சனை செய்து பெற்றுக்கொண்டனர். அச் சிவகேசவரிருவரும் ஒருவடிவாய் (அர்த்தநாரீசுவரர்போல) வலப்புறம் செந்நிறமாய் மழு அபயமும், இடப்புறம் பசுமையாய்ச் சக்ரவரதமுந் தாங்கி ஒரு திருமேனியுடன் ஏகபீடத்திற் சமானமாக எழுந்தருளியிருப்பர். அத் திருவுருவத்தைச் சங்கரநாராயணரெனச் சற்றும் பேதமின்றி ஒருமூர்த்தியாய் உபாசனார்ச்சனைகள் புரிந்து நற்கதியுற்றோராகிய கண்ணுவாதி முனிவர்கட்கு எண்ணில்லை. இத்தகைய இலக்கணமாகக் கேசவனைப் பாதியாக வுடைத்தாயிருத்தலின் பெருமான் கேசவார்த்தமூர்த்தியெனத் திருநாம மெய்தினர்.

இத்திருவுருவம் ஹரிஹரம் என்னும் க்ஷேத்திரத்திற் பிரசித்தமாக விளங்கும்.

ஸ்ரீசைவக்ஷேத்ர புராணம்.

ஹரிஶங்கரயோர்நாஸ்தி ஹ்யுவயோர்பேதஸம்பவ
யேபேதபுத்த்யா பஶ்யந்தி தேஷாமாயுஹயோர்ஹர:—இத்யாதி-
பிர்வாசீதும்மஹோமய்வஹ ஹரிஶங்கரரூபிணே
யுவாமேகாக்ருதிம்ப்ராப்ய ஸம்ரலோசநகோசரௌ
ஸ்தாதவ்யமிராதத்ரை வைகதைவ ரம்மம
இதிதஸ்யவசஃ ஶ்ருத்வா கர்தும்தஸ்யமநோரதம்
பஶ்யதாம்ஸர்வதேவாநாம் தாவேகாக்ருதிமாபதுஃ
தஸ்மாத்ஹரிஹரமேஷதம் ஸித்தம்ப்ரதிதம்புவி

பதினோராந்திருமுறை.

"இடமால்வலந்தானிடப்பாலுழாய்வலப்பாலொண்கொன்றை
வடமாலிடந்துகில்தோல்வலமாழியிடம்வலமா
னிடமால்கரிதால்வலஞ்சேதிவனுக்கெழிலலஞ்சேர்
குடமாலிடம்வலங்கொக்கரையாமெங்கள்கூத்தனுக்கே."

கேசவார்த்தமூர்த்தயே நமஃ

இருபத்தொன்பதாவது

பிக்ஷாடநமூர்த்தி.

தேவதாருவன முனிவர் சிவபக்தியில்லாராகி, யாகமே முத்தி பயக்கவல்ல நற்கருமமென்று சிந்தித்து விழைவுடன் எண்ணில்லா வேள்வியுரிவாராயினர். பார்த்த வுலகில் நிகழும் பலவற்றையுமறிந்த பரமபதி அதனை யுணர்ந்து, திருமாலைத் தம்பால்வரத் திருவுள்ளஞ் செய்ய, கமலைகேள்வன் கண்ணுதல் கருத்தறிந்து கயிலையங்கிரியை

23

யடைந்து, திருநந்திதேவர் விடைபெற்றுத் திருச்சந்நிதானத்தினுட் சென்று சிவபெருமானைப் பணிந்து நிற்க, விடையூர்தி விருப்புடனி விண்டுவைக் கைப்பற்றி யெழுந்து வெள்ளிமலையை விலகி வெளி வந்து "மாதவ! முன்னொருகால் நீ கொண்ட மோகினியுருவையின் றெடுத்தருக." என, பன்னகசயனன் பணிமேற்கொண் டணியிழை யா யப்பொழுதே யாயினன். மாவென்னும் பெயருக்கேற்பத்தமது திருவுருவைக்கண்டு மாலெய்தும்படி அம்பிகாபதியும் அவ்வரிவைக் கேற்ற ஆடவனிரேட்டாய் வடிவேற்று, கபாலமுஞ்சூலமுங்கையிற் பற்றித் திகம்பரராய்ப் பிக்ஷாடனத் திருக்கோலங்கொண்டு, முனிவர் வாசமாகிய தாருவனத்தை மோகினிப்பெண்ணுடன் நண்ணினர்

அச்சமயத் தருந்தவத்திருந்த அந்தணர்குழாம் அரிவையைக் கண்டு அறிவழிந்து தவநெறி தவறி அவநெறிகொண்டு காமவிருப் மேலீட்டாற் பின்றொடர்ந்து, விளக்கைக்கண்ட விட்டில்போலத் துன்புறுவாராயினர். இத்தகைய மாயையியற்றும் வலிதந்து மாயனாகிய மோகினியை மகாதேவன் பிரிந்து, கையிற்கொண்ட பரிகலத்தி லையமேற்பார்போல முனிவர் வீதியிற் சென்று பண்ணோசையோடு உள்ளாளக்கீதம் பாட முனிபன்னியர் கேட்டு, அவ்வினிய வோசையுடன் பாடுவோனைக் காணவிரும்பி வீதிவாயிலில் வந்து பெருமானது பிக்ஷாடனத் திருக்கோலத்தைத் தரிசித்துக்காமத்துயரிற் கட்டுண்டு வருந்தினர். அரிவையர் சிலர் ஐயனையணையும்படி பிரார்த்தித்தனர்; பெண்கள் சிலர் பிச்சையிட்டனர்; கன்னியர் சிலர் காமநோயாற் கலையவிழ்ந்தனர்; மாதர்கள் சிலர் வளை கழன்றனர்; நங்கையர் சிலர் நாணமழிந்தனர்; எம்பெருமானது திருவிளையாடலால் மாமாயா சால வித்தைபோல் அம் மாதரிடம் நாற்பத்தெண்ணாயிரம் புதல்வர் அக்காலத் துதித்தனர்

அப்பிள்ளைகள் பிக்ஷாடனமூர்த்தியைப் பணிய, புராரி "நீவிர் எம்மை நோக்கித் தவஞ்செய்க." என விடுத்து, நகரின் புறம்போந்த

ளார். முனிவரை மோகிக்கச்செய்த மோகினிமுதல்வனை யடைய,பின் வந்த பெருந்தவத்தினர் தத்தம்பெண்டிரை யவாவிச்சென்று கண்டு தம் மனைவிமாரும் இத் திகம்பரனால் நாண் வளை முதலியவற்றைக் கழிந்தனர்போலுமென்று கருதி "நாமொரு பெண்ணாற் றவமழிந்து காமபாசத்தாற் கட்டுண்டோம். நம்பன்னியர் ஒருவன் மாயத்தாற் கற்பிழந்தனர்." என்று பேசிக் கிலேசித்து, தமது தவநிலையை மாயனால் மாய்த்ததும், தம் பன்னியர் கற்பை யழித்ததும், சங்கரனே யென்று தமது ஞானத்தாலுணர்ந்து "பெருந்தவ மழியினும் பிராயச்சித்தஞ்செய்யலாம்; கற்பழிந்ததே; கற்பகாலமுங் காசினியோர் நிந்திப்பரே!" எனக் கழறி, பிக்ஷாடனர் பின்செல்லும் பெண்டிரைக்கூவி, "யாவர்பின் செல்கின்றீர்? கற்பழிந்தவர் கடுந்தழல் மூழ்கிக் காயத்தை யொழித்தல் கடன், அன்றேல் உம தூரையடைமின்" என்றனர். காரிகைமார் கணவர் கழறிய மாற்றத்தைக் கருத்துட்கொண்டு கண்ணுதலைப்பிரியக் காலெழாது பின்றொடருகையில், கருணாமூர்த்தியின் திருவருளால், ஒருவாறு மனந்திரும்பி உம்பர் பெருமானுருவை யுட்கொண்டு ஊர் சேர்ந்தனர்.

சிவபெருமான் திருத்தெளிச்சேரி யென்னும் நகரினீங்கினர் முனிவர் சிவபிரானைக் கொல்லவேண்டுமென்றுட்கொண்டு அபிசார வேள்விசெய்து அதனிற் றோன்றிய புலி நாகம் முயலகன் முதலியவற்றைப் பிரயோகிக்க, அத்தன் அவற்றைச் சங்கரித்தும் உடை முதலியவாகத் திருமேனியிலணிந்தும் துன்புறா திருமாலுடன் கயிலைசார்ந்து கமலைகேள்வனை விடைகொடுத் தனுப்பி எழுந்தருளி யிருந்தனர். (அவர்கள்செய்த அபிசார வேள்வியைப்பற்றிய விவரங்களைச் சார்த்தூலஹாரமூர்த்தத்திற் காண்க.)

தாருவன முனிவர் தவத்தையும், அவர் மனைவியர் கற்பையும் அழிக்கும்படி பெருமான் திகம்பரராய்ப் பிரமகபாலந் தாங்கிப் பலி யேற்கச் சென்றகோலமே பிக்ஷாடனமூர்த்தமெனப் பெயர்பெறும்.

30

தாருகவநக்ரீடாவிலாசம்.

வாஸிஷ்டலைங்கம்.

வஸிஷ்டனை நோக்கி ஈச்வரவாக்கியம்.

விஷ்ணுஸ்ஸமாயயாப்ராஹ்மண் பார்யாபூர்வமமஸாந்தரீ
தயாஸஹமஹாக்ரீடாங் க்ருத்வாவேஷதிகம்பரம்.

காஞ்சிபுராணம்.

"அடியிற் றொடுத்த யாதனையு மசைத்த சடையு மிசைபிடறும்
வடிவிற் சிறப்ப நடந்தருளி மூழை யேந்தி மருங்கணைந்த [டிப்
தொடியிற் பொலிதோண் முனிமகளிர் காமங் கையரை மயல்பூட்
படியிட் டெழுதாப் பேரழகாற் பலிதேர் பகவன் றிருவுருவம்".

பிக்ஷாடனமூர்த்தயே நம:

முப்பதாவது

ஸிம்ஹக்ந மூர்த்தி.

ஹிரண்யகசிபனென்னு மியற்பெயருடைய ஒருவன் அசுர குலத்திற்றோன்றி, தமது குலகுருவாகிய வெள்ளியை விளித்து "ஆசிரியனே! யாரை வணங்கித் தவஞ்செய்தால் அடைதற்கரிய வரம்பெற்று, வரம்பில்லாக்காலம்வலியிருந்து வாழலாம்" எனவினவ, சுக்கிரன் "அரச! அரவசயனனையன்றி யத்தகைய வரத்தை யளிப் போர் யாவர்?" என்று, அப்பரமனைப்பணியும் பலமுறையையும் பயிற்றித் தனதுலகுசார, ஹிரண்யகசிபு சிவபிரானது திருவடியினை இதயத்திலிருத்தி எண்ணில்லாக் கால மியற்றிய தவத்திற் கிறைவர் மகிழ்ந்து "யாது வேண்டுவது?" என, அசுரன் அண்ணலே! பிரு திவிமுதலிய ஐம்பூதங்கள் - ஆயுதக்கருவிகள் - வானவர் - மானுடர் - பறவை - விலங்கு முதலிய பிராணிகள் இவை யொன்றனாலும் இர

னிலும் பகலிலும் இறவாவரம் வேண்டும்" என்றேற்ப, எம்பிரான் "அவ்வாறேயாகுக." என வரமருளினர்.

தான் பெற்ற வரத்தினாற் றருக்கெய்திய தானவன், நால்வகைச் சேனையையுங் கடல்போற் கூட்டிக் காசினி முழுதினுக்குங் காவலனானான். தேவரம்பையர் சித்தமாதர் இயக்கஸ்திரீகள் முதலானோரைச் சாமரையிரட்டப்பணித்து, இந்திரன் முதலிய வெண்டிசைக் காவலர் வந்து நாடோறும் வணங்கிப் பணிப்பணியுரியவமைத்து, பிரமன் தன்பெயரைக்கேட்குந்தொறு நடுங்கும்படி, கருடர்-காந்தருவர்-சித்தர்-வித்தியாதரர் முதலானோர் சித்தந் திகைக்கச் செங்கோல் செலுத்தினன். அக்காலத்தில் அவனுக்கிளையாரெவரும் (ஹிரண்யாயநம:) எனக் கூறவேண்டுவதேயன்றி வேறொருவரையும் பூஜிக்கப்படாது. இதனைப்பொறாத இமையவர் விண்மூர்த்தியைக் கண்டு விளம்ப, சார்ங்கன் தனதொரு கூற்றை அவனது தவப்புதல்வனாக ஜநிப்பித்தனன். அப்புதல்வன் ஐந்தாவயதடையப் பள்ளியில் விட்டுப்படிப்பிக்க எத்தனிக்கையில், உத்திரவின்படி உபாத்தியாயர் (ஹிரண்யாயநம:) என்று போதிக்க, சிறுவனாகிய பிரஹலாதன் (ஸ்ரீநாராயணாயநம:) என, ஐயர் அரசனுக்கு அறிவிக்க, அசுரன் பலவகைத் தண்டஞ்செய்தும் பயனுறாமையால் "நீ கூறுகின்ற பரம்பொருள் யாண்டுளது." எனக்கேட்க, பிதாவை நோக்கிப் பிரஹலாதன் "இறைவனெங்குமுளன்" எனக் கூறினன்.

பாகவதபுராணம்.

"சாணினு முளனோர் பெற்றி யணுவினைச் சதகூ றிட்ட
கோணினு முளன்மா மேருக் குன்றினு முளனிந் நின்ற
தூணினு முளனீ சொன்ன சொல்லினு முளனித் தன்மை
காணுதி விரைவி னென்றான் நன்றெனக் கனகன் சொன்னான்."

கேட்ட ஹிரண்யகசிபு கோபங்கொள்ளுகையில், நாராயணன் நரவடிவுஞ் சிங்கவடிவுங்கூடிய நரசிங்கமாகத் தூணைப்பிளந்துவெ

ண்டு வெளிவந்து அவனுடனரும்போராற்றி, அத்தானவத் தலைவனைத் தன்மடியிலிருத்தி, நகங்களால் மார்பைப்பிளந்துகுடரைப்பிடுங்கி மாலையாயணிந்து இராப்பகலுக்கிடையாகிய சாயுங்காலப்பொழுதில் மேலிட்டு, ஒருதுளியுதிரமுங் கீழ்விழாமற் கையிலேற்றும் வாய்வைத்தும் பருகி உயிர்மாய்த்தனர். (அவனைச் சங்கரித்தகாலத்தையே இரணியவேளையென்பர்.) திருமகள்கொழுநன் அசுரனுதிரமருந்திய வெறியால் அவனிமாக்களை வசரி வாயிற்பெய்து, செருக்குற்றசெயல்கண்டஞ்சிய தேவர் ஒருநொடியிலுலகமழியுமென வுட்கொண்டோடிச் சென்று, திருக்கைலையை யடைந்து திருநந்திதேவராற் சிவபிரானுக்குரைப்ப, பரமசிவன் "பயப்படாதீர்கள்" என்று பகர்ந்து, இரு சிரமும் இணையில்லாச்சிறகும் கூரிய நகமுமுடைய எட்டுக்காலும் நெடிய வாலும் பேரிரைச்சலும் கங்கேபமுங் கொண்ட சரபத்திருவுருவுடன் நரசிங்கத்தை நண்ணி இடி முழக்கு போலிரைந்து உதிரவெள்ள மூற்றெடுத்தோடச் சிங்கச்சிரசையும் கைகளையுங் கிழித்துத்தள்ளி மேலுட்கார்ந்து சிங்கத்தின் சருமத்தை யுரித்துத் திருமேனிமேற் போர்வையாகக்கொண்டு வெள்ளி மலையை யடைந்தனர். பின்பு பண்டையவுணர்வு தோன்ற, பரமனைப் பூசித்து நரசிங்கபுராண மோக்ஷ வைகுந்தமுற்றனர்.

நரசிங்கத்தின் சிரத்தை யறுத்துத் தலைமாலையி லணிந்ததாகவும் சரிதமுளது. இரணியகசிபனைச்சங்கரித்த நரசிங்கத்தின் இறுமாப்பைச் சரபருபமேற்று நாசஞ்செய்தமையாற் சிவபெருமான் ஸிம்ஹக்நமூர்த்தியெனப் பெயருற்றனர்.

ருக்வேதம்.—அஹம்ருத்ரஃபராபாயருஷிபந்தவே.

ஶ்ருதி.—தைத்திரீயகம்.

ஹரிக்ஷணந்தமஹாயந்திதேவாஃ விஶ்வஸ்யபாரபருஷபம்ஹரிம்;

ஸ்காந்தபுராணம்.

ஹரிம்ஹரந்தமப்யரம்பம்விஸ்வஸ்யேஸ்வரமீஸ்வரம்
அநயாந்தியஸர்வாஸ்ஸர்வே நமோவாக்யஸ்ஸஹாந்ருதம்.

காசிகண்டம்.

புராஹிரண்யகசிபுமைத்யராஜம்மஹாபலம்
ஹத்வாதத்ருதிராபாந ப்ரமத்தம்யாசிதஸ்ஸுரை:
ருத்ரஸ்ஸரபரூபேண நரஸிம்ஹமபீடயத்.

நரஸிம்ஹோத்தரபுராணம்

ததோந்ருஹிம்ஹமாலோக்யசக்ரம்யகாஸாஹஸ:
தந்ருஹிம்ஹஸிரோராவக்நகைஸ்சேத்தும்ஸமுத்யத:! இத்யாதி
ஏவம்ஸம்பூஷலசக்ரௌதௌ மஹாரணஸமுத்ருதௌ
த்ரைலோக்யவிபுதாஸ்ஸர்வே மஹாபயமுபாயயு:! இத்யாதி!
ந்ருஹிம்ஹஸௌ ததுருஷ்ட்வா ததோப்ரஹ்மஸுரைஸ்ஸஹ
துஷ்டாவபரமப்ரீத: கௌக்ருதாம்ஜலிஸதத:

ஸ்காந்தபுராணம்.

பஸ்லாயுதாயஸுரப்ருந்தமௌலிமாயா
லீலாயமாநசரணம்புஜபல்லவாய
ஹேலாவலேபயரிபூதந்ருஹிம்ஹரம்ஹ்ர
லீலாயசரபராபாக்ருதயேநமோஸ்து.

ப்ராஹ்மாண்டபுராணம்.

ருஷய:—கதம்தேவ: ஸர்வஜகத் ஸ்ருஷ்டிஸ்தித்யந்தகார:
ஸரபாக்யம்மஹாகோரம்விக்ருதம்ருபமாஸ்தித:
ஸூத:-ப்ருண்வந்துருஷயஸ்ஸர்வே - இத்யாதி
ஸ்தாவதுக்த்வாபகவாந்ஸ்வரீடம்நரகேஸரீ -
ஆபாரமேககரீணஸமாப்யாத்யம்திகம்ஹரி

31.

தத்ஸைம்ஹத்யக்தவாச்விஷ்ணோர்ஜீவிதம்ஸ்வாபராதத:
தத்வக்த்ராம்தஸ்யக்ருத்திஞ்சஹ்ருத்வாஸாபவிக்ரஹ:
அதேந்த்ரியத்வமகமத்வீரபத்ரஸ்ஸஹோத்தவ:

காஞ்சிப்புராணம்.

"நன்றா லிரண்டு திருவடியு நனிநீள் வாலு முகமிரண்டுங்
கொன்றார்சிறகு முருத்திரமுங் கொடும்பேரார்ப்புமெதிர்த்தோற்றச்
செந்நீர் பருகிச் செருக்குநர மடங்க லாவி செகுத்துரிகொண்
டொன்றார் குலங்கண் முழுதழித்தவுடையான் சரபத்திருவுருவம்."

ஸிம்ஹக்நமூர்த்தயே நம:

முப்பத்தொன்றாவது

சண்டேசாநுக்ரஹமூர்த்தி.

சோழவளநாட்டிலே, பூர்வம் குமாரக்கடவுள் சூரபன்மனைச் சங்கரிக்குமித்தந்தென்றிசைநோக்கிச் செல்லுகையில், பரமபதியாகிய சிவபெருமானை யருச்சித்த தலங்களுளொன்றும், ஆசாரிய சுவாமிகளின் தேவாரத் திருப்பதிகம் பெற்றுள்ளதுமான திருச்சேய்ஞலூரில் வேதியர் குலத்திற்காசிபகோத்திரத்திலுதித்த யஜ்ஞதத்தன் என்றொருவனுளன். அவன் மனைவிபெயர் பத்திரை. அவ்விருவருக்குஞ் சற்புத்திரராக விசாரசருமர் என்பார் திருவவதாரஞ் செய்தனர். அவர்க்கு ஜந்மாந்தர அறிவுத் தொடர்ச்சியால் வேதவேதாகமங்களை யாவர்பாலு மோதாதுணருமறிவு ஜனித்தது. தாய் தந்தையர் அவருக்கு ஏழுவயதிலேயே உபநயனஞ்செய்வித்து, தக்க ஆசிரியரைக்கொண்டு வேதமுதலியகலைகளைக் கற்பிக்குமுன் தாமே யவையுந் திறமுடையோரா யிருத்தல்கண்டு வியப்புற்றனர்.

அவ் விசாரசருமர் அளவில்லாத வேதாகமங்களிற் கூறப்படும்
உண்மைப் பொருளெல்லாம் சர்வலோகசரண்யராகிய சிவபெரு
மானது திருவடிகளேயென்றும், சிருட்டி-திதி-சங்காரம்-திரோபவம்-
அநுக்ரஹமென்னும் பஞ்சகிருத்திய காரணமாக ஆநந்தத்தாண்ட
வம் புரியும் எம்பெருமானே நம்மை யாளாக வுடையாரென்றும்
உண்மையறிவு தோன்றலதால், சர்வான்மாக்களிடத்தும் அன்பின்
வழி யொழுகி வருங்காலத்தில், ஒரு நாள் அவர் தம்மோடு வேதா
த்தியயனஞ்செய்யும் அந்தணச்சிறுவரோடு அவ்வூரார் பசு நிரைக
ளுடன் கூடிச் செல்லுகையில், ஒரீற்றுப் பசு வொன்று அதனை
மேய்ப்பானைக் குத்தப்போக, அவ்வாயன் சிறிதும் அஞ்சாமற் கோ
லினால் அதனை நன்றாய்ப் புடைத்தான். அதுகண்ட விசாரசருமர்
சாஸ்திரங்களிற் கூறிய விஷயங்களை ஐயம்-திரிபு-அறியாமையாகிய
முக்குற்றங்களு நீங்கத்தெளிந்தோராதலின் மனம் பொறாராகி அவ்
விடையன்பாற் சென்று பசுக்கள் சமஸ்த தேவர்களும்முனிவர்களும்
கணங்களும் பிரியாது சூழ்ந்திருக்கும் உறுப்புக்களையுடையன வெ
ன்றும், சிவபெருமானுக்குத் திருமஞ்சனத்திற் குரியபஞ்சகவ்வியங்
களைக் கொடுப்பனவை யென்றும், சிவசாதனமாகிய திருவெண்ணீற்
றுக்கு மூலம் அவற்றின் சாணமென்றுங் கூறி அப்பசுக்களைத்
தாமே மேய்க்க விரும்பி, அவ்வாயனை நோக்கி "நீ யிப்பசுநிரையை
இனி மேய்க்கவேண்டாம், யானே மேய்ப்பேன்" என்றார். ஆயன்
அஞ்சிவணங்கிச் செல்ல, விசாரசருமர் அவ்வப் பசுக்களை உரியா
ரநுமதி பெற்று, சமீபத்திலுள்ள மண்ணியாற்றங்கரையிலும் நிறை
வாகிய புல்லுள்ள விடங்களிலும் மேய்த்து, நீர் காட்டி, வெயில்வே
ளையில் நிழலிலிருக்கச்செய்து, அருணன் அஸ்தமனமாகுமுன் அவ
ரவர் வீட்டிற்கனுப்பித் தம் வீடு சேருவர். இதனால் பசுக்கள் அழ
கொடு பெருகி மிகுதியாகப் பால் பொழிந்தன. பசுக்குரியார்
முன்னிலும் அதிகங் கறத்தல் கண்டு களித்தனர். அவை விசா

சருமனைச் சிறிதேனும் பிரியமாட்டாதனவாயும் அவரைக் கண்ட வுடன் மடி சுரந்து பால் பொழிவனவாயுமிருந்தன.

அப்பசும்பால், சிவபெருமானுக்குத் திருமஞ்சனமாகுந் தகுதியு டைமையைக்கருதி, அப்பெரியார்க்குச் சிவார்ச்சனையில் அத்தி யந்த ஆசை தலைப்பட்டது. உடனே மண்ணியாற்றங்கரையிலுள்ள ஓர் மணற்றிட்டையில் ஆத்திமரத்தின் கீழ் மணலினாலோர் சிவலி ங்கமியமித்து, கோயில்-கோபுரம்-மதில் முதலியவை வகுத்து, பல வகைப்பத்திர புட்பங்களைக் கொய்து சிவார்ச்சனை செய்து, புதுக் குடங்களைக் கொண்டுபோய்ப் பசுக்கள் மடியைத் தீண்ட அவை கனைத்துப்பால் பொழியும், அதனை யபிஷேகஞ்செய்வார், தனக்குக் கிடையாத பூஜாவுபகரணங்களை மானஸிகமாகச் செய்து முடிப்பார், இப்பூசையைப் பெருமான் அவ் விலிங்கத்தினின் றன்போ டங்கீக ரிப்பர், பசுக்கள் இதனால் குறையாமல் முன்போலவே வீட்டுக்கும் பால் கொடுத்துவந்தன. இதனைப்போலவே விசாரசருமர் நெடுநாள் சிவார்ச்சனை செய்துவருகையில் ஒருவன் பார்த்து ஊராருடன் சொல்ல, அவர்கள் சபையாருக்கறிவிக்க, சபையார் யஜ்ஞதத்தனை வருவித்து "உன்பிள்ளை பாலைக்கறந்து வீணே மணலிற் சொரிந்து விளையாடுகின்றனும்" என, யஜ்ஞதத்தன் "நான் அறியேன், இனி அவ்வாறு நடந்தால் அக்குற்றம் எனதே" என்று வீடுசென்று, மறு நாள் உதயத்திலதைச் சோதிக்கவெண்ணி, விசாரசருமர் பசு மேய் க்கச் செல்லுகையில், அவன் அவர் அறியாமல் பின்றொடர்ந்து செ ன்று, அவர் மண்ணியாற்றின் மணற்றிட்டிற்போனதுகண்டு, அரு கிருந்த குராமரத்திலேறி யொளித்திருந்தான்.

விசாரசருமர் வழக்கம்போல ஸ்நானஞ்செய்து, சிவலிங்கமுத லியன வகுத்து, திருப்பள்ளித் தாமஞ்சேகரித்துவைத்து, பசுக்களி டங் குடங்கொண்டுசென்று, அவை சொரிந்த பாலைக் குடத்தோடு

வைத்து, சிவார்ச்சனைமுடித்து, பாற்குடங்களை யபிடேகஞ் செய்தனர். க்ராமாந்திலிருந்த யஜ்ஞதத்தன் அதுகண்டிறங்கி விரைந்தோடிவந்து பல கொடுஞ் சொற்கள் கூறி விசாரசருமர் முதுகிலடித்தனன். அவர் மனம் சிவார்ச்சனையில் வழுந்தியிருந்ததால் அவருக்குப் புலப்படவில்லை, யஜ்ஞதத்தன் தான் பலமுறையடித்தும் அவருணராமை சிவார்ச்சனையாலென் றறியானாகி, மிகக் கோபித்துப் பாற் குடங்களைக் காலாலிடறிச் சிந்த, உடனே விசாரசருமர் அது கண்டு செய்தவன் பிதா-குரு-பிராமணன் என்பதறிந்தும், அவன் செய்தது சிவாபராதமாதலின், அவன் காலைத் துணிக்கக்கருதி அருகிருந்த ஓர் கோலையெடுக்க, அது மழுவாக, அதனாற் கால்களை வெட்டிச் சிவபூசையின் சேடத்தையு முடித்தனர். சிவபெருமான் இடபாரூடராய் உமாதேவியுடன் தோன்றினர். விசாரசருமர் பேரானந்த முட்டத்ததும்பி இருவிழிவழியாய் ஆநந்த நீரருவிவார்தர மெய்ம்மறந்து பணிந்தனர். பெருமான் திருக்கரங்களாலெடுத்து "நம்முடைய தொண்டர்களுக்கெல்லாம் உன்னைத் தலைவனாக்கி நாம் ஏற்றுக்கொண்ட அமுதும் பரிவட்டமும் புஷ்பமும் உனக்கே தந்தோம்" என்று தமது சடையிலணிந்திருந்த கொன்றை மாலையை அவருக்குச் சூட்டிச் சண்டேசுரபதவி தந்தருளினர். அவரால் தண்டிக்கப்பட்ட யஜ்ஞதத்தனும் சிவபதமடைந்தனன்.

விசாரசருமருக்குச் சண்டேசுர பதவியை அநுக்ரஹித்த அவசரமே சண்டேசாநுக்ரஹ மூர்த்தமெனச் சாற்றப்படும்.

திருத்தொண்டர்புராணம்.

"தொடுத்தவிதழிசூழ்சடையார் துணைத்தாணிழற்கீழ்விழுந்தவரை
யெடுத்து நோக்கி நம்பொருட்டா லீன்ற தாதை விழவெறிந்தா
யடுத்ததாதை யினியுனக்கு நாமென் றருள் செய்தணைத்தருளி
மடுத்தகருணை யாற்றடவி யுச்சிமோந்து மகிழ்ந்தருள.

